

Giới thiệu Tô Vũ Xuyên Qua Ký

Thể loại: Ngôn Tình, Tổng Hợp, Truyện Tự Sáng Tác, Xuyên Không

Tô Vũ là một thiếu nữ của thời đại hủ nữ, trạch nữ, thặng nữ...

Cô đang là sinh viên năm hai của khoa chăn nuôi thú y, tính tình quái gở.

Trong một lần quá sức làm việc mà cô đã xuyên qua một cuốn tiểu thuyết SE.

Nữ chính của chuyện hết lòng vì dân vì nước nhưng cuối cùng chỉ nhận được một cái kết quả chết trong hiểu nhầm.

Chính vì vậy Tô Vũ đã quyết định thay đổi bi kịch của nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nguyệt quang như nước mỏng manh phủ một tầng ánh sáng bạc lên mặt đất lạnh lẽo, đêm dài cô tịch không một bóng người qua lại.

Nơi góc tường tiếng đế vang lên hát không ngừng nghỉ làm cho phủ quận chứa thêm vài phần tịch liêu.

Trong căn phòng xa hoa lộng lẫy, một nữ nhân mi thanh mục tú, mắt phượng hẹp dài khẽ lay động, tuyệt thế giai nhân thần sắc có phần mệt mỏi lười nhác dựa lưng vào gối, mơ màng thức tỉnh.

Tô Vũ lắc lắc cái đầu đau nhức như cồn nhìn căn phòng xa lạ trước mặt, sa trường thiên tâm tử? còn có tiền hạc vàng cạnh nhuyễn tháp phát ra mùi đàn hương thoang thoang nhẹ nhàng như muốn đưa con người ta vào thư thái, dụng cụ trong phòng đều phủ một lớp óng ánh như...vàng?

Thật sự khó có thể chấp nhận cảnh trước mắt, hưởng gì định lực của Tô Vũ cô cũng không phải lớn. Các bạn thử nghĩ đi, thâu ba đêm liền ăn mì và điên cuồng ôn thi để dành cái học bổng, một tiếng sau liền cứ như vậy xuất hiện ở một nơi xa lạ thì khó có ai có thể giữ nổi bình tĩnh.

Có lẽ là xuyên qua trong truyền thuyết, thứ mà khó tin hơn cả trùng xô số độc đắc? thật không thể tin được.

Sau khi nhìn rõ mọi thứ phản ứng của Tô Vũ là ôm đầu thất vọng. Những gì cô cố gắng từ trước đến giờ đều tan thành mây khói, học tập, tương lai của cô, gia đình bạn bè và mọi thứ của cô, còn có...Trình Mộc...cô còn chưa nói cô thích anh, sao có thể mất đi tất cả chỉ trong một tiếng, cô không muốn tin.

Người ta nói xuyên không rất tốt có thể bắt đầu mọi thứ lại từ đầu, nhưng với Tô Vũ thì lại khác, xuyên không chính là địa ngục, có ai lại không muốn ở một cuộc sống an nhàn, có cha mẹ người thân thương yêu, sinh hoạt đầy đủ để chạy đến một nơi không điện, nước không được khử trùng, lại còn cả không có nhà vệ sinh tự hoại nữa, họ muốn cô sống thế nào đây. Cô thấy thật ra xuyên không là để trốn tránh thực tại và mong muốn tốt đẹp hơn, nhưng những thứ đó còn phụ thuộc vào yếu tố tâm lý của mỗi con người, khi bạn lạc quan bạn có thất bại cũng có thể lấy nó làm động lực để tiếp tục cố gắng, nhưng khi bạn bi quan thì nó chính là thứ đẩy bạn vào tuyệt vọng.

Tự tát bản thân một cái, cảm giác đau rất chân thực nơi gò má làm Tô Vũ bắt lực khép lại đôi mi, những ngón tay thanh tú khẽ day trán chống lại cơn đau đầu ập đến, một giọt nước trong vắt mang mùi vị của đau thương tràn ra chậm rãi vuốt ve lấy khuôn mặt cô, là bi ai, tuyệt vọng, cũng có thể là do quá khứ của cô thân thể này, một dòng kí ức xa lạ chậm rãi tiến vào tiềm thức làm cô cảm thấy đau nhói.

"Hạ Vũ, Hạ Vũ, hồ phủ này con phải cẩn thận, nó là sinh mạng của con, chỉ cần một ngày còn cầm nó trong tay, con sẽ còn bình an"

"Hạ Vũ, thiên hạ không còn thái bình nữa, cha phải đi một nơi thật xa để bảo vệ những con người vô tội"

"Hạ Vũ, con ở nhà phải ngoan, phải nhớ không được tin ai ngoại trừ bản thân con"

"nương, phụ thân, hai người sao bỏ Hạ Vũ, sao không cần Hạ Vũ?"

"Hạ Vũ ngoan, con phải ở lại giữ gìn hồ phủ, thay phụ thân bảo quản tốt một phần giang sơn, bách tính có thái bình hay không phụ thuộc vào con, Hạ Vũ ngoan, một ngày nào đó con sẽ hiểu lòng phụ thân và nương"

"phụ thân, nương, Hạ Vũ sẽ làm được"...

Hạ Vũ? ai là Hạ Vũ? vì sao lại đau thương đến vậy? Hạ Vũ, cô đừng khóc, cũng đừng buồn, Tô Vũ sẽ vì cô mà cố gắng, Tô Vũ sẽ vì cô hoàn thành tâm

nguyện của cô. Hạ Vũ, an nghỉ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ánh bình minh đầu mùa đông hữu khí vô lực không thể xua tan cái rét xuyên qua khe cửa đánh thức mỹ nhân đang say giấc nồng.

Đầu Tô Vũ đau muốn nổ tung, các dây thần kinh não căng ra hết cỡ, từng dòng kí ức như thủy triều ủa về, ngày hôm qua nàng đang ôn tập, sau đó ngủ gục, sau đó cứ như thế nằm ở nơi này, vậy việc nàng xuyên qua là sự thật sao?

Trong căn phòng rộng lớn xa hoa, một thiếu nữ kiều diễm không ngừng lá hét. Tiếp theo sau đó là tiếng bước chân hỗn loạn trên con trống trải, khiến vài con chim giạt mình nhảy loạn, tiếng chân càng ngày càng gần đến gian phòng Tô Vũ trụ. Một loại dự cảm không hay làm Tô Vũ sợ hãi.

Cửa phòng đột mở, tiến vào là một vài khuôn mặt làm Tô Vũ kinh diễm, thật sự quá dọa người, năm nam trích tiên và một nha đầu. Tô Vũ cẩn thận đánh giá từng người một, mỗi khuôn mặt đều mang một biểu cảm, nhưng nhiều hơn đó là chán ghét cùng hả hê xem người khác gặp nạn, đặc biệt là tiểu nha đầu kia, rõ ràng trong ánh mắt nàng ta là thập phần vui sướng khi thấy Tô Vũ bị thương, lại còn mang theo một phần giả tạo quan tâm, thật sự che dấu cảm xúc quá kém cỏi, còn nghĩ rằng Tô Vũ cô không nhìn ra, cũng không nghĩ cô là loại người nào, sống trên đời 20 năm trời không lẽ nhìn không ra tâm cơ của một tiểu nha đầu 15, 16 tuổi? hơn nữa cô còn có kí ức của cổ thân thể này, thật kinh ngạc là Hạ Vũ(chủ cũ của thân thể) biết rõ hết tất cả, không chua ngoa đánh đá như vẻ ngoài mà lại mang một tâm hồn lạnh nhạt, người như vậy thì còn thâm sâu đến như thế nào nữa? Tô Vũ rung mình thoát khỏi sợ hãi về chủ cũ của khối thân thể. Dựa vào kí ức của Hạ Vũ, Tô Vũ chắc chắn người này là Tô Liên Y, nha hoàn bên người Hạ Cẩn thường cho nàng, thực chất chỉ là à tình nhân bên cạnh hắt gài vào làm gián điệp theo dõi hành tung của Hạ Vũ. Hạ Cẩn ơi Hạ Cẩn, người cả đời tính kế trước sau lại không ngờ một lần này sơ xuất đến như thế này, thật là ngu ngốc. Tô Vũ mĩa mai khinh bỉ Hạ Cẩn trong lòng, ánh mắt sắc bén quét qua đoàn người trước mặt.

Còn chưa hết bàng hoàng vì sự im lặng của Hạ Vũ thì giọng nói chua ngoa đánh đá cắt đứt dòng suy nghĩ của những người có trong căn phòng

"Nhìn cái gì mà nhìn, nhân gia của bốn cung từ khi nào mà vô lễ như vậy, còn không mau hầu hạ bốn quận chúa rửa mặt chải đầu, Tô Liên Y, người càng ngày càng vô phép như thế sao, người tới mang Tô Liên Y ra đánh năm mươi đại trượng cho bốn cung."

Tầm mắt rét lạnh của Tô Vũ lại quét sang phía năm nam nhân đang phần nộ, ngữ khí càng thêm khó chịu, chỉ tay thẳng vào đám người, sẵn sàng nện nhích không nương.

"Còn các người, ăn no rồi việc hay sao mà bu lại đây chiếm hết không khí của bốn cung, còn không mau cút? đồ cũ mà cũng tỏ vẻ thanh cao, dù sao bốn cung cũng tìm được đồ chơi mới, không cần thứ thanh tao đáng khinh bỉ các người."

Tô Vũ nói đúng, thanh tao tự trọng của năm nam nhân kia đúng là đồ bỏ mà, Hạ Vũ tốn bao tâm kế đưa các người về, bảo hộ các người khỏi truy binh của Hạ Cẩn, vậy mà thứ vong ân phụ nghĩa lấy oán trả ơn, vậy mà cũng xứng làm nam nhi? Tô Vũ nàng khinh bỉ loại người ngu si dốt nát như vậy, thiên tài? ngu ngốc. Tô Vũ nhớ không lầm trong nguyên tác đoạn này nữ chủ luyện công tẩu hỏa nhập ma, đứt đoạn kinh mạch mà chết, giang sơn không đòi lại được, lại còn bị người đời phi nhổ dâm phụ, nếu người ngoại tình sẽ bị thành tướng công của Hạ Vũ? Tô Vũ nàng mới không cần, Tô Vũ là Tô Vũ, vì mình mà sống, ai hại nàng, ai phi nhổ nàng nàng sẽ đòi lại gấp mười, gấp trăm lần, ai bỏ rơi nàng thì nên đi luôn đừng về, miễn cho nàng đóng cửa thả chó, Tô Vũ yêu được hận được, khoái hoạt mà sống.

Gương mặt thanh tú của Tô Liên Y bỗng chốc tái mét, cả người hữu khí vô lực suy sụp trên sàn, nàng biết quận chúa điều ngoa tùy hứng nhưng trước giờ đều thương nàng, chỉ cần nghe lời nịnh bợ sẽ ngay lập tức hí hóp mặt lại, nữ nhân này sao bây giờ lại trở mặt đòi đánh nàng? chán ghét nhìn Tô Vũ, Tô Liên Y nức nở khóc không thành tiếng, nhục nhã lết lại ôm chân Tô Vũ

"ô ô ô tứ quận chúa, Liên Y biết sai rồi, Liên Y không như thế nữa, Liên Y sẽ không ngăn cản quận chúa tìm nam nhân kia nữa... cho dù...cho dù quận chúa có coi quản hấn và dờ trò đòi bại...Liên Y...Liên y cũng không ngăn cản...quận chúa...quận chúa tha thứ cho Liên Y..."

Tô Liên Y đắc chí cười thầm nhìn đám nam nhân mặt mày xanh mét, một mũi tên trúng hai con nhạn, vừa sỉ nhục Tô Vũ vô liêm sỉ, vừa cho nam nhân kia thấy Tô Vũ thối nát như thế nào, đúng là có "tâm" mà, dù sao Hạ Vũ kia cũng là con ả đàn bà ngu ngốc, mang danh quận chúa, nếu không phải vì hồ phù của Hạ Vũ Tô Liên Y nàng mới không phải ở đây nhục nhã như thế này, còn không phải đang làm một quý phi đắc sủng dạo chơi hoa viên sao, Hạ Vũ ngu si đàn độn, đợi đến khi tìm ra hồ phù Tô Liên Y nàng sẽ cho Hạ Vũ biết thế nào gọi là sống không bằng chết, dù sao Cẩn cũng nói nếu tìm được hấn sẽ phong nàng làm hoàng hậu, một đời một thế một đời nhân, làm uyên ương không làm tiên, sống một đời vinh hoa phú quý mẫu nghi thiên hạ. Nghĩ đến đây Tô Liên Y cười thầm tiếp tục vai diễn của mình.

Cùng một dòng suy nghĩ là Tô Vũ, Tô Vũ nhú mày nhìn nữ nhân đang ôm chân mình, cả người không khỏi chột lạnh, thương tiếc cho nha đầu ngu si dưới chân, nếu không phải quá lụy tình thì chắc chắn sẽ là cánh tay đắc lực cho nàng, chỉ hận nàng là người của Hạ Cẩn, Tô Vũ nàng trước giờ chưa bao giờ khoan dung cho địch nhân, ai biết được miệng hấn nói xin lỗi người nhưng người quay đi hấn liền đâm cho người một dao chí tử? con người mà, ai chẳng vì mình mà sống, người không vì mình trời chu đất diệt.

Âm thầm thở dài, Tô Vũ nhếch môi khinh thị Tô Liên Y, giọng nói cao ngạo phá vỡ không khí quý dị

"còn không mau giúp bốn cung trang điểm vấn tóc, bốn cung hôm nay muốn đi chợ đen mua nam sủng về chơi mới khoái hoạt."

lại nhìn về phía các nam nhân trên danh nghĩa của Hạ Vũ, Tô Vũ nhú mày tăng mấy phần âm lượng quát lớn

"còn mấy người không mau cút cho bốn cung, điếc hết rồi à, phủ quận chúa không nuôi người ăn không ngồi rồi, mau đi nhổ cỏ trong ngự hoa viên cho bốn cung, đêm nay bốn cung muốn ngắm hoa trà nở."

Tô Vũ nén cười nhìn năm nam nhân mặt còn than hơn đáy nồi, có trời mới biết hoa viên phủ quận chúa hoang dại cỡ nào, cỏ mọc xanh um, không có lấy một cây trà thì ngắm hoa bằng cách nào, rõ ràng là muốn chính chết họ. Lần đầu Tô Vũ cảm thấy làm nữ nhân chúa ngoa đánh đá thật tốt, thật thoải mái.

Trong năm nam nhân Cao Hàn là người bức xúc nhất, hắn là con cả Cao tướng quân, trước cùng cha của Hạ Vũ quan hệ rất tốt, còn thường xuyên uống rượu luận võ, ngày ấy cha của Hạ Vũ là tể tướng, cũng là em họ của tiền triều hoàng đế, cánh tay phải đắc lực của Hạ đế, sau Hạ đế mất, Hạ Cẩn lên ngôi, tìm bằng chứng Hạ tướng âm mưu tạo phản, diệt sạch gia môn, nể tình vị lão tướng tam triều giữ lại con gái út phong làm quận chúa, hưởng đãi ngộ hoàng gia. Tiếc là tiểu quận chúa điều ngoa đánh đá, ham mê nam sắc, dâm dục thành tính. Nhưng hoàng đế lại sủng nãi hết mực, nãi muốn gì cũng chu cấp cho nãi. Năm đó Cao gia bị kết tội thông đồng mưu phản, tru di tam tộc, Hạ Vũ đi xem hành quyết phát hiện vẻ đẹp của Cao Hàn thì nổi máu tham, nằng nặc đòi Hạ Cẩn ban Cao Hàn cho mình, Hạ Cẩn thương tiểu muội mất cha từ nhỏ liền ban Cao Hàn cho nãi làm phu thị. Nhắc đến Cao Hàn, dù Hạ Vũ chưa từng làm gì hắn nhưng về điều ngoa đánh đá của Hạ Vũ làm hắn phát điên, hắn nhớ Vũ muội trong kí ức là một con người luôn trầm tĩnh, thậm chí là lạnh nhạt, luôn thờ ơ với mọi thứ, đáng tiếc mọi thứ đã thay đổi, Hạ Vũ không còn là Hạ Vũ nữa.

"Dâm tiện." Cao Hàn lạnh lùng xoay lưng bước ra cửa.

Tiếc là hắn đoán đúng, Hạ Vũ không còn là Hạ Vũ, tên súc sinh này, Hạ Vũ không màng thanh danh giữ lại huyết mạch cho nhà họ Cao các người để các người si nhục như thế sao? Tô Vũ bức xúc, đứng nghĩ nãi im lặng mà nói nãi hiền, nãi vốn không hiền, Tô Vũ nghe rằng trọn mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Cao Hàn đang rời đi quát lớn

"Người nói ai dâm tiện? có giỏi lặp lại một lần cho ta nghe? hừ, một thị lang mà dám ra oai sao, không còn phép tắc, người tới, mang hắn đi đánh một trăm đại bản cho bốn cung"

Tức giận thờ phỉ phò, Tô Vũ bỏ vào gian phòng trong để lại một đám người mặt mày tái đi vì giận giữ, Hạ Vũ, cứ nghĩ người ngã rồi sẽ bớt điều ngoa, không ngờ người vẫn như vậy, thật đáng khinh bỉ.

p/s: từ nay xưng hô vẫn là Tô Vũ, chỉ là người ngoài sẽ nghĩ là Hạ Vũ, còn non tay thỉnh mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3

Khói đàn hương phảng phất lượn lờ ẩn hiện dung nhan kiều mị, Tô Vũ bản thân nhìn khuôn mặt mình phản chiếu qua tấm gương đồng. Tuy chỉ mờ nhạt nhưng cũng có thể thấy được khuôn mặt của thân thể này vô cùng kiều mị, không đến nỗi nhất tiểu khuynh thành nhị tiểu khuynh quốc nhưng cũng ưu tú hơn khuôn mặt phổ thông của Tô học viên trước đây nhiều lắm. Hồi đó học sinh giỏi như nãi có hai dạng, một là vừa có nhan sắc vừa có học thức, những người đó thường gia thế rất mạnh, còn loại thứ hai chính là nãi, không có nhan sắc cũng không có gia thế, trí thông minh cũng ở bậc trung, đành phải lấy tiếng năng bù lại những thứ trên, cũng chính vì thế mà Tô Vũ mới điên cuồng học để lấy học bổng như vậy.

Khẽ khép lại đôi mi buông thả bản thân theo dòng hồi tưởng, đến khi mở mắt ra, Tô Vũ không khỏi bản thân nhìn gương mặt mình biến dị, nội tâm liền như thế vụn vẹo một trận, TDM thật quá dọa người, mặt trang điểm trắng bệch như cô hồn dã quỷ, môi đỏ loang lổ khiến nãi còn tưởng mình mới đi hút máu ai đó, mắt vẽ xéch lên không mang phần câu hồn mà rõ ràng cố tình đem đôi lưu ly thành cặp mắt lợn tì hi đáng chết này, lông mày cũng tô đậm như hai con sâu lông làm khuôn mặt Tô Vũ trở thành một tổ hợp kì quái, đẹp không đẹp, xấu không xấu mà cứ thế nào, khó tả.

Tô Vũ âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi đem khô chủ của thân xác này mắng mủi tám đời tổ tông của Hạ Vũ. nhanh chóng vứt bỏ xiêm y thay vào là bộ đồ lông lấy đến chói mắt, Tô Vũ cố tình chọn bộ diêm dúa nhất trong tủ đồ của Hạ Vũ, áo bào đỏ tươi thêu kim sa óng ánh sắc vàng, một đoá mẫu đơn to lớn được thêu trước ngực, viền áo màu hồng với hoa văn chỉ xanh lam xảo diệu, Tô Vũ cười thầm, nếu không có đám tua rua xanh đỏ tím vàng xung quanh thì chiếc áo này chính là cực phẩm của sự tinh tế. Thở dài ngoa ngán, Tô Vũ bỗng cảm thấy thương Hạ Vũ sâu sắc Hạ Vũ ơi Hạ Vũ, cuộc đời nãi ta đúng là không còn gì để nói.

Hít vào một hơi dài, Tô Vũ ngẩng cao đầu bước qua cửa, tự nhủ dù sao cũng là đạo phố mã, hoành tráng một chút cũng có ai dám lên tiếng? nãi là quận chúa đây, quận chúa điều ngoa đây. Âm trầm nhìn Tô Liên Y đắc chí, Tô Vũ nhú mày, một cổ hận ý sinh ra với nữ nhân trước mặt. Hừ, tiểu nhân đắc chí, Tô Vũ nãi sẽ sớm trả thù.

Đọc theo hành lang đi qua một nơi gọi là Trúc Viện, trong trí nhớ của Hạ Vũ, đây là nơi bị thương nhất cũng là nơi nãi kia sợ hãi ghé qua nhất, Tô Vũ

nhận ra có một dự cảm không lành sẽ mang đến từ nơi mang tên Trúc Viện này, tim nàng nhói lên từng cơn như có hàng trăm mũi kim đâm vào khiến Tô Vũ không khỏi nhớ đến Trình Mộc.

Ngày đó dưới tán cây bạch quả nhuộm cho trời thu một màu sắc vàng óng, Tô Vũ yên lặng nhìn người con trai hí hửng chăm chú vào chiếc máy ảnh, nàng từng hỏi anh thích màu gì, Mộc không do dự nói là màu lam trúc...cũng vào ngày đó, tim Tô Vũ đau nhói, thứ tình cảm đó không buông được, rất đau, buông ra sẽ chảy máu...màu lam trúc...Tô Vũ khẽ lẩm bẩm...

Lam trúc...

Lam quân tử trúc

Nhất mạng chi khai hoa

Hoa lạc trúc từ...

Rảo bước nhanh qua Trúc Viện để đến bên cỗ xe ngựa, vốn chỉ muốn đi ra ngoài xem xét tình hình nhưng nay lại là đi để quên nỗi đau trong lòng. Xe ngựa mất một khắc để ra khỏi phủ quận chúa làm Tô Vũ không khỏi cảm thấy độ xa hoa của nàng quận chúa này. Trên phố là từng dòng người luân chuyển, cảm giác như lại trở về với cuộc sống xô bồ trước đây làm Tô Vũ không khỏi tưởng niệm mọi thứ. Người ta nói khi xa quê lòng vẫn luôn nhớ, Tô Vũ vốn không tin vì nàng không tha thiết mấy về những nơi đã từng đi qua cho lắm, nhưng giờ đây Tô Vũ mới chân thực cảm nhận được cái gì gọi là mất mát. Có lẽ đây là sự trừng phạt cho nàng đi.

Khẽ kéo vạt áo chàng bảo hộ bản thân khỏi cái giá rét của đầu mùa đông, Tô Vũ xoa hai bàn tay thon mịn vào nhau, không khỏi hồi hận vì xuất môn vào đúng cái ngày có tuyết lớn thế này, nàng còn không có mặc mấy áo khoác. Nép sát người vào vách xe ngựa, Tô Vũ chỉ muốn ngay lập tức về nhà, nhưng nghĩ đến thái độ của những người đó làm Tô Vũ không khỏi nhủ mĩ, có lẽ nên rời nhà sớm hơn kế hoạch. Ghé qua vài góc ngách sầm uất, nếu Tô Vũ nhớ không lầm đây là nơi nữ chính gặp nam thị thứ 6, đúng như nàng đoán, một thân ảnh cô độc đang chậm rãi băng từng vết thương trên cơ thể, đôi mắt ảm đạm và bi thương sâu sắc. Không sai, đây chính là Nam Cung Thu Nguyệt, trong nguyên tác nữ chính sẽ hết ảm đạm chỉ tay vào hắn và nói ta muốn người này, sau đó là màn cưỡng ép đưa hắn về. Đúng như nguyên tác, Tô Vũ chỉ tay vào nam tử hét lớn

"bản quận chúa thích hắn, mau mang về"

tiếp theo sau là năm cận vệ thô to tiến đến đánh đập lôi kéo Thu Nguyệt, hắn một thân mang trọng thương, lại còn mất hết nội lực, chỉ vài chiêu liền bị bắt. Nam Cung Thu Nguyệt không cam tâm, không ngừng dẫy dụa, hai mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm Tô Vũ mà chửi mắng

"Tiện nhân, không phải vì Hạ gia các người thì Nam Cung gia sẽ thành ra thế này sao, hoàng gia cái chó má gì, chỉ là một lũ cận vệ bắt nạt bắt nạt nghĩa, lũ súc sinh không bằng cảm thú..."

Tô Vũ ngoáy ngoáy lỗ tai nhìn Thu Nguyệt ra sức gào thét, lửa giận trong mắt cũng tăng lên, nãi cha nhà hắn, còn không phải bảo hộ hắn tránh tai mắt của Hạ Cảnh sao. Tô Vũ hừ lạnh hí hửng nhìn Nam Cung Thu Nguyệt, không nộ mà uy

"người dám nhắc lại lời đó trước mặt bản cung?"

Nam Cung Thu Nguyệt càng mắng càng hăng, cũng không để ý mình đang mang trọng thương

"tiện nhân, Hạ gia nữ nhân các người chính là một lũ đám oa, đề tiện vô sỉ, thứ nữ nhân chỉ khát cầu được nằm dưới thân nam nhân mà rên rỉ...ha ha ha ta nói đúng quá phải không quận chúa..."

Xoa lấy cái đầu đang nhức mỏi vì mấy người lảm lòi, Tô Vũ than phiền, khi nào nàng mới phải thôi đóng giả quận chúa điêu ngoa này đây. Hít vào một ngụm khí, Tô Vũ có làm ra vẻ tức giận dậm chân tát vào mặt Nam Cung Thu Nguyệt

"Hay cho một tên dân đen ngu ngốc dám mắng bản cung, người tới phạt dùng đại trượng"

Nàng cảm thấy hầu như quận chúa này chỉ biết dùng đại trượng xử người, thật nghèo nàn mà, cũng đúng, đại trượng là biện pháp dùng hình cơ bản, với quận chúa ngu ngốc này thì là tốt rồi, dùng quá sẽ bị nghi ngờ, Hạ Vũ quá đề phòng mọi người rồi.

Vừa đi vừa làm ra vẻ Nam Cung Thu Nguyệt làm nàng đau đầu lắm, Tô Vũ lẩm bẩm chửi mắng vài câu rồi phất tay áo ra lệnh hồi phủ để nàng thanh tĩnh. Lắc lư trên xe ngựa, Tô Vũ hoài niệm ô tô ở hiện đại, trong đầu lóe lên suy nghĩ, nàng có nên dùng kế "kim thiền thoát xác"?

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Màn đêm buông xuống trả lại sự cô tịch trong phủ quận chúa, Tô Vũ lẳng lặng nằm trên nhuyễn塌 nhìn vô định vào trần nhà tối đen như mực, một cổ

chưa sót trào dâng trong lòng nàng, bất giác cũng không biết như thế nào, Tô Vũ vừa đi vừa nghĩ đã tới Trúc Viện, thoáng lạnh mặt, có lẽ đây là thói quen của Hạ Vũ đi, Tô Vũ lắc đầu cười, một thói quen kì quặc, rõ ràng chán ghét biệt viện kia đến vậy, rõ ràng biết bản thân đau đến vậy mà lại luôn không tự chủ, Hạ Vũ, Hạ Vũ rốt cuộc biệt viện mang tên Trúc kia có ý nghĩa với nàng như thế nào mà khiến nàng cho dù đã chết cũng mang chấp niệm như vậy, Tô Vũ tôi thật muốn xem nữ nhân kiên cường như nàng đau vì điều gì.

Ngăn lại trái tim đang quặn lại vì đau đớn, Tô Vũ một tay ôm lấy ngực bên trái không ngừng an ủi thần thức trong tâm hồn, tay còn lại vén lá trúc, nhẹ nhàng tiến vào Trúc Viện.

Sau rặng trúc dày đặc là một ngôi nhà tranh đơn sơ giản dị nhưng lại tỏa ra khí tức ấm cúng, cảm giác như về...nhà? đúng là về nhà, chẳng trách mỗi lần Hạ Vũ đi ngang lại đau đến như vậy, hóa ra nó chạm vào nơi mềm yếu nhất của Hạ Vũ, khao khát một mái nhà. Trong kí ức của Tô Vũ ủa về, nơi ấy Hạ Vũ và ca ca của nàng nô đùa rất vui vẻ, sau đó là huyết tẩy Hạ tướng gia, cảnh bi thương năm nào vẫn không xóa nhòa trong kí ức của Hạ Vũ này, tựa như thời gian chỉ càng tô đậm thêm vết thương trong tim.

Tô Vũ thoát khỏi bi thương giả ho khan vài tiếng, nàng không tin Hạ Cẩn không đặt tai mắt xung quanh nàng, và suy nghĩ của Hạ Vũ hoàn toàn đúng, một thân ảnh rời khỏi Trúc Viện biến mất trong màn đêm.

Để ý lại Trúc Viện nhỏ bé kia, Tô Vũ không khỏi bàng hoàng nhận ra một thân ảnh trước cửa Viện quay lưng lại với mình, dáng lưng đó, rất giống...chỉ là y ngồi xe lăn, Tô Vũ thở dài bất lực, nơi khoẻ mắt, vết nước vẫn còn đọng, có lẽ Hạ Vũ yêu nam nhân này rất nhiều.

Cười mỉa mai lau đi hàng nước mắt, có lẽ cả đời nàng cũng không thể gặp lại, đùa sao, ngay cả trong mơ cũng không thể, nàng không phải Tô Vũ, nàng chính là Hạ Vũ, Hạ quận chúa

Thở dài toan bước chân ra khỏi Trúc Viện, trái tim Tô Vũ chợt nhảy, nàng nhanh chóng quay đầu, trong ánh sáng le lói của tiểu viện, một khuôn mặt nam nhân hiện lên, đôi mắt hẹp dài mang theo vài phần lạnh nhạt, chớp mũi thẳng thắn cương trực như tính cách của chủ nhân, môi mỏng khẽ mím lại, nhìn tổng quan không quá xuất sắc như các vị nam thị, chỉ là...chỉ là đó là Trình Mộc của nàng...là Trình Mộc Tô Vũ ngày nhớ đêm mong.

Bất giác lấy tay che miệng giấu đi tiếng nức nở, Tô Vũ đằng sau rặng trúc um tùm lặng lẽ khóc

"Mộc, Mộc đã bao lâu rồi chúng ta mới được gặp lại...Mộc...Mộc...người tình của ta...Trình Mộc"

Cũng không biết bản thân đã khóc bao lâu, Tô Vũ lau đi khuôn mặt đầy nước, xoay gót nhanh chóng rời khỏi Trúc Viện, Trình Mộc, tại sao cả kiếp trước lẫn kiếp này nàng đều yêu hắn, tại sao cả kiếp trước lẫn kiếp này đều đau vì hắn.

Trong hồi ức Hạ Vũ để lại, Trình Mộc, không, là Hạ Mộc, hắn luôn trầm tĩnh như vậy, luôn xa cách như vậy, không cách nào tới gần, chỉ vì đó là em trai Hạ Vũ...em trai chỉ mình Hạ Vũ biết.

Tô Vũ ngây ngốc trở về, ngây ngốc đi ngủ, lại ngây ngốc dậy, nàng không rõ đã nghĩ nhiều đến Trình Mộc như thế nào, ngay cả Tô Liên Y như thế nào rửa mặt chải đầu cho nàng, như thế nào móc mìa nàng Tô Vũ cũng không bận tâm, cứ như một người mất hồn, làm cho Tô Liên Y cũng một phen kinh hãi sự ngu ngốc của Hạ Vũ.

Một suy nghĩ xẹt qua đầu Tô Liên Y, Hạ Vũ thay đổi? tự cười khinh bỉ chính mình, nàng ta ngu ngốc chính là ngu ngốc, thay đổi cái rắm.

Tô Liên Y vừa chải tóc cho Tô Vũ vừa âm thầm thực hiện kế hoạch đã bàn bạc với Hạ Cẩn.

-"Quận chúa người nhớ không, ngày mai chính là hội tam tiên của Minh Hiến nha, có rất nhiều rất nhiều nữ nam nữ nữ tụ tập đó"

Tô Liên Y cười thầm, con đàn bà ngu ngốc này cỡ nào chẳng tới, khi đó Tô Liên Y nàng sẽ thỏa sức nhục mạ nàng ta, miên man trong suy nghĩ Tô Liên Y không hay biết mình bị Tô Vũ tính kế, hừ, muốn làm bề mặt ta, còn non lắm, Tô Vũ cười khẩy giả ngủ gật để mặc Tô Liên Y thao thao bất tuyệt, tới khi miệng khô lưỡi đắng lại nhìn thấy Tô Vũ một dạng không nghe gì nằm ngủ làm Tô Liên Y giận tím mặt, à đàn bà ngu ngốc này chơi nàng sao?

Bất quá Tô Vũ lại há hê xem Tô Liên Y bức điên nhắc lại mấy lần liền không tìm không phải phán quyết kế hoạch của Tô Liên Y bị phá sản

-"không được, đêm nay bốn cung phải đồng sàng cộng chăn cùng Hoa thị lang, hắc hắc, người thích thì tự đến xem"

-"nhưng...nhưng..."

Tô Liên Y ập a ập ứng, nàng lo lắng kế hoạch thất bại, rồi lại lắc đầu, không sao, không có Minh Hiến làm bình phong thì Tô Liên Y cũng có ngày bắt Hạ Vũ phải quỳ phục dưới chân nàng van xin tha mạng. Tô Liên Y mỉa mai nhìn Tô Vũ

-"thế nó tí chúc quận chúa sớm sinh nhi tử."

sao không là quý?loại đàn bà như Hạ Vũ có con cũng chính là căn bã của xã hội, nhi tử đã là nhẹ lắm rồi, Tô Liên Y xấu xa nghĩ.

Ở một nơi nào đó, một nam nhân hồng y, khuôn mặt mịn hoặc khẽ nhú mi đỡ lấy bờ câu đưa thư, khoe miệng không khỏi cong lên một đường hoàn mỹ, hần khẽ nhắm mắt vuốt xuống ngực đang phập phồng

- "Cám ơn nàng vì đã không tham dự"

phía sau hắn là một nam nhân mang gương mặt nam tính cương nghị toát lên vẻ thành thực của thời gian tôi luyện không khỏi thờ dài, vì sao số phận con người lại trở trêu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Tô Vũ một thân bạch sam lẳng lẳng đứng cạnh cửa sổ ngắm nhìn ánh trăng khuyết bên ngoài. Bầu trời âm u cùng gió rít gào làm cho phủ quận chứa thêm vài phần tịch liêu. Hôm nay là Thủy Nhược Tam Tiên của Minh Hiến, sự kiện diễn ra ba năm một lần, quy tụ người dân khắp ba quốc cường đại, xem ra thế lực đằng sau Minh Hiến không hề nhỏ, có thể trụ lại không bị thao túng, một tay che trời hay mái hiên của thế lực nào đó không biết chừng.

Đầm nước Tô Vũ bước vào thật khó nhằn, rõ ràng cứ giả mù sa mưa theo Hạ Vũ có thể thoát một kiếp tai ương này, không ngờ càng lún càng sâu, mà bảy phu thị của Hạ Vũ chính là vật trong ao khiến Tô Vũ phải kiêng dè, cục diện này nàng muốn bao nhiêu chặt vật có bấy nhiêu chặt vật, người tín được cũng không rõ ràng, người không thể tín lại không thể làm gì, hiện trạng này xoay người cũng có thể chết, không làm gì cũng chết khiến Tô Vũ cực kì đau đầu. Xoa nhẹ ba ngón tóc đen nhánh, Tô Vũ mờ mịt phóng tầm mắt về phía xa khuất trong màn đêm vô tận, vạn lại câu tịch khó tránh tuyệt vọng cùng bản khoan, Hạ Vũ trăm tính ngàn tính còn không thoát khỏi bị kịch, Tô Vũ chỉ là một sinh viên nhỏ bé sao có thể từ trong hang hùm miệng cọp thoát thân? Phải chăng lão thiên gia thấy nàng nhân hạ quá nên ném tới đây dã ngoại, hưởng cái gọi là thử thách bản năng sinh tồn đi, đáng giận.

Lại nói ngày đó hại chết Hạ Vũ gián tiếp đem Tô Vũ đến đây lại là người nàng yêu thương nhất, Hạ Mộc. Tô Vũ không thể quên được ánh mắt Hạ Mộc nhìn nàng khi đó, có si, có bi, có hận lại còn...ái? Tô Vũ bị suy nghĩ của mình làm cho bật cười khinh bỉ, trong kí ức, Hạ Mộc hận Hạ Vũ thấu tim làm sao có thể...ái nàng. Tình trạng hiện giờ Hạ Vũ, hay nói đúng hơn là Tô Vũ chỉ có thể tương kế tựu kế, lợi dụng nhau mà cố gắng sống sót. Hoa Mộc Giai, con người này vốn không đơn giản chỉ là ám vệ kiêm phu thị của Hạ Vũ, bất quá cho dù hắn có mục đích gì cũng không quá ảnh hưởng đến kế hoạch của Tô Vũ, cũng chỉ là quân cờ trên bàn cờ này thôi.

Đêm tối vắng vẻ làm âm thanh mở cửa càng thêm phóng đại hoàn hảo dời đến sự chú ý của Tô Vũ, tiến vào này nam nhân không khỏi khiến Tô Vũ nhìn trời cắt lời chửi thề, MD thật quá mức câu nhân, một đôi lam nhãn lưu ly linh hoạt xoay chuyển, ánh mắt linh động như ẩn như hiện dưới lớp lông mi mềm mại cong vút, sống mũi thẳng thon dài kết hợp với khuôn mặt góc cạnh, làn da trắng như bạch ngọc, ngũ quan tinh xảo điêu khắc ra một Hân Mai công tử người người ngưỡng mộ, ai nói cứ ám vệ thì phải sống trong tối, phải mặc đồ đen, khuôn mặt phải phổ thông, ẩn sau lưng chủ tử an an ổn ổn bảo hộ? Đây nọ áp dụng lên Hoa Mộc Giai chính là tuyệt đối si nhục hân.

Phát tay đối người tiến vào hào sảng, Tô Vũ cười nhẹ không khách khí ngồi xuống rót trà

- "đã đến thì tới ngồi đi"

Hành động hoàn toàn không có ý kiêng kị thân phận làm Hoa Mộc Giai bất ngờ, bất quá vẫn nhân nhã ngồi xuống, không khách khí lấy tách trà Tô Vũ mới rót đem uống cạn

- "đêm hôm khuya khoắt lại đánh chủ ý mời ta tới hẳn không chỉ là uống trà ngắm trăng đi?"

Hoa Mộc Giai vẫn đậm phong khinh nhìn về nơi ánh mắt Tô Vũ hướng tới, một vầng trăng khuyết lấp ló sau áng mây đen, báo hiệu một cơn mưa.

- "Ta muốn tham gia Minh Hiến, chỉ là không muốn dùng thân phận Hạ Vũ, Hạ quận chúa, tránh tầm mắt lung tung, ngươi có cách không?"

Tô Vũ không để ý thái độ của Hoa Mộc Giai lắm, chỉ chăm chú xăm soi ly trà trong tay, tựa như nhìn nữa sẽ có kì tích xuất hiện.

- "có thể, chỉ là...rất cuộc ngươi muốn làm gì?"

Hoa Mộc Giai không hiểu, nhìn chằm chằm ánh mắt Tô Vũ trước mặt, muốn từ đó tìm ra chút gì, tiếc là không thể.

- "chỉ là mua vui, không phải sao, chúng ta đều là những người thông minh, có những chuyện biết càng ít càng tốt."

Tô Vũ tránh mặt Hoa Mộc Giai, xoay lưng bỏ ra sau bức bình phong, để lại hắn cùng một mảng trầm tư, nàng nói đúng, càng hiểu kì càng dễ chết, điều chỉnh này tâm tư, Hoa Mộc Giai ngắt một chiếc lá ngậm vào vành môi khẽ thổi, trong phòng vô thanh vô thức xuất hiện thêm một hắc y nhân, người này dáng vẻ cao gầy, không quá cao nhưng ước chừng cũng 1m8, chỉ là làm Tô Vũ ngạc nhiên, hân cư nhiên động thân một chút, một chuỗi âm thanh thanh thúy vang lên, từ một người cao lớn hóa thành một nữ tử thanh mảnh. Trong phủ quận chúa nói đông không quá đông, ít cũng không hẳn, nhưng lại là nơi ngọa hổ tàng long, có biết bao cao thủ giả danh gia đình xâm nhập vào, tai mắt khắp nơi nhưng có thể ẩn thân thì hắc y nhân trước mặt, luận về thân thể lẫn võ công đều không tầm thường.

Điều mà Tô Vũ uất ức nhất là người này thật NND quá giống, từ gương mặt, dáng người, thần thái, giống đến độ Tô Vũ còn tưởng chính mình mới là người dịch dung thành Hạ Vũ, than thầm vài câu, biết chính mình thất thố, Tô Vũ ho khan một tay cầm y phục đưa ra, tầm mắt cũng nhìn xuống sàn nhà

không đối mặt trực diện với y.

Nữ nhân trước mặt có vẻ không quan tâm hành động của Tô Vũ, liền cầm lấy rồi xoay lưng cứ thế bỏ đi khiến Tô Vũ không khỏi thờ dài.

Gian phòng thoáng chỉ còn Hoa Mộc Giai và Hạ Vũ, hần khẽ nhìn mắt nhìn lại đôi mi thanh tú, nhẹ nắm lấy vai Tô Vũ, lúc này hần mới nhận ra Hạ Vũ thực sự rất đẹp, hàng mi dài cong vút khẽ lay động che đầy cặp mắt tinh anh, lóe sáng, thẳng dọc chiếc mũi hiện ra là đôi môi anh đào hồng nhuận, trên gò má lúc này vì ngại ngùng mà hiện lên hai rặng mây đỏ nhỏ trông qua như thiếu nữ hoài xuân, Hạ Vũ...

Hoa Mộc Giai thoáng chút bất lực thờ dài, hồng nhan...chuân chuyên đi...

Tô Vũ không cầu kì khoác lên y xam lam nhạt nhìn qua có chút đơn giản, vạt áo viền trắng điểm xuyết một ít hoa cúc thanh nhã mà không mất đi sự cao quý, đai lưng tím nhạt quấn quanh vòng eo mảnh tòn lên dáng người hoàn hảo, ba ngàn tóc đen gọn gàng xõa trên vai, nhìn qua không ai nhận ra tứ quận chúa điều ngoa nữa, mà chỉ đơn thuần là nữ hiệp xinh đẹp, thanh cao lại xa cách.

Nhìn Tô Vũ lách người vận khinh công phóng qua cửa sổ tiến về phía Minh Hiền, bất giác Hoa Mộc Giai cũng thờ dài, con đường này muốn đi thật không dễ chút nào.

Thạch thành quả không hổ danh là kinh thành bậc nhất tam quốc, người qua người lại tấp nập, kinh thương cũng phát triển tới mức chóng mặt, kéo theo là các dịch vụ khác cũng phát triển không kém, điển hình là tòa nhà trước mặt Tô Vũ đây, thật đồ sộ và xa hoa, đệ nhất trà danh của Thạch thành, tòa nhà trụ ngũ lầu cao lớn, tiền thính uy nghiêm, phô mà không tục, đại môn rộng rãi treo phía trước là bảng hiệu "Minh Hiền Lầu uy nghi nét chữ rồng bay phượng múa óng ánh sắc vàng, đây cũng chính là tự hào của Minh Hiền Lầu, bảng hiệu ngự ban của Hạ Hoàng. Hít sâu một hơi bước vào cửa, Tô Vũ không khỏi chấn kinh, này chính là một chữ xa hoa cũng không thể hình dung nơi này. Lầu cao khúc khuỷu nhiều ngã rẽ chia làm nhiều gian phòng, đại sảnh cao lớn ngay chính giữa là một đài rất rộng, xung quanh nạm đá cẩm thạch óng ánh sắc màu, bề mặt đài đầu chính là trong suốt thấy đáy như một tầng băng tinh khiết tảo ra khí tức mát lạnh, đó chính là hàn băng của Xích Liêm động, kì trân dị bảo khó gặp.

Nếu nói phủ quận chúa là nơi ngoa hồ tàng long thì so với nơi này cũng chính là một hạt cát nhỏ trong sa mạc rộng lớn, mà chủ nhân chân chính của nơi này cũng là một cường giả, ít cũng có gia sản mà nhiều quốc gia thèm muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sảnh chính rất đông người qua lại, không hổ là ta tiên thủy nhược nổi danh, hơn nữa lão bản này làm việc cũng rất tốt đi, cả căn phòng lớn chia làm ba khu, gần vị trí đài xấp xếp gọn một vài bộ bàn ghế chính là cho người có thân phận cao quý ngồi, cách sau xấp thêm nhiều hàng ghế dài, theo nhận định của Tô Vũ có lẽ là dành cho quý tộc bậc thấp, người có tiền, sau cùng là nơi náo nhiệt nhất, dành cho đủ mọi thành phần của xã hội, chỉ mất vé vào cửa nhưng lại không nhìn rõ trận đấu, thủ đoạn cũng là câu ngân lượng đi? Tô Vũ nhanh chóng móc ra hai mươi lượng đưa cho tiểu nhị tùy tiện xấp xếp chỗ cho mình ở khu hai, cũng thu tầm mắt đang dò xét bốn phía của mình lại.

Trong không khí náo nhiệt của Minh Hiền bất ngờ ngưng đọng lại làm Tô Vũ không khỏi nhủ mảy nhìn theo họ, không phụ năng chờ đợi, tiến vào là hai nam nhân rất xuất. Một bên ôn nhu có lễ, ngọc thụ lâm phong Uy Trì Phong Vân, đại công tử của Uy Trì tướng quân phủ. Người đi bên cạnh hần khí tức linh động, hoát bát thoải mái mang vẻ hào sảng là Tư Đồ Cảnh, ngũ công tử Tư Đồ thượng thư, toàn những nhân vật chủ chốt của triều đình, Tô Vũ nhủ mảy, đó không phải phụ thị của Hạ Vũ sao? như nhớ ra điều gì, Tô Vũ cười nhạt thưởng trà bỏ qua sự hiện diện của họ, nhưng cũng không thoát khỏi sự tinh tế của Uy Trì Phong Vân, hần nhủ mảy lại như biết ai đó tính kế, song lại không nhận ra ánh mắt kẻ nào, chỉ lẳng lặng tiến vào hàng ghế dành cho khách nhân.

Có điều Tam Tiên cũng xấp diễn ra mà nhân vật chính vẫn chưa xuất hiện làm Tô Vũ có chút bất an, bất quá cũng không quá lo lắng, chỉ là chờ đợi làm cho nàng có chút chán nản muốn đi ngủ, đang trong lúc Tô Vũ gật gù muốn đi tìm Chu Công đánh thái cực quyền thì ông trời lại hận không để nàng làm điều đó, cả Minh Hiền lại lần nữa sôi trào khi một cặp nam nữ tiến vào, một nam nhân băng sơn lãnh tuấn khoác tay một thiếu nữ thanh tú ôn nhuận, cả hai nhìn chẳng khác gì kim đồng ngọc nữ tái thế, nam nhân mảy kiếm, mũi cao, nổi bật là đôi mắt sáng ngời, hắc bạch phân minh, nữ nhân mắt hạnh to tròn, môi đỏ chúm chím, nhìn qua như tiểu bạch thỏ câu dẫn người đến khi dễ, nhìn người tiến vào làm Tô Vũ chỉ biết lắc đầu cười khổ không biết nên thế nào cho phải, một ngày gặp ngay ba người bắt tự oan gia làm sao mà vui cho được.

Nhìn đoàn người bốn người hội tụ hi hi ha ha cười làm Tô Vũ có chút ngứa mắt, bất quá cũng không ảnh hưởng lắm đến tâm trạng của nàng, hôm nay chỉ cần thuận lợi qua ải này còn phải xem sắc mặt của Uy Trì Phong Vân thôi, Tô Vũ cười thầm.

Tam Tiên chính là cuộc thi có ba phần, nhất tiên đối thi, nhị tiên đối họa, tam tiên đối cảm, Tô Vũ ngẩng đầu lăm lăm chờ đợi cuộc khai màn, cũng bỏ qua ánh mắt của Uy Trì Như Phong vô tình lướt qua nàng để lại trong đáy mắt hần một màn kinh diễm.

Vừa đến trên đài đầu một nam nhân tuấn đạt, y xam tro nhạt bông bông phóng khoáng đứng trên đài chấp tay lớn giọng

- "Kính chào chư vị, rất cảm kích mọi người đã đến tham dự Tam Tiên tổ chức ba năm một lần của Minh Hiền chúng tôi, theo luật hằng năm chọn ra ba người tranh tam giai, cuộc thi chính thức bắt đầu."

xung quanh khán đài ầm ầm lên tiếng bàn tán của rất nhiều người, thoáng chốc lát đã có một số người mặc đồng phục tiểu nhị màu lục nhạt đi phát giấy mực cho mọi người trong khán đài, vị công tử áo tro cười đến nở hoa lại cất tiếng:

- "Tiên một, Từ, các vị có một khắc để làm ra bài thơ không kể độ dài, lạc đề bị loại, thời gian bắt đầu."

Dứt tiếng nói cả đại gian liền im ắng dị thường, hầu như ai cũng nín thở để làm thơ, có người còn vì hồi hộp quá mà tái phát bệnh tim, được người của Minh Hiền khiêng ra ngoài. Tô Vũ trời sinh là con sâu lười biếng, nhất là trong sáng tạo này nọ kia, có ăn trộm cũng là kinh thiên địa nghĩa, khi nào nàng tình nguyện sáng tạo thì nên bỏ qua, vì nó chính là phế phẩm. Cũng đúng, nàng không phải nữ chính có bàn tay vàng của mẹ ruột, nàng còn tưởng nàng chính là nữ chính có bàn tay đen của mẹ kế, còn mấy người kia chính là người mẹ kế thuê về chính nàng, vả lại ai mà ngờ được sẽ xuyên không để đi học chứ, cũng không mãi ra com.

Tô Vũ nghĩ một lát, liền vung bút...thôi bỏ qua...nắn nót viết từng chữ, nhìn qua rất chuyên tâm cùng kính cẩn, chỉ là...chữ vẫn xấu lắm..

Sau một khắc qua đi với tốc độ sét đánh Minh Hiền cũng lọc ra mười người, trong đó có Lý Bạch...khụ, la Tô Vũ đạo thơ Lý Bạch, nàng cũng không có cố ý...có tình đây.

Đáng tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, trong đám ban giám khảo, Trương Công run rẩy cầm bài thơ đến trước mặt Tô Vũ, vừa đưa tờ giấy viết bài thơ của nàng lên ngang mặt nàng giống như có thể nhìn chữ đoán mặt, giọng nói cũng run rẩy ba bốn phần:

- "Tô...Cầm Hành...là gì của ngươi...?"

Tô Vũ nhú mày nhìn lão giả trước mặt, lão nhân hoa râu với gương mặt cương trực làm Tô Vũ không khỏi thấy sự chân thành cùng mong đợi trong mắt ông ấy, điều này khiến nàng có chút không muốn nói dối, lưỡng lự một chút cũng đáp

- "khỏi, Tô Cầm Hành là nương của tiểu nữ"

Trương Công nghe thế như sấm nổ ngang tai, trừng mắt nhìn Tô Vũ rồi điên loạn cười lớn

- "Tô Cầm Hành. ngươi cuối cùng cũng có thể nhắm mắt rồi, nữ nhi của ngươi...hahaha...hahaha..."

Trương Công nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Vũ, bàn tay gầy guộc không tự chủ vuốt ve khuôn mặt nàng

- "Thật giống nàng, thật giống nàng, Hành nhi, sau bao nhiêu năm cuối cùng cũng gặp lại, Hành nhi. Hành nhi..."

Trương Công lẩm bẩm không ngừng cái tên Tô Cầm Hành, bình ổn tâm tình đọc lại bài thơ của Tô Vũ

- Tô Vũ-Nguyệt Dạ Độc Bước

Hoa gian nhất hồ tửu,

Độc chúc vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt,

Đối ảnh thành tam nhân.

Nguyệt ký bất giải ải,

Ảnh đồ tùy ngã thân.

Tạm bạn nguyệt tương ảnh,

Hành lạc tu cập xuân.

Ngã ca nguyệt bồi hồi,

Ngã vũ ảnh linh loạn.

Tinh thi đồng giao hoan,

Tuý hậu các phân tán.

Vĩnh kết vô tình du,

Tương kỳ mặc Vân Hán.

Dịch nghĩa

Trong đám hoa với một bình rượu

Uống một mình không có ai làm bạn

Nâng ly mời với trăng sáng

Cùng với bóng nữa là thành ba người

Trăng đã không biết uống rượu

Bóng chỉ biết đi theo mình

Tạm làm bạn với trăng và bóng

Hưởng niềm vui cho kịp với ngày xuân

Ta hát trăng có về bồi hồi không muốn đi

Ta múa bóng có về quay cuồng mê loạn

Lúc tỉnh cùng nhau vui đùa

Sau khi say thì phân tán mỗi một nơi

Vĩnh viễn kết chặt mối giao du vô tình này

Cùng nhau ước hẹn lên trên Thiên hà gặp lại.

Mính Hiền bất ngờ im ắng lại, tiếng hít thở, kinh ngạc có, ghen tị có. Bài thơ là hình ảnh bên dưới ánh trăng tịch liêu một người cô độc thưởng rượu, cô độc vọng lại

Bỗng chốc cả đài tiếng pháo tay vang dội, Úy Trì Phong Vân cười nhẹ thâm ý nhìn Tô Vũ làm nàng không khỏi lạnh hết sống lưng

- "Không ngờ Tô cô nương lại có tài văn chương giỏi đến vậy"

Tô Vũ ý cười không động đáy mắt đối Úy Trì Phong Vân có lẽ

- "Úy Trì công tử quá khen, bài thơ của ngài cũng xuất sắc có hơn không kém"

Lén lén liếc nhìn Tư Đồ Cảnh bên cạnh Úy Trì Phong Vân, tên này này giờ không ngừng nhìn nàng làm nàng có chút mất tự nhiên, không khỏi lo lắng. Qua lại với Úy Trì Phong vân vài câu cũng đã qua Tiên hai, đối họa. Đối thủ của Tô Vũ là Phạm Thiên, đại công tử Phạm gia, ôn nhu nho nhã, cầm kì thư họa đều tinh thông, có điều về chính là khát khao từ nhỏ của Tô Vũ, lão sư dạy về cũng nói nàng có năng khiếu, đáng tiếc nàng lại theo học bác sĩ thú y. Tiếng keng báo hiệu bắt đầu, Tô Vũ từng nét lại từng nét phác họa lại hình ảnh mơ hồ trong đầu, liếc qua Phạm Thiên, Tô Vũ không khỏi cảm thán hân rất giỏi, mong lung suy nghĩ đến lúc Tô Vũ vẽ xong cũng vừa kịp thời gian, hải lòng nhìn tác phẩm của mình.

Trong khung cảnh tuyết trắng của mùa đông lạnh lẽo, ngôi nhà to lớn trong tranh càng thêm cô độc, tịch liêu, bên dưới chiếc đèn lồng trắng treo cao một nam nhân anh tuấn khoác chiến bào đen còn loang lổ vết máu, ngón tay thanh mảnh nâng chén rượu, thâm tình nhìn sang bên cạnh, nơi đó có một bài của một người, có lẽ là người hân yêu sâu đậm, trong ánh mắt nam nhân là nỗi bị thương sâu sắc nói không nên lời, sau lưng hân ánh đèn mờ chiếu qua khe cửa tỏa ra sắc vàng ấm cúng, bên dưới bậc thềm nổi bật là bóng cây khô đơn độc trơ trọi một nhánh mai đỏ, trên tranh đề dòng chữ: "hẹn kiếp sau lại cùng song phi."

Trương Công nhìn cảnh trước mắt một mặt ghen ngào tựa như bắt gặp một cảnh quen thuộc trong quá khứ làm hân không khỏi ghen ngào, tại khúc mắt già nua có một dòng nước ấm trực trào ra, tiến lên ôm lấy bức tranh Tô Vũ vẽ như người hân yêu nhất, giọng nói không kìm nén xúc động

- "Cô nương, người có thể tặng lão già này bức tranh này không."

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tiên ba, thi cầm

Tư Đồ Phong Vân y phục thanh mát thoát tục, ưu nhã ngồi xuống trên đài, cả người tản ra khí tức khiến Tô Vũ thấy thật thanh thản. Ngón tay thon dài của hắn lướt qua dây đàn, uyển chuyển khéo léo vẽ ra bức tranh sơn thủy động lòng người, tiếng đàn lúc đầu thanh thoát nhẹ nhàng như cánh hạc bay giữa bạt ngàn sương gió, những đỉnh núi cao uy nghi che chở chốn bồng lai tiên cảnh bên dưới, một mảng xanh xinh đẹp. Phong cảnh đột chuyển, cánh hạc lượn vòng tình tứ theo vách núi tiến xuống, có tiếng thác nước róc rách chảy, một chú cá nhỏ khoải hoạt vui đùa búng nước lên cao...kết thúc khúc nhạc là hình ảnh cánh hạc cô độc trên đỉnh núi. Tô Vũ bất chợt trầm mặc bỏ qua không khí rộn ràng khen ngợi, bỗng chốc trong đầu nàng lóe lên một khúc nhạc.

Đối diện Úy Trì Phong Vân, Tô Vũ vẫn duy trì thái độ trầm mặc, bàn tay nhỏ nhắn miết nhẹ trên cầm, khám sâu bi thương trong lòng một lần nữa trào ra tạo nên thứ âm thanh cô độc cao ngạo phiêu tán trong không trung.

"Ta đã từng không chỉ một lần khóc, đã khóc rất nhiều

Ngày ấy trên đỉnh núi người buông tay ta ân đoạn nghĩa tuyệt

Người mãi sẽ không bao giờ biết ta đã tổn thương vì người nhiều như thế nào

Ta đã nói nếu có kiếp sau giữa vạn người ta sẽ không cần gặp lại người nữa

Nhưng thật lòng vẫn muốn dựa vào người tìm hơi ấm an ủi bản thân.

Người của quá khứ đã không còn nữa, chỉ còn lãnh khốc cùng vô tình.

Ta đã biết người vốn chưa bao giờ yêu một người con gái khác ngoài nàng ấy

Vì không yêu nên mới không nguyện nắm tay cùng ta thiên trường địa cửu

Buông tay là sự lựa chọn hoàn hảo cho hai chúng ta

Yêu nàng ấy cho tốt vào và đừng phụ nàng ấy như người đã từng phụ ta

Đừng giải thích cũng đừng khiến ta tổn thương thêm nữa

Nếu người không mở lòng sao người ấy có thể tiến vào

Lòng tự trọng không cho phép ta hèn mọn níu kéo

Ta tin rằng ngày sau sẽ có người khác người yêu ta."

là tự trọng của người nữ nhi, anh khí bức người tỏ rõ lập trường không chỉ khiến Úy Trì Phong Vân mà ngay cả Tư Đồ Cảnh cùng Hoàng Phủ Nham ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi trừng mắt quan sát nhất cử nhất động của thiếu nữ trước mặt. Để lại Tô Vũ chìm sâu trong mộng tưởng cùng tiếng nước nổ, năm ấy bên dưới gốc lê, Trình Mộc đã nói, cầu cho năm nào cũng như năm này, ngày nào cũng như ngày này, tiếc một nỗi người mất cảnh cũng chẳng còn, kỉ niệm cho dù có đẹp cỡ nào cũng chỉ là kỉ niệm.

Chấm dứt khúc cầm một mảng thanh tịnh, thắng thua định rõ ngay lập tức được xác định, Úy Trì Phong Vân vẫn mang nhàn nhạt ý cười tiến lại Tô Vũ

-"tại hạ Úy Trì Phong Vân không biết liệu có hân hạnh được quen tiểu thư? "

-"ta nghĩ vài ngày nữa Úy Trì tướng quân sẽ không muốn nói những lời này đâu" nói rồi Tô Vũ cười nhẹ đi theo tiểu nhị gặp lão bản của Minh Hiên không thêm quan tâm về mặt nhức nhối của thư đồng bên cạnh Úy Trì Phong Vân

-"công tử, nàng...có cần..." thư đồng của hắn đưa tay lên cổ ra hiệu khiến Úy Trì Phong Vân nhúm mày cười nhẹ

-"không cần, chuyện gì đến sẽ đến" nói xong cũng xoay người rời khỏi Minh Hiên một đường về quận chúa phủ.

Bước vòng vèo trên con đường sau hoa viên tiến vào một gian nhà trúc đơn sơ khiến Tô Vũ ngạc nhiên, chủ nhân Minh Hiên cư nhiên lại ở ngôi nhà đơn sơ ư? Bất quá chỉ cần không ảnh hưởng kế hoạch nàng cũng không quan hấn ở nơi nào

-"Văn bối Tô Vũ ra mắt Lâu chủ" Tô Vũ ngoài cửa chấp tay cung kính cúi người chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hoa Vũ? Tô Vũ ngần người, sao người này lại có họ của Hoa Mộc giai vậy, không lẽ hần cùng nàng ta có quan hệ?nhưng nếu vậy thì tại sao lại theo nàng làm một ám vệ nho nhỏ, Hoa Mộc Giai có mục đích gì khi tiếp cận phủ quận chúa, còn nữa nếu Hoa Mộc Giai có quan hệ với Minh Hiền Lâu thì hẳn Minh Hiền Lâu có mục đích với phủ quận chúa, vậy nàng đi cầu giúp đỡ như thế này chẳng khác gì đưa đầu vào miệng cọp?

Tô Vũ ngần người rồi rầm trước cục diện rối ren, có những tình huống phát sinh khó ngờ làm nàng không kịp trở tay, hơn nữa con người Hoa Vũ này thoạt nhìn hiền lành lương thiện nhưng lại là Lâu chủ của Minh Hiền chính là người thâm sâu khó lường, chỉ có thể tìm cách lôi kéo làm đồng minh, nếu nàng ấy đầu quân cho bên kia chính là trở ngại lớn cho nàng trong con đường báo thù.

Đang miên man suy nghĩ Tô Vũ không phát hiện Hoa Vũ đã tiến sát đến gần mình, tới khi nàng hoàn hồn lại khuôn mặt của nàng và khuôn mặt của Hoa Vũ đã gần sát nhau, chỉ cách chừng một gang tay, đôi mắt lưu ly của nàng ấy như có như không ần ần nét cười khiến Tô Vũ bối rối lùi về phía sau một bước, không may lại đập phải vạt áo của bản thân, không khỏi mất mặt ngã nhào đi,Tô Vũ nhắm chặt mắt lại cứ nghĩ bản thân sẽ tiếp đất trong thảm họa thế nhưng lại ngã vào vòng tay êm ái của Hoa Vũ, nàng ta rõ ràng là nữ nhân nhưng cánh tay lại vô cùng khỏe khoắn có thể ôm trọn Tô Vũ vào lòng, mất đôi mắt, mũi đôi mũi, mũi nhân rõ ràng mang ý cười, cúi xuống hôn nhẹ lên môi của nàng, bờ môi nàng ấy ấm áp mang theo dư vị ngọt ngào của trà thượng hạng, mà khoan...mũi nhân hôn nàng? Tô Vũ choáng váng, mặt đỏ đến tận mang tai muốn né đi nhưng lại nhớ ra cả người đang nằm trong lòng mũi nhân Hoa Vũ, nàng đây dựa muốn thoát khỏi cái ôm mới nhận ra mũi nhân này nhìn nhỏ con xinh xắn nhưng lực đạo vô cùng lớn, còn có thể bẻ bồng nàng lên, Tô vũ nhìn mũi nhân như ngọc ánh mắt có phần gian xảo nhìn Tô vũ nhưng Tô Vũ lại không làm được gì, chỉ chậm rãi ngắt đi, tiến vào mộng đẹp.

Trong mơ Tô Vũ thấy mình trở lại hiện đại, trở về nhà, ăn cùng gia đình một bữa cơm, lại lên giảng đường học tập, cứ như vậy bình thản trôi, thật không muốn tỉnh lại. Cảnh trong mơ đột ngột xoay chuyển đưa nàng đến phủ quận chúa, Tư Đồ Cảnh cùng Uy Trì Phong Vân giữ lấy nàng, giọng nói của họ như có ma lực, liên tục ám chủ ngữ vào đầu rằng nàng sẽ ở lại đây vĩnh viễn, cảnh hoàng cung, Hạ Cẩn ngồi trên ngai vàng ung dung nhìn nàng, cảnh nàng trên chiến trường, khắp nơi toàn là máu tanh, người người oán thán, nhà nhà căm phẫn, từng chiến sĩ đang chết trên sa trường bỗng đứng dậy tiến về phía nàng đòi mạng, trẻ em phụ nữ bắt lấy nàng đòi phụ thân, tướng công. Cảnh nàng trên pháp trường, người dân thi nhau ném đá về phía nàng, liên tục gào thét giết chết tiện phụ, Tư Đồ Cảnh, Uy Trì Phong Vân, Hoàng Phủ Nham...cười nhìn nàng trên lời đài chuẩn bị hành hình, đến khi đao bổ xuống, Tô Vũ hoảng hồn ngồi bật dậy, hóa ra chỉ là mơ.

Tô Vũ đưa mắt nhìn xung quanh nơi này, nàng đang nằm trên một chiếc giường nhỏ, mà hình như căn nhà nhỏ này chỉ có một chiếc giường, liếc mắt qua bên cạnh nàng thấy Hoa Vũ đang nằm kế bên, khuôn mặt say ngủ của nàng ấy thôi cũng khiến người khác như trầm luân vào, nhìn xem, mắt đẹp, mũi đẹp, làn da mịn màng như vậy, đôi môi thật đỏ, thật muốn cắn vào, nghĩ không bằng hành động, Tô Vũ lén lút kề sát mặt vào mặt Hoa vũ, đặt môi mình nhẹ lên môi nàng ấy, đôi môi thật mềm mại ngọt ngào, Tô Vũ từ từ khép mắt lại, một lúc sau, muốn quay lên bồng Hoa Vũ rõ ràng đang ngủ vòng hai tay lên kéo cổ nàng xuống ngậm lấy cánh môi của nàng, chiếc lưỡi linh hoạt tiến vào bên trong miệng nàng, đầu lưỡi đảo tròn dây dưa càn quét bên trong khoang miệng, lấy hết dưỡng khí của Tô Vũ. Đến khi Tô Vũ không thể thở nổi nàng ấy mới buông Tô Vũ ra, bàn tay tà ác không an phận tiến vào vạt trung y của Tô Vũ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực của Tô Vũ.

Tô Vũ bị hôn đến choáng váng nửa tỉnh nửa mê, cảm nhận bàn tay mát lạnh của Hoa Vũ tiến vào cơ thể, không khỏi rung mình né đi, đáng tiếc lại bị Hoa Vũ bắt lấy, không thể nhúc nhích, Hoa Vũ giọng cười ôn nhu cắn tai Tô Vũ khàn khàn mang chút mỉa mai hoặc

- "chiếm tiện nghi của ta xong còn muốn bỏ của chạy lấy người?hửm?"

Tô Vũ bối rối, 20 năm cuộc đời chưa từng tiếp xúc với ai quá thân mật như vậy, cho dù là phái nữ cũng khiến nàng bối rối muốn đẩy Hoa Vũ ra

- "Hoa...Hoa cô nương, thỉnh tự trọng..."Tô Vũ ngại ngần quay mặt không nhìn Hoa Vũ

- "Hoa cô nương?ahaha..." Hoa Vũ nghe được Tô Vũ gọi mình thì không khỏi buồn cười, bất quá hần lại không muốn giải thích điều gì với Tô Vũ, chỉ thâm tình nhìn Tô Vũ sau đó lại cúi đầu xuống hôn Tô Vũ đến choáng váng mặt mày. Tô Vũ nghi hoặc, có lẽ mũi nhân cô đơn quá nên gặp nàng có chút muốn thân cận, nhưng nói gì thì nói nhìn ở phương diện nào mũi nhân cũng rất đẹp, có điều lại là LCD, phẳng quá sờ cũng không đỡ tay, có nên khuyên mũi nhân ăn chân giò hầm để tăng kích thích không nhỉ?

- "Hoa cô nương..."Tô Vũ từ trong ngực Hoa Vũ rụt rè đẩy hần ra

- "Hửm.?" nam nhân vô sỉ không buông còn ôm chặt nàng

- "gọi ta Vũ nhi"

- "Vũ nhi...ngươi với Hoa Mộc Gia có quan hệ gì." Tô Vũ lấy hết can đảm nói ra suy nghĩ trong lòng, lại hồi hộp nhìn chăm chăm Hoa Vũ chờ đợi kết quả

- "hần sao?...là đệ đệ của ta." Hoa Vũ nghĩ ngợi một chút rồi trả lời

câu trả lời Tô Vũ không mong đợi nhất, tính đi tính lại vẫn không hiểu tại sao Hoa Mộc Giai tiến vào quận chúa phủ, lại không thể hỏi ai

- "nàng chiến thắng tam tiên, muốn gì nào, quy định tam tiên không đáng chết không giết, đối tượng quá khó không làm, không thật cần thiết không làm nhưng nàng quá khả ái ta sẽ suy xét." Hoa Vũ vừa nói vừa cười hôn nhẹ lên trán Tô Vũ

- "ta muốn mượn Minh Hiền cùng ta đấu Hạ hoàng, có được hay không?" Tô Vũ không vòng vo mà trực tiếp đi vào vấn đề, theo nàng suy đoán, với kiểu người như Hoa Vũ càng làm màu nàng ta càng ghét, cứ trực tiếp nói thẳng ra, hẳn ưng thì giúp, không thì xem như nàng không may mắn, Hoa Vũ nghe Tô Vũ nói vậy có chút trầm ngâm sau đó hôn nhẹ lên gò má Tô vũ

- "chỉ cần nàng cần gì cứ sai người đưa thư đến Minh Hiền, ta sẽ tận lực giúp đỡ, nhần với Hoa Mộc Giai nàng là người của ta, hần có mơ cũng đừng nghĩ cướp nàng đi." nói rồi hần xoay người rời đi để lại Tô Vũ ngẩn ngơ với câu nói "nàng là người của ta" hai nữ nhân sao lại nói câu này, không lẽ Hoa Vũ có sở thích trông bách hợp? Tô Vũ đỏ mặt chạy về phủ, trên đường lại gặp Hoa Mộc giai khiến nàng nhớ đến câu nói của Hoa vũ lúc nãy nhưng thần sắc Hoa Mộc Giai không tốt khiến nàng ngay lập tức ném bay suy nghĩ đó

- "có chuyện gì xảy ra." Tô Vũ có linh cảm không tốt về chuyện này

- "thể thân của ngươi bị truy sát, thích khách là người có võ công cao cường, không muốn đuổi tận giết tuyệt, chỉ là ra độc chiêu muốn khiến ngươi không thể đi lại trong một thời gian dài, ta báo để người về còn đề phòng." nói rồi hần bỏ đi qua nàng chạy về phía Minh Hiền khiến nàng còn chưa kịp truyền lại lời của Hoa Vũ.

Quay về phủ quận chúa, Tô Vũ vén rèm nhìn người giống y mình đang nằm trên giường, đầu băng một mảng, hai chân có dấu vết trọng thương, hần vừa thấy nàng thì ngay lập tức bước xuống giường vận khinh công bỏ đi, rõ ràng bị thương giả. Tô Vũ vận nội công đánh vào hai ống quyển của bản thân, đau đến điên người, lại cố tình đập đầu vào thành giường, nếu đã muốn nàng thế này nàng sẽ cũng bọn chúng chơi đùa, không còn thời gian để đóng kịch nữa rồi, Tô Vũ đành phải lật lá bài quan trọng nhất chiến đấu với kẻ thù.

vừa cời trung y ra leo lên giường nằm thì bên ngoài bỗng có người gọi cửa

- "quận chúa, Cao thị lang tới thăm." Cao Hàn, hần tới đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Cao Hàn hần tới đây làm gì? không lẽ nghe tin nàng bị tấn công nên vui sướng không kìm được mà tới ngó xem tình trạng thảm hại của nàng? Tô Vũ không biết nên làm thế nào cho phải, cười cũng không được, khóc cũng không xong, không thể đuổi hần đi cũng không thể ngăn hần tiến vào, nhưng có lẽ đây cũng là sự xấp đặt xinh đẹp của ông trời, Tô Liên Y lúc đó không biết đập trúng vận xui gì lại mở cửa để Cao Hàn tiến vào, thiết nghĩ Tô Liên Y có tình ý với Cao Hàn, nhưng có lẽ còn có chút nghi kị quận chúa, hơn nữa nàng ta còn đang mơ ước cái ghế hoàng hậu kia, Tô Liên Y cũng không phải hạng người ngu ngốc đáng tiếc lại quá tham vọng, không trừ khử chính là cái họa lớn sau này. Nghĩ tới đây Tô Vũ nhủ thầm nhìn Cao Hàn cùng Tô Liên Y bước vào, Cao Hàn trên mặt còn lộ chút lo lắng khiến nàng buồn cười, buông lời phi báng rồi bây giờ tới đây tỏ vẻ lo lắng cho nàng khác gì mèo đang khóc tang chuột, nói trắng ra còn không phải tới nhìn xem bộ dạng chật vật của nàng sao

- "Tô Liên Y, từ khi nào phép tắc trong phủ ngươi còn không rõ, dám tự tiện bước vào tẩm cung của bản cung như chốn không người?" Tô Vũ hai chân bị thương nhưng vẫn toát ra khí thế uy nghi khiến Tô Liên Y run sợ

- "quận chúa, nô tỳ...nô tỳ chỉ vì quá lo lắng cho sức khỏe của quận chúa...Cao..Cao thị lang muốn vào thăm cũng chỉ..." Tô Liên Y thực sự run sợ, trước đây nàng chính là như vậy tiến vào Hạ Vũ cũng không nói gì, nay lại..

- "Quận chúa, Tô Liên Y cũng chỉ vì lo lắng cho người." Cao Hàn thấy tình hình không tốt cho lắm muốn lên tiếng bảo vệ Tô Liên Y

- "câm miệng, bản cung xử lý gia sự khi nào thì cần ngươi xen vào?" Tô Vũ híp mắt lạnh nhạt nhìn Tô Liên Y

- "Ngươi đã biết tội chưa."

- "Nô tỳ...đã biết..." Tô Liên Y sợ hãi không ngừng run rẩy quỳ dưới chân Tô Vũ

- "hình phạt là gì." Tô Vũ quét tầm mắt rét lạnh qua

- "quận chúa...quận chúa tha mạng, nô tỳ nô tỳ không dám nữa..." không được, nàng không thể chết thế này, còn hậu vị của nàng, còn tiền tài công danh của nàng, nàng không thể chết, Tô Vũ, đáng hận. Tô Liên Y trong tình thế cấp bách liền quay sang cầu cứu Cao Hàn

- "Quận chúa, Tô Liên Y..." Chưa bao giờ Cao hàn nhún nhường như bây giờ khiến Tô Vũ càng thêm phần nộ cát cao giọng

- "người tới, mang Tô Liên Y loạn côn đánh chết sau đó mang xác ném xa khỏi phủ quận chúa tránh bản phủ." Tô Vũ lạnh lùng ra lệnh khiến Tô Liên Y khóc thét lên xin tha mạng, Cao Hàn đứng bên cạnh lại bất lực không làm gì được chỉ có thể trút giận bằng lời nói

- "Hạ vũ ngươi đừng quá quá."

- Tô vũ"

- "ngươi nói gì?" Cao Hàn tức tối nhìn Tô Vũ

"gọi ta là Tô vũ, từ nay cái tên Hạ Vũ sẽ không còn tồn tại trên thế gian này nữa, và...cút khỏi tầm cung của ta." Tô Vũ khép mắt hờ hững nhìn Cao Hàn bước ra khỏi phòng, trong lòng nàng hiện giờ lại dậy sóng mãnh liệt, giết Tô Liên Y tương đương với việc khiêu chiến với Hạ Cẩn, nhưng nàng không còn kể sách nào tốt hơn, hấn đã ra sát chiêu muốn đẩy nàng vào đường cùng nàng chỉ còn cách vùng dậy mới có thể tránh được một công kích này.

Nhưng nàng cũng không làm việc không có lợi, giết một Tô Liên Y, vừa giết được một địch thủ đáng gờm vừa như một lời cảnh báo với Hạ Cẩn, nói rằng nàng cũng không phải quả hồng mềm để người khác nặc sức nấn bóp, nàng là mãnh hổ. Dù sao cũng lỡ bước vào tử lộ, Tô vũ nàng sẽ không như Hạ Vũ, âm thầm chuẩn bị lại chết tức tưởi bị người đời khinh bạc phỉ nhổ, nàng không muốn như vậy, nàng là nàng, sống là chính bản thân, có chết cũng sẽ chết trong vinh quang, cũng phải được ngàn đời sau ca tụng, đó mới xứng đáng là chết. Tô Vũ day day trán có vẻ bất lực nhìn vô định về phía trời, lại xấp qua một năm mới, khung cảnh này thật khiến tâm trạng con người buồn bã.

Mà hình như từ khi đến đây nàng cũng chỉ biết Hạ ư có tập võ lại không biết nàng tập võ gì. Tô Vũ khập khiễng cái chân đau tiến tới cái tủ gần bàn, trong đó có đầy đủ các sách dạy võ của nàng, trước đây lại nguy trang là tủ sách xuân cung đồ. Lật lật vài trang sách, có cả hình minh họa rất dễ để hình dung nhưng Tô Vũ lại không thể nào hiểu được những thứ trong đó chỉ có thể từ từ nghiền ngẫm, đọc qua đọc lại cũng đã tới trưa, bụng nàng đói cồn cào, ngạt nổi chân đau chỉ có thể gọi người mang thức ăn vào phòng, vừa ăn vừa chăm chú đọc sách bỗng từ ngoài lại vang tiếng người

"quận chúa, Uy Trì công tử cùng Tư Đồ công tử đến thăm." Tô Vũ nghe vậy xém phun thức ăn trong miệng ra, hôm nay không chỉ có Tô Liên Y gặp vận xui mà ngay cả Tô Vũ cũng vậy, nàng lấy khăn lau nhẹ khóe môi run rẩy không cam tâm truyền Uy Trì Phong Vân cùng Tư Đồ Cảnh vào

"cho vào."

vừa bước vào cửa điện, Uy Trì Phong Vân cùng Tư Đồ Cảnh bắt gặp hô lên

"quận chúa?"

"Tô cô nương?"

"đã có lòng đến thăm thì ngồi cùng ta dùng ngọc thiện vậy." Tô Vũ không đứng dậy mà trực tiếp để họ tiến vào, Uy Trì Phong Vân không hổ là đại công tử phủ trấn quốc tướng quân, ngay lập tức liền hiểu ra vấn đề

"đây có phải lý do mấy ngày trước quận chúa nói ta sẽ không muốn nói những lời đó?" cả hai người không nói cùng hiểu đối phương đang nghĩ gì chỉ có tên Tư Đồ Cảnh châm tiêu giờ mới hiểu ra vấn đề

"quận chúa và Tô cô nương thực ra là một người sao?" Tư Đồ Cảnh sắc mặt hết đỏ lại xanh, vừa quay sang nhìn Uy Trì Phong Vân cùng Tô Vũ

"cũng có thể xem là như vậy, hai người đến thăm ta muốn đứng như vậy mãi sao?" Tô Vũ nín cười

"ta là ai?" nói rồi Uy Trì Phong Vân chỉ tay vào Tư Đồ Cảnh

"hắn là ai? ngươi là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

"ngươi nghĩ ta là ai?"

Tô Vũ tự tiếu phi tiếu, nín cười nhìn khuôn mặt thư sinh nho nhã của Uy Trì Phong Vân muốn tìm biến hóa trên đó

"là một người ta nghĩ ta không rõ"

Uy Trì Phong Vân mở miệng trả lời

đúng là hắn không rõ con người này, hắn cứ nghĩ hắn biết tất cả nhưng bây giờ nàng lại cho hắn thấy hắn vốn dĩ không biết chuyện gì cả, giống như tát hắn một bạt tai vậy, cảm giác này thật khó chịu, hơn nữa từ khi nào quận chúa lại có dáng vẻ này, hắn không tin người trước mặt này là Hạ Vũ.

"Uy Trì Phong Vân, đại công tử Uy Trì Phủ, 10 tuổi biết làm thơ, 15 tuổi đọc thông binh pháp, cầm kì thư họa, binh pháp văn tự không gì không thông, tài trong tài, ngọc trong ngọc, ôn nhu hiền lễ, ngọc thụ lâm phong mệnh danh Ngọc công tử nổi tiếng Thạch Thành."

nói rồi nàng quay sang Tư Đồ Cảnh nheo lại mắt phượng khẽ cười.

"Tư Đồ Cảnh, ngũ công tử Tư Đồ phủ dưới trướng trấn quốc tướng quân, ta nói phải không Uy Trì công tử?"

- "hững thứ này Thạch thành có ai không biết, ngươi nghĩ có thể thỏa mãn ta bằng thứ thông tin ít ỏi này sao?"

Uý Trì Phong Vân nheo mắt hiển nhiên không vừa ý với câu trả lời của Tô Vũ

- "Phong Vân, người đừng quên tại sao ngươi đến phủ quận chúa, tốt nhất đừng quá phận."

Tô Vũ rét lạnh đe dọa Uý Trì Phong Vân, chỉ một Ngọc công tử nhỏ nhoi lại dám uy hiếp nàng? có phải hắn đã quên hắn là ai rồi không.

- "ta chỉ muốn biết vì sao quận chúa lại thay đổi thế này?"

Uý Trì Phong Vân có chút nhún nhường Tô vũ

- "thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc không phải sao?"

Tô Vũ khẽ cười vịn bàn rồi xa hai người kia, bóng lưng nàng nhìn thoáng qua có chút đơ bực cô tịch

- "lời này của quận chúa là có ý gì?"

Uý Trì Phong Vân khó hiểu nhìn chằm chằm Tô Vũ

- "ngươi thử nghĩ xem?"

- "ta làm sao có thể đoán được ý của công chúa chứ?"

Uý Trì Phong Vân ôn nhu trầm ổn thế nhưng lại có lúc nôn nóng mất tự chủ như thế này.

- "hai người đang nói gì ta nghe không hiểu cho lắm, quận chúa không phải Hạ Vũ sao?"

Tư Đồ Cảnh có chút hoang mang xen vào làm không khí giữa Tô Vũ và Uý Trì Phong Vân càng trở nên căng thẳng hơn.

- "Tô vũ "

- "ngươi nói gì?"

Uý Trì Phong Vân nghe vậy không khỏi thắc mắc

- "gọi ta là Tô Vũ, Hạ Vũ đã chết từ cái ngày cha và nương ta bị gán tội phản tặc rồi, cái tên Hạ Vũ này, không còn của ta nữa, ta không phải người họ Hạ"

nàng nói cũng đúng, nàng vốn không phải người họ Hạ, nàng họ Tô, nàng chỉ là du hồn xuyên qua nơi này, đây là điều nàng vẫn luôn khắc cốt ghi tâm.

Nhưng những lời này vào tai của Uý Trì Phong Vân và Tư Đồ Cảnh lại là "gia ta mang họ Hạ lại bị người họ Hạ giết ta sao có thể mang họ của kẻ giết cha."

Cả căn phòng nhất thời im lặng một mảng, Uý Trì Phong Vân có chút khó khăn mở lời

- "ngươi vì sao..."

- "ngươi muốn hỏi ta vì sao trước đây ham sắc?"

Tô Vũ bật cười khanh khách nhìn ra cửa sổ một mảng tuyết còn chưa kịp tan hết

- "ta muốn hỏi vì sao ngươi thay đổi..."

Uý Trì Phong Vân lặng lẽ đứng đằng sau nhìn chằm chằm nàng, hẳn sợ Tô Vũ sẽ tan biến

- "nếu ta không làm vậy ngươi nghĩ giờ này ta và ngươi còn được đứng đây nói chuyện hay ta dưới hoàng tuyền chờ đợi ngươi?"

Tô Vũ không trả lời chỉ hỏi một câu lại làm Uý Trì Phong Vân lạnh lẽo.

- "ngươi nói vậy là sao?"

Uý Trì Phong Vân chợt cười lạnh

- "thông minh như ngươi, ta nghĩ có những chuyện không cần nói ngươi cũng sẽ tự hiểu phải không?"

Tô Vũ đưa tay hứng một hạt tuyết đang rơi, vừa vào tay nàng hạt tuyết rất nhanh tan ra, có lẽ xuân đã về rồi

- "ha ha ha...được lắm..."

Uý Trì phong Vân giận quá hóa cười, một nam nhân cao cao tại thượng ôn nhu có lẽ như hân giờ đây giống như phát điên, một tay dùng khí lực lớn đem bàn ăn Tô Vũ chưa kịp ăn hất xuống

- "hóa ra tất cả chỉ là lừa gạt, ta cứ nghĩ ta biết tất cả, lại chỉ là một con rối để người xoay vòng, là một con rối lại còn không biết mình là con rối, cảm ơn người đã cho ta thấy ta ngu dốt như thế nào, quận chúa, à không, Tô cô nương..."

nói rồi hân mạnh mẽ xoay người đập cửa rồi đi còn chưa kịp nghe Tô Vũ nói gì cả.

- "đại...đại ca..."

Tư Đồ Cảnh mờ mịt nhìn Uý Trì Phong Vân đập cửa rồi đi cũng thân thủ chạy theo hân

- "ta...thân bất do ki...tâm...bất do ki..."

Tô Vũ không hiểu sao có chút bi thương nhàn nhạt nhìn bóng lưng Uý Trì Phong Vân rời đi.

đi đến Tây Uyển, Uý Trì Phong Vân không còn giữ nổi hình tượng ôn nhu của hân, ngồi xuống ghé nhìn chăm chăm tán cây đào đang chớm nở vài nụ hoa, Tư Đồ Cảnh cũng đuổi tới phía sau, thở hồng hộc

- "đại...đại ca...chuyện lúc nãy ta không hiểu, là sao...?"

- "chúng ta, xấp phải rời nơi này rồi"

Uý Trì Phong Vân có chút luyến tiếc miết nhẹ lên mặt bàn đá, cước bộ chậm chậm tiến tới gốc cây, đỡ một cách hoa đào rơi xuống

- "tại sao chúng ta phải rời đi?"

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

"tại sao chúng ta phải rời đi?" Tư Đồ Cảnh khó khăn tiêu hóa chuyện vừa xảy ra.

- "đó là việc duy nhất chúng ta có thể làm trong thời điểm này"

nói rồi Uý Trì Phong Vân xoay lưng tiến bước về Trúc Viện, không quên nói Tư Đồ Cảnh

- "gọi họ đến ta có chuyện cần nói"

- "được ta đi ngay."

Tư Đồ Cảnh tuy có chút ngốc nghếch nhưng ở lâu với Uý Trì Như Phong cũng làm hân có thể hiểu được

nói là Trúc Viện bởi vì tất cả mọi thứ ở đây đều làm bằng trúc, bàn trúc, ghế trúc, nhà trúc, trúc mọc khắp nơi.

Hạ Mộc đang ở trong sân ngắm mặt trời lặn, bóng dáng của hân thật nhỏ bé. Thiếu niên 14 tuổi lại bị đánh gãy hai chân đưa vào phủ, nếu như Tô Vũ trước đây thật sự chỉ là giả tạo sao lại muốn đánh gãy hai chân Hạ Mộc rồi đưa hân vào đây? hân có thể giúp được gì sao? năng ta làm vậy là có ý gì?

chưa đầy một khắc sau trong sân của Trúc Viện đã có thêm vài bóng người tiến vào, Hoàng Phủ Nham sắc vàng kim chói lóa đi bên Hoa Mộc Giai đỏ rực nhìn qua có chút giống...hoa vương cùng hoa hậu. Cao Hàn một thân lam bào mang khí chất lạnh lùng xa cách, Nam Cung Thu Nguyệt có lẽ là người mới nhất trong đây, nhìn qua vẻ mặt của hân rõ ràng tâm không cam tình không nguyện tiến về phía Uý Trì Phong Vân.

- "đại ca, người đã tập hợp đầy đủ."

Tư Đồ Cảnh giương như lúc nào cũng tràn đầy sinh lực.

- "không biết Uý Trì đại công tử gọi chúng ta tới đây là có ý gì?"

Cao Hàn vẫn căm ghét Uý Trì Phong Vân, người ta nói yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông ti họ hàng, mà Uý Trì Phong Vân lại là con trưởng

của Úy Trì Phong Hàn.

- "việc này ta nghĩ Hoa thị lang rõ nhất nhỉ, nguoi thân với nàng vậy cơ mà."

Úy Trì Phong Vân cười như không cười thản nhiên ngồi xuống uống trà

- "ta nghĩ Úy Trì công tử hẳn là đã rõ sao còn phải hỏi ta."

Hoa Mộc Giai cũng bắt đầu giương cung bạt kiếm, không khí giữa hai người lúc này có chút mùi không ổn

- "Hoa thị lang lại sai rồi, ta đâu có được nàng tín nhiệm như nguoi, hửm?"

Úy Trì Phong Vân không ngại tỏ rõ sự hiềm khích của mình, chứng tỏ Tô Vũ đã để lại dấu tích khác lớn trong lòng hắn, tình hình càng căng cho đến khi Hạ Mộc đập bàn đòi đi sự chú ý của mọi người

- "các nguoi lòi nhau tới đây để nói những lời này thì mau đi khỏi Trúc Viện của ta."

Hạ Mộc có chút tức giận mất kiên nhẫn

- "từ lúc nào?"

Úy Trì Phong Vân biết bản thân luống cuống nhưng hắn vẫn muốn biết chuyện gì đã xảy ra

- "các nguoi đang nói về chuyện gì mà lại gọi ta đến."

Hoàng Phủ Nham loan loan mắt cười ngồi xuống cạnh Cao Hàn

- "các nguoi thấy quận chúa có gì thay đổi không?"

Úy Trì Phong Vân không trả lời Hoàng Phủ Nham mà lại hỏi những người có mặt ở đó. Nghe nói vậy Cao Hàn khẽ gõ bàn lẩm nhẩm nhớ lại chuyện hồi sáng, hắn vẫn còn tức giận Tô Vũ đánh chết Tô Liên Y nhưng hắn cũng thấy nàng có điều gì đó khác biệt, cơ bản là lúc đó hắn không có tâm trạng để nhận ra

- "sáng nay có chút khác biệt, đã đánh chết Tô Liên Y."

Nghe vậy Hoa Mộc Giai không khỏi cười nhẹ

- "nàng đã ra tay."

- "hôm nay ta biết được, tất cả những gì chúng ta nhìn thấy từ trước đến giờ của nàng đều chỉ là màn kịch nàng dày công dàn dựng."

Úy Trì Phong Vân có chút gian nan nói ra những lời này, để người khác xỏ mũi ngay trước mặt là một cảm giác không dễ dàng gì

nghe đến đây, mọi người đều kinh ngạc nhìn Úy Trì Phong Vân, hắn lại vân đạm phong khinh quay sang Hoa Mộc Giai

- "nguoi ở bên nàng lâu như vậy, nguoi đã biết những gì."

- "ta sao? ta biết tất cả."

Hoa Mộc Giai lười biếng dựa người vào ghế khẽ ngáp

- "cái gì?"

cả sáu người còn lại đồng thanh nhìn Hoa Mộc Giai, nhất là Cao Hàn

- "hèn gì nguoi được xem là sủng nam của quận chúa, hóa ra chỉ là che mắt"

Hoàng Phủ Nham cười mỉa

- "đều đã ngã bài, có gì mau nói hết cho ta bắt ngờ thêm một lượt, quận chúa càng ngày càng thú vị"

- "năm đó nàng 10 tuổi ta 15 tuổi, sau khi phụ thân nàng chết nàng một mực muốn xông đi giết chết hoàng đế, ta nói lúc đó nàng cũng chỉ là tiểu cô nương, không hiểu thế sự, hại ta giam nàng lại giáo huấn mấy ngày nàng mới chịu bỏ ý định đi giết Hạ Cẩn bảo thủ một lòng gây dựng sự nghiệp từ từ, nghe nói Cao gia cùng Nam Cung gia gặp nạn nàng thật sự muốn đi cứu họ nhưng lúc đó nàng trọng thương ngay cả bước xuống giường cũng không thể, sau đó nàng cứu được Cao Hàn, lại không biết làm sao giữ hắn lại bảo vệ hắn nên chỉ có thể lấy danh nghĩa phu thi, Tư Đồ gia, Hoàng Phủ gia đều do nàng một phần muốn giúp đỡ khỏi vòng xoáy luân lý này, suy cho cùng các nguoi cũng chỉ là người ngoài cuộc."

nói đến đây hắn nhìn sắc mặt mọi người hết xanh chuyển sang trắng khá thú vị, Hoa Mộc Giai uống một ngụm trà nhuận họng lại tiếp tục kể

- "một phần còn lại là mượn danh gia tộc chiêu binh giết hôn quân, còn về phần Hạ Mộc ta vô năng tìm hiểu, ta không rõ vì sao nàng muốn bảo hộ người, chỉ là ta thấy nàng vẫn hay nhìn về biệt viện của người, một nữ nhân kiên cường như nàng, vào sinh ra tử cũng cần rằng chịu đựng mà lại có thể lặng lẽ rơi nước mắt."

năm người sau lời nói của Hoa Mộc Giai đều im lặng

- "vậy còn ta?"

Uý Trì Phong Vân suy tư một chút rồi chợt hỏi

- "Ngọc Ninh công chúa trước khi ra đi có ghé chỗ nàng nói với nàng muốn nàng giúp đỡ người thật tốt, nàng đã nhận lời."

- "hóa ra là do nương phó thác."

Uý Trì Phong Vân có vẻ buồn bã khi nói ra những lời này.

ánh tà dương đã ngả về chân trời phía tây, gác bút thấp đèn thừng thức một ly trà trong đêm thanh tịnh...

- "các người dự định sẽ làm gì."

Hoa Mộc Giai đứng dậy tiến về phía trước một chút lại dừng lại hỏi

- "ta nghĩ sẽ giúp nàng."

Uý Trì Phong Vân nhắm mắt lại ổn định tinh thần, trong lời nói có chút mệt mỏi

- "người nghĩ sao Hạ Mộc?"

tất cả vẫn trông chờ suy nghĩ của Hạ Mộc, cũng như Hoa Mộc Giai, ai cũng muốn biết Hạ Mộc là gì của Tô Vũ

- "ta tự có chủ trương"

Hạ Mộc lạnh nhạt xoay xe lần tiến vào trong trúc gian, sáu người kia thấy vậy cũng tiến về viện của mình để lại Hạ Mộc cùng đêm dài cô tịch

trong đêm tối, ánh trăng cũng không chiếu sáng nổi quang cảnh trong Trúc gian, Hạ Mộc lặng lẽ ôm một xiêm y cũ nát của một tiểu cô nương lặng lẽ rơi lệ

- "thật xin lỗi, ti ti."

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Xuân qua rồi thu

Từng ngày trôi qua đều không có chút bình yên...

Nguyệt quang lan tỏa, gió thổi mang vào hương sen thơm nồng đậm

ta ngồi uống một tách trà đã nguội chờ đợi nàng gõ cửa ghé thăm...

Ánh trăng như nước phủ lên mặt đất mỏng tang sáng bạc mỏng manh, không rõ là sương hay ánh sáng, từng tia sáng lọt qua khe cửa về lên bàn những ô vuông vắn như bàn cờ, Uý Trì Phong Vân khoác một chiếc ngoại bào mỏng manh ngồi nắn nót viết từng chữ lên giấy tuyên thành, từ xa nhìn vào trông thật tịch mịch.

- "quận chúa đã có lòng đến thăm Phong Vân thì cứ việc tiến vào, cần gì phải lên lút ngoài cửa như vậy."

hắn không ngừng bút nhưng lại nói lời đó làm Tô vũ chợt dạ, nàng chỉ là thấy tâm trạng của hắn không tốt, không hiểu lấy nguyên nhân gì đến đây, Uý Trì Phong Vân không phải người bạc tình bạc nghĩa, hắn rất tốt, khi Hạ Vũ vài năm trước đây tùy hứng đến thế nào hắn cũng không rời phủ, không oán

không trách, Tô Vũ còn có thể nhận ra trong thâm tâm Hạ vũ có một phần kính trọng cùng cảm mến hẳn

- "chỉ là tùy tiện ghé qua."

nàng cười nhẹ ngẩng đầu nhìn trắng sáng, ánh trắng nhu hòa, mềm mại

Hoa gian nhất hồ tửu

Độc chúc vô tương thân

Cử bôi du minh nguyệt

Đối ảnh thành tam thân

dịch nghĩa

Có rượu không có bạn,

Một mình chúc dưới hoa.

Cất chén mời Trăng sáng,

Minh với Bóng là ba.

- "tùy tiện ghé qua vậy ở lại cùng ta đêm nay đi."

Úy Trì Phong Vân bật cười buông lời ái muội, hẳn đứng dậy khỏi chiếc bàn, gấp lấy tờ giấy tuyên đang viết dở đang cất vào tủ rồi tiến ra cửa cùng Tô Vũ, ánh sáng trên cao chiếu xuống trung y của hắn tôn lên dáng người cao ngất, ba ngàn tóc không chút trói buộc buông dài đến eo

Tô Vũ bỗng chốc tiến lại gần sát hắn, bàn tay nàng luồn vào mái tóc hắn, tóc đen của hắn làm nổi bật làn da của nàng

gió không ngừng thổi đem theo hương rượu hoa lê nồng nàn, nàng chỉ mong hoa kỳ dừng lại mãi mãi không lụi tàn, thời gian mãi mãi dừng lại ở khoảnh khắc này, không ưu thương không hận thù

- "vậy đêm nay ta bồi ngươi."

nói rồi Tô Vũ khẽ vén sợi tóc vương trên lông mày của hắn xuống, nam nhân nàng chưa từng nhìn rõ, từ khi nào đã trở nên phiền muộn thế này

- "quận chúa nhất ngôn cửu đỉnh."

Úy Trì Phong Vân cười không chút tính toán, chính là niềm vui tự tâm hắn đã rất lâu không có, giống như bỏ quên nó ở nơi nào

- "ta lấy rượu, chờ ta."

chiếc bàn đá bên dưới tán hoa đào giờ này lại có hai thân bạch y một nam một nữ ngồi đối ẩm, đêm khuya vắng lặng, lại không còn tịch liêu.

- "Vân, sắp tân niên rồi nhỉ?"

Tô Vũ rót cho bản thân một chén lại rót cho hắn một chén, hai người như tri kỉ, cùng uống cạn lại cùng nhau cười tiếp tục rót rượu

- "quận chúa đã thật lâu không gọi ta bằng cái tên đó rồi."

Úy Trì Phong Vân khẽ nhặt từng cánh hoa đào trên bàn xếp thành chữ Vân sau đó lại thổi đi để cánh hoa đào bay tán loạn vương trên tóc Tô Vũ

- "cũng thật lâu ngươi chưa gọi ta là Vũ."

Tô Vũ bật cười đưa tay vén nhẹ vài sợi tóc đang rơi

- "quận chúa đây là đang trách móc ta sao?"

Úy Trì Phong Vân quay sang phui nhẹ cánh hoa đào vương trên tóc của nàng, thân người cao lớn của hắn gần sát nàng, má áp má, môi hắn kề ngay tại tai nàng phun nhiệt

- "ta cũng thật hoài niệm."

Tô vũ khẽ đỏ mặt, mắt nàng nhắm lại cố tính tại gò má hắn hôn xuống, làn da của hắn vẫn tốt như vậy

- "quận chúa say rồi."

Uý Trì Phong Vân bỗng chốc vươn tay đỡ lấy bả vai nàng, bờ môi hắn ấm áp khẽ hôn lên làn môi đỏ của nàng, giống như cánh chuồn lướt trên nước lại làm Tô Vũ thẹn thùng không dám nhìn hắn, dù sao nàng cũng là nữ nhi.

- "Vũ nhi..."

- "Vân..."

hai người nhìn nhau không khỏi cười khỏ, Uý Trì Phong Vân lần đầu chủ động hôn người khác cũng không tránh khỏi thẹn thùng

- "còn giận ta sao?"

Tô Vũ tiếp tục rót rượu, rượu hoa lê của Uý Trì Phong Vân ừ thật sự rất ngon, thơm nồng, chút cay chút ngọt, uống vào ấm bụng, hương vị không chê vào đâu được

- "không có, chỉ là có chút suy tư."

Uý Trì Phong Vân nhận lấy rượu của Tô Vũ nhưng không uống mà lại chăm chú nhìn vào cánh hoa đào rơi trong ly

- "ta cũng..."

Tô Vũ thờ dài uống rượu, đến khi hai má nàng đỏ ửng đi, đầu bắt đầu choáng váng không khỏi lâm vào tình trạng khó giữ nổi lý trí

- "ta cũng thật mệt, cứ phải sống như thế thật mệt, không ai hiểu ta, ta thật sự rất cô đơn."

- "Vũ nhi, nàng không cô đơn, nàng còn ta."

Uý Trì Phong Vân tuy có chút hơi men vẫn giữ nổi bình tĩnh

- "ta cũng không biết nữa, Vân..."

Tô Vũ đứng dậy, có chút lảo đảo muốn ngã khiến Uý Trì Phong Vân phải đỡ nàng nàng mới có thể đứng vững Tô Vũ đưa tay ngắt một nhành hoa đào đang ra nụ cài lên tóc Uý Trì Phong Vân rồi bật cười như trẻ con, nàng kéo cổ hắn xuống để lại một vết son nữa trên gò má của hắn

- "Vân... Vân..."

- "ta ở đây."

- "đừng bỏ rơi ta."

- "ta sẽ không."

... ..

- "Vân, sao ngươi lại lấy tay che mắt ta?"

Tô Vũ đưa tay muốn kéo tay Uý Trì Phong Vân ra khỏi mắt nhưng khí lực của người say như nàng không địch lại hắn

- "nàng say rồi, đêm nay ở lại đây đi."

Uý Trì Phong Vân bế thốc nàng lên tiến về phòng đặt lên giường của hắn, bàn tay bắt đầu thoát y phục của nàng đến khi còn trung y hắn cũng leo lên giường, đắp chăn, ôm chặt nàng trong lòng hắn

Tô Vũ say không biết trời đất là gì, đêm khuya lạnh lẽo quần lấy Uý Trì Phong Vân không rời

- "ta chỉ không muốn nàng thấy, về mặt đau lòng của ta."

giọng nói thật ôn nhu, thật bi thương

- "nếu không gọi nàng ở lại thì tốt biết mấy, bởi vì lại không kiềm chế được cảm giác muốn ôm nàng vào lòng"

có lẽ có một ngày, đáng về khi ngủ của người đó, sẽ trở thành vương vấn sâu nhất trong đáy lòng của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Ánh mặt trời mùa xuân ấm áp xua đi cái lạnh, giá, từ từ làm tan lớp băng tuyết phủ trên mặt đất để lộ những mầm non mới nhú tràn đầy sức sống.

Tô Vũ có chút lười đưa tay lên che đi ánh nắng đang chiếu vào mặt, nàng nhớ giường của nàng không bao giờ đặt gần cửa sổ, sao hôm nay ánh nắng lại có thể chiếu và đây?

còn nữa, mùi này cũng không phải mùi hương trên giường của nàng, nó là mùi thơm của hoa lê, lại phảng phất mùi rượu cay nhẹ sộc vào mũi.

Tô Vũ nhắm mắt lại đợi cơn buồn ngủ qua, đi, đầu nàng nhừ như có ai đánh thật mạnh vào, chân tay rã rời từng khúc giống ai đó tháo khớp ra rồi nối lại.

đến khi Tô Vũ tỉnh táo một chút mới phát hiện bị ôm trong lồng ngực một người, hơn nữa người hằn phẳng lì không gọn sóng chắc chắn là nam. Nghĩ đến đây Tô Vũ không khỏi đỏ mặt ngẫm lại chuyện của tối hôm qua, nàng đến gặp Uy Trì Phong Vân, sau đó ở lại uống rượu và ngủ quên, không lẽ đây là giường của hắn?khụ...

Uy Trì Phong Vân sẽ không tốt đến nỗi bế Tô Vũ về đến viện của nàng, hơn nữa ngày hôm qua hắn cũng uống say, Tô Vũ có thói quen dậy khá sớm, cho dù có uống rượu nhưng giờ giấc sinh học của nàng không vì thế mà đảo lộn, tư thế này chắc Uy Trì Phong Vân vẫn chưa có đây đâu nhỉ?

Tô Vũ nghĩ thế rồi lén lút ngước mắt lên nhìn Uy Trì Phong Vân, khuôn mặt say ngủ của hắn nhìn qua cũng thật ưu nhã, mũi của hắn có trên giường rất nhiều, chăn, gối, quần áo...sát nàng như vậy làm nàng cảm nhận rất rõ mùi của hắn, thật thơm

Tô Vũ khẽ úp mặt vào lồng ngực Uy Trì Phong Vân, hít một chút mùi hương của hắn rồi lại rướn người lên gần ngang mặt hắn, nàng khẽ nhìn chăm chú Uy Trì Phong Vân, không biết khi đó nàng nghĩ gì liền đỏ mặt khẽ ngẩng đầu, chạm môi mình vào làn môi hắn, ngày hôm qua say không cảm nhận hết được, hôm nay mới thấy, môi hắn thật mềm mại, thật ấm, thật an tâm...

Tô vũ cứ thế nhắm mắt lại, tay của nàng vòng qua người ôm sát vào người Uy Trì Phong Vân, ở trên giường khi đó hai tay của hắn ôm chặt lấy eo nàng vô thức siết chặt lấy kéo sát nàng vào lòng hắn khiến Tô Vũ đang hôn trầm cũng một phen ngẹn thở, tư thế này thật...

mới đầu chỉ nghĩ nhân lúc hắn đang ngủ vụng trộm làm điều xấu, chỉ trách hắn sinh ra sinh đẹp như vậy làm gì, không sàm sỡ thì thật có lỗi với đồng bào, ai ngờ bây giờ dính sát thế này, đến quay đầu cũng không quay nổi, Tô Vũ gian nan hít thở, cảm nhận hơi thở nóng rực của Uy Trì Phong Vân phả vào mặt mình ngày càng gấp gấp khiến nàng sợ hãi chỉ muốn mau ngủ thật nhanh, hi vọng tỉnh dậy chuyện này chỉ là giấc mơ

Uy Trì Phong Vân khi ngủ mi tâm còn nhú chặt như vậy, giống như đang gập ác mộng, bỗng hắn khẽ giật một cái tỉnh lại, lúc đó Tô Vũ cũng đã mơ màng đi tìm chu công đánh vài ván cờ.

điều đầu tiên Uy Trì Phong Vân thấy là khuôn mặt cực phóng đại của Tô Vũ, tiếp theo là xúc cảm mềm mịn nơi môi, mà thực tế là nàng cứ để hơi thở phả vào mặt hắn nóng hổi, có điều dựa vào nhịp thở Uy Trì Phong Vân có thể đoán Tô vũ đang ngủ, tay nàng ôm chặt lấy hắn, xúc cảm mềm mịn từ người nàng làm hắn biết đây không phải mơ.

Uy Trì Phong Vân không biết nghĩ gì lại không bỏ Tô Vũ ra ngay mà cứ để nàng ôm hắn, má áp má, môi kề môi, bỗng chốc trong đầu Ngọc công tử Uy Trì Phong Vân của chúng ta nảy ra một ý tưởng không tồi, hắn khẽ mở môi liếm nhẹ lên môi của nàng, ngọt ngào tê cả đầu lưỡi làm Uy Trì Phong Vân vừa gặp ác mộng cũng ném bay đi phương trời nào đó. người ta nói chưa làm thịt heo ít cũng phải thấy heo chạy, huống hồ Ngọc công tử đã 23 tuổi thì thử hắn thấy qua cũng không có ít

từ từ liếm, ngậm môi của nàng đến khi môi Tô Vũ ướt hết, Uy Trì Phong Vân vẫn thấy không đủ, hắn khẽ đẩy đầu lưỡi tiến vào bên trong miệng nàng, khoang miệng ẩm ướt bao lấy lưỡi của hắn có chút kích thích, hắn khẽ đẩy lưỡi đảo tròn trong khoang miệng nàng, mềm mềm có lẽ là hai má, bên trên có vẻ khá cứng, răng của nàng khuyết mất một chỗ

tìm tòi một hồi Uy Trì Phong Vân muốn bật cười, nàng như thế này rồi mà còn sâu răng

Hắn lại tiếp tục đùa bỡn nàng, lưỡi nàng ở đâu nhỉ, hắn muốn tìm xem cái lưỡi nhỏ nhắn lừa gạt hắn bao lâu có hương vị gì, hắn bỗng có xúc cảm muốn trừng phạt nàng.

đưa lưỡi xuống hắn cảm thấy lưỡi nàng nhỏ nhắn nằm im như đang ngủ, Uy Trì Phong Vân đưa đầu lưỡi khẽ chọc vào lưỡi nàng một chút, sau đó không hiểu hắn nghĩ sao, bàn tay tiến vào trung y của Tô Vũ, tay hắn lạnh ngắt khiến Tô Vũ ăn lạnh mà tỉnh dậy, vừa mở mắt ra nàng đã thấy Uy Trì Phong Vân đang...hôn nàng...

Tô Vũ hoảng hốt muốn đẩy hắn ra lại bị hắn ôm chặt lấy nàng đẩy đưa hôn, đúng là khi nàng tỉnh ngủ mới có thể có một nụ hôn trọn vẹn, hai người một muốn chạy một níu kéo, Uy Trì Phong Vân còn đang ngậm lưỡi nàng trong miệng hắn, Tô vũ cảm thấy như nếu nàng xuống tay hắn sẽ cắn đứt lưỡi nàng.

Hai người vật lộn trên giường khiến áo Tô Vũ cùng Uy Trì Phong Vân xộc xệch bung ra, cái yếm của Tô Vũ màu xanh lá tương phản với lồng ngực trắng của Uy Trì Phong Vân kề sát nhau, trong giây phút ái muội ấy bỗng có một người không biết trời cao đất dày mở cửa tiến vào, là thư đồng của Uy Trì Phong Vân

- "công tử, đã đến giờ...ngài...ta chưa thấy gì cả...cứ tiếp tục..."

hắn vừa mở cửa đã thấy một màn xinh đẹp của hai người, Uy Trì Phong Vân nằm trên đê Tô Vũ ở dưới, quần áo cũng cởi ra gần hết còn đang hôn nhau khiến hắn mặt đỏ tim đập chạy nhanh ra ngoài.

Tô Vũ oan như Đậu Nga, buồn không kìm được ra sức đẩy Uy Trì Phong Vân ra

vừa ra đến tiền viện bỗng có thái giám trong cung đến cầu gặp Tô Vũ làm hắn phải quay lại cũng không dám mở cửa quấy rầy nhân sinh của hai người chỉ dám ở ngoài cửa thông tri

- "quận chúa, trong cung có lệnh, ngày mai mời ngài đến tham dự yến tiệc, tiểu...thiếp mời tiểu nhân ở ở phòng bên, hai người...cứ tiếp tục..."

nói xong hắn chạy biến để lại Tô Vũ khóc ròng trong lòng, Uy Trì Phong Vân đây đưa một hồi lâu mới thỏa mãn buông nàng ra, híp mắt lại như hồ ly, lấy tay áo thấm lau đi nước bọt chảy xuống trên miệng nàng, sau đó hắn không lau mà lại cúi đầu xuống liếm đi...

ngay lúc đó, Tư Đồ Cảnh đập cửa xông vào

- "đại ca...ta làm phiền rồi..." Tư Đồ Cảnh nghiêm trang khép cửa trả lại không gian riêng tư cho hai người

một người nữa đi ra, Tô Vũ khóc không ra nước mắt

- "không phải như các người nghĩ đâu..."

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trước nay tình không phiền người, chỉ có người phiền người

Ngày hôm đó trong phủ Tô Vũ một phen huyên náo, không biết ai lan truyền tin tức ra mà phủ quận chúa đều loạn truyền tin, Uy Trì Phong Vân sau một thời gian bị ghê lạnh lại đắc sủng trở lại

đêm hôm qua quận chúa ghé lại viện của Ngọc công tử cả đêm không về, có vẻ như đã vận động cả đêm, nghe nói hai người làm việc đến sáng không mệt mỏi, Uy Trì công tử nhìn bên ngoài dịu dàng ôn nhu đến như thể mà chuyện trên giường cũng thật mãnh liệt, đêm quận chúa tiêu hồn thực cốt, ăn đến cả xương cũng không còn, làm cả đêm qua cũng không đủ, sáng sớm có người gọi còn thấy hắn đang đè nàng...

Uy Trì công tử không hổ là đại công tử của trấn quốc tướng quân, ngay cả về phương diện đó cũng thật dũng mãnh, quận chúa khi đó thật hưởng thụ, hòa theo hắn loạn động đến sáng...

Ai cũng thấy được nàng một thân một mồi, quần áo không chỉnh tề đi ra từ viện của Uy Trì Phong Vân, ánh mắt mọi người nhìn Tô Vũ đều thật thần bí, lại còn cười khó hiểu, Tô Vũ hôm qua uống quá nhiều rượu đầu óc xoay vòng vòng cũng không quản gia nhân trong phủ.

từ xa Liễu Sắc một thân y phục nha hoàn gấp gáp tiến về phía Tô Vũ đỡ lấy nàng lão đạo đi về viện của mình, cũng không khỏi đau lòng cho nàng, Uy Trì công tử thật lạnh lùng, hôm qua đã làm quận chúa đến đáng đi cũng kì dị mà lại để nàng một mình về viện thế này, đúng là nam nhân trên đời đều không phải thứ gì tốt đẹp.

Liễu Sắc là nha hoàn mới của Tô Vũ, trước đây nàng chính là người Tô Vũ nhặt được sau trận chiến ở Dương thành, Liễu Sắc khi đó cha mẹ mất hết, nhà cửa cháy rụi, một thân lem lốc đi như người vô hồn giữa một đám thi thể máu chảy thành sông, Hạ Cẩn tham vọng sánh cùng trời đất, nhất thống thiên hạ không chuyện ác độc nào không dám làm đem cả một thành trì phá hủy đi.

Liễu Sắc vừa cảm kích Tô Vũ vừa kính trọng Tô Vũ, đều là nữ nhân nhưng nàng chưa từng được như Tô Vũ, lúc cha mẹ nàng chết nàng chỉ biết khóc...

- "quận chúa, để Liễu Sắc lấy nước tẩy rửa cho người, người số thật khổ."

Liễu Sắc đỡ Tô Vũ về giường rồi sau đó nhanh nhẹn phân phó người lấy nước nóng tẩy trần cho nàng, Liễu Sắc biết Tô Vũ mặt ngoài ngụy trang hám sắc nhưng thực chất chưa từng trải qua chuyện đó, ngày hôm qua lại vận động cả đêm nhất định có chút không thoải mái

- "quân chúa, người thấy sao rồi?"

- "ta...thật nhức đầu, chân tay tê mỏi đau nhức, eo cũng muốn gãy đôi ra rồi, Uy Trì Phong Vân thật đánh đòn"

ngày hôm qua uống quá nhiều rượu khiến đầu nàng giống như là bị đình chỉ hoạt động, mệt mỏi khó chịu, chân tay đều bị Úy Trì Phong Vân ôm sai tư thế ngủ mà khí huyết không lưu thông, đầu nhức tê dại, hần ôn nhu nhỏ nhắn như vậy thế nhưng đêm qua quần lấy eo nàng như con bạch tuộc hại nàng cong người lại, ngay cả thắt lưng cũng không gấp xuống được, thật là, không nên ngủ với Úy Trì Phong Vân nếu không muốn bị hần ôm rồi bóp chết.

nói thế nhưng theo ý hiểu của Liễu Sắc nó thành thế này" cả đêm hôm quan tên khốn kia làm ta không ngủ được, vận động cả đêm, nay eo đây muốn gãy."

- "khổ thân quận chúa của ta."

Liễu Sắc vừa nói vừa mở cửa để gia nhân mang nước nóng vào cho Tô Vũ tắm rửa, nàng từ từ cựa nhẹ lên vai Tô Vũ xong không biết nàng nghĩ đến tội gì lại đỏ mặt bỏ khăn xuống, thấp giọng nói nhỏ vào tai Tô Vũ

- "Liễu Sắc chỉ có thể làm giúp quận chúa đến đây...địa...địa phương kia...phiền ngài tự động thủ rồi..."

nói xong mặt nàng hồng đến mang tai, tức tốc chạy ra ngoài bỏ lại Tô Vũ lơ ngơ không hiểu gì

đến khi nàng tắm rửa mặc ngoại sam vào xong thì Hoa Mộc Giai ở đầu tiên đến, vẻ mặt hần còn cười cười thâm ý không khác những người trong phủ

- "quận chúa đêm qua có vẻ thật thoải mái hửm?"

nghe đầu đó trong gió có mùi giấm

- "không thoải mái, đau chết."

nằm sai tư thế đau chết, Tô Vũ vừa đốt đàn hương trong phòng vừa mắng thầm

sắc mặt Hoa Mộc Giai có chút biến hóa, xem ra những người trong phủ đồn đại quả không sai, nàng thực sự đã cùng tên Úy Trì Phong Vân đó...làm những chuyện đó...hần không vui.

- "quận chúa, ta vào phủ hình như đã được 6 năm rồi nhỉ?"

Hoa Mộc Giai tiểu ý nồng đậm ngồi xuống đối diện lô đỉnh Tô Vũ đang đốt đàn hương

- "thời gian trôi qua, giống như một cái chớp mắt vậy, ta cũng đã..."

nàng cũng đã...hần không muốn nghe nàng nói về chuyện của nàng với Úy Trì Phong Vân.

- "quận chúa từ một tiểu cô nương giờ đã hiểu được phong tình rồi..."

nói đến đây gương mặt hần có chút thoáng buồn bã

- "ta cũng đã 21 tuổi rồi."

- "nói như vậy người thua Úy Trì Phong Vân 2 tuổi."

nàng thật nhẫn tâm, hần ở bên nàng lâu như vậy, vì nàng làm biết bao việc như vậy nàng thậm chí tuổi tác của hần cũng không nhớ rõ chỉ nhớ Úy Trì Phong Vân...

đáy mắt Hoa Mộc Giai nổi lên ý ghen nồng đậm, Cao Hàn không ưa Úy Trì Phong Vân do nguyên nhân xuất thân của hần, còn Hoa Mộc Giai ghét Úy Trì Phong Vân thuần túy là ghen tuông chiếm hữu.

- "ở bên nàng lâu như vậy, còn chưa từng ngủ cùng nàng một đêm thế nhưng nàng lại cùng tên Úy Trì đó...ta thật thương tâm."

Hoa Mộc Giai giờ đây như một hũ giấm chua bắt đầu bốc mùi.

- "đêm qua ta và hần đều uống say, vốn dĩ không về phủ được đành phải ngủ lại viện của hần..."

Tô Vũ vẫn còn đau nhức đầu vì dư âm của rượu, công nhận rượu đó mạnh thật, một vò thôi cũng đánh gục nàng

- "xem ra lời đồn là có thật..."

Hoa Mộc Giai xanh mặt, nắm tay bên dưới tay áo cũng vô thức siết chặt

- "lời đồn? lời đồn nào?"

Tô Vũ mờ mịt nhìn Hoa Mộc Giai

- "đồng rằng...quận chúa đêm hôm qua quận chúa cùng Uý Trì Công Tử, tâm linh tương thông, tình ý nồng đậm, triền miên không dứt..."

Hoa Mộc Giai tựa hồ nghiêng rằng nói ra từng chữ một, Tô vũ ngỡ ngàng ra sau đó mặt nàng đỏ ửng nhớ lại nụ hôn ban sáng, Uý Trì phong Vân hẳn thể nhưng kỹ thuật hôn thật tốt...mà...

đầu óc Tô vũ rất nhanh hoạt động, ngày hôm qua đi qua viện hẳn ít người thấy, sáng nay cũng chỉ có thư đồng của hắn và Tư Đồ Cảnh thấy cảnh đó, hai người đó không có lệnh Uý Trì Phong Vân sẽ không tự tiện nói, tên khốn kia lại giờ trò rồi, Tô Vũ tức hộc máu

- "ta vốn không tin nhưng phản ứng của quận chúa làm ta có vài phần hoang mang muốn tận miệng nàng nói cho ta nghe, phải hay không phải."

Hoa Mộc Giai hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Tô Vũ, hẳn chỉ mong nàng nói không phải, nói dối cũng được, ít ra nàng vẫn không muốn hắn tổn thương, ít ra trong lòng nàng phân lượng của hắn cũng nặng hơn tên Uý Trì Phong Vân kia, nhưng đáp lại hắn là

- "Uý Trì Phong Vân, tên tiểu nhân này..."

Tô Vũ tức giận đập bàn, lại một mồi muốn gục đổ xuống bàn, thấy nàng như vậy không khỏi khiến Hoa Mộc Giai lạnh tâm.

hắn tiến đến bên Tô vũ, muốn mạnh mẽ bế nàng lên giường, đáng tiếc người học trò năm nào của hắn không còn yếu đuối nữa, nàng xoay người tránh đi công kích của hắn, một tay chế trụ hắn xuống bàn, lạnh giọng chất vấn

- "Hoa Mộc Giai ngươi phát điên cái gì vậy?"

- "ta sao?ta chỉ muốn cho nàng thấy, ta so với Uý Trì Phong Vân còn mạnh mẽ hơn, cường tráng hơn, một tên văn sĩ như hắn sao có thể so với ta..."

Hoa Mộc Giai tức đến độ cười lạnh nghiêng rằng nghiêng lợi

- "hồ đồ, ngươi đang mất bình tĩnh, Hoa Mộc Giai."

Tô Vũ bực dọc nhún đầu hắn xuống bàn để hắn tỉnh táo lại

- "hồ đồ sao, ta chính là muốn xem ngươi ở dưới thân ta tốt như thế nào, so với Uý Trì Phong Vân lợi hại hơn bao nhiêu."

Hoa Mộc Giai vùng người lên bắt đầu công kích Tô Vũ, không có được tâm nàng cũng không sao, chỉ cần nàng ở bên hắn...

đánh vài đòn tay với Hoa Mộc Giai bỗng từ đâu một viên đá bay tới nhằm ngay khớp gối của hắn đánh xuống, Hoa Mộc Giai bị Tô Vũ kìm lại không kịp né chỉ có thể ngã khụy, Uý Trì phong Vân tiêu sái bắt trụ Hoa Mộc giai, điểm huyết làm hắn không nhúc nhích được

- "ai nha, Uý trì công tử, đêm hôm qua vất vả cho ngài rồi, một mồi sao còn ghé qua đây."

Hoa Mộc Giai vừa thấy úy Trì Phong Vân liền biết công kích kia là của hắn không khỏi tức tối

- "nhọc lòng Hoa công tử, ta hôm qua vẫn thật sự rất sáng khoái, không mệt mỏi, nếu không đến đây sao biết được ngài đang làm gì."

nói rồi hắn ôn nhu tiến đến xoa thái dương cho Tô Vũ, không quên hôn nhẹ lên má nàng

- "quận chúa, hôm qua nàng thực mệt rồi."

uống bằng đó rượu không mệt mới lạ

Hoa Mộc Giai nhìn một cảnh này mà đỏ cả mặt

- "Uý Trì công tử chê cười rồi, chúng ta đều là phu thi của nàng, ta chỉ không muốn Uý Trì công tử lao lực quá sức, tình tấn nhân vong nàng sẽ rất đau lòng nên muốn chia sẻ cùng ngài mà thôi."

- "thật phiền Hoa công tử rồi, những việc này Phong Vân đều muốn gắng sức hoàn thành tốt, san sẻ với người khác ta không vui cũng không tình nguyện."

Uý Trì Phong Vân cười lạnh xoa mi tâm cho Tô Vũ, hai người kè sát nhau, cử chỉ thân mật hành hạ Hoa Mộc Giai đến đau lòng.

- "ta sao có thể để Uý Trì công tử vất vả, hơn nữa chúng ta đều là phu thi, đó đều là trách nhiệm của mọi người, Uý Trì công tử vẫn không nên quá sức."

Hoa Mộc Giai bị điểm huyết vẫn già mồm, còn cố nhấn mạnh từ "chúng ta đều là phu thi" ý muốn nói hắn với Uý trì Phong Vân ngang chức trong phủ, hẳn còn đến trước Uý Trì Phong Vân, vì lý vì tình hắn mới là người nên giúp nàng thỏa mãn.

- "hiện giờ ta rất mệt, không cần biết các ngươi hồ ngôn loạn ngữ gì, mau ra cho bản cung nghỉ ngơi."

Tô Vũ trực tiếp đuổi khách.

- "quận chúa...ta..."

Hoa Mộc Giai vừa lên tiếng đã bị Úy Trì Phong Vân đi ngang qua người, đá vào hạ bộ của hắn, hắn vốn đang bị điểm huyết không thể đánh trả cũng không né được chỉ có thể im lặng chịu đau mà không dám nói lời nào.

"quận chúa, ngày mai ta vào cung với nàng nhé."

Úy Trì Phong Vân nhân cơ hội cướp lời Hoa Mộc Giai

"được, mai ta cùng người xuất phát."

Tô Vũ mơ mơ màng màng ngủ không quản hai nam nhân kia đang làm gì, Úy Trì Phong Vân giải huyết cho Hoa Mộc Giai cũng tức tốc đuổi hắn ra khỏi phòng, tới đường về viện của úy Trì hong Vân, Hoa Mộc Giai không nhận được chặn đường hắn.

"Úy Trì phong Vân, người có ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Nhân sinh vốn không thể hoàn mỹ...

màn đêm buông xuống cũng không khiến Tô Vũ buồn được phiền muộn trong lòng, ngược lại càng làm nàng căng thẳng, Hạ cần lần này gọi nàng vào cung cũng không có ý đồ tốt đẹp gì, hắn muốn hoàng vị này đều đã ngồi lên hoàng vị nhưng vẫn cảm thấy không yên tâm với một cái gai trong mắt như nàng, một khi còn nàng thì sự uy hiếp với hắn vẫn còn, bên của Úy Trì phủ hắn cũng đã lo toan cả, nàng chỉ sợ không tranh thủ được Úy Trì Phong Vân này

về phần Hoàng Phủ gia có vẻ đứng ở thế trung lập nhưng tên Hoàng Phủ Nham quá giáo hoạt không dễ đối phó, lần này nàng vào cung chỉ sợ lãnh ít dữ liệu, thôi thì thuyền đến cầu ắt sẽ thẳng.

Nghĩ thông suốt rồi nàng khẽ thở dài, chậm rì rì tiến tới cửa tủ lấy y phục ra, lại chậm rì rì thay vào, từ xưa đến nay bậc đế vương đều vô tình như vậy, nếu như nàng không có hậu thuẫn lần này nàng cũng không dám trực diện đương đầu với Hạ Cần

"quận chúa..."

bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa cùng giọng nói ầm áp của Úy Trì Phong Vân truyền vào

"vào đi Vân."

Tô Vũ vừa chải tóc vừa lên tiếng

Úy Trì Phong Vân nghe vậy cũng mở cửa tiến vào, trước cửa vào vừa thấy nàng hắn bỗng có chút ngây ngốc, ba ngàn tóc đen mượt tùy ý xõa trên vai, y xám đỏ rực tôn lên nước trắng sứ của nàng, mi tâm nàng chu sa đỏ rực, nhìn qua thập phần đẹp mắt

chỉ là...hắn nhìn vào cũng chỉ cảm thấy nội tâm thật khổ sở

nàng...cur nhiên không tín nhiệm hắn, vì sao Úy Trì Phong Vân chỉ có thể từ một hành động nhỏ của Tô Vũ nhìn ra nàng không tín nhiệm hắn?

còn không phải chính là khi hắn ngơ ngẩn trước cửa, tầm mắt của nàng...bình lặng như nước, giống như biết hết thấy lại giống như đều ...là do nàng xấp đặt.

"quận chúa thật đẹp."

Úy Trì Phong Vân rất nhanh che dấu sự bi thương vừa xuất hiện, hắn tiến về phía Tô Vũ, nâng ba ngàn tóc đen của nàng lên mà khẽ hôn xuống, đêm nay hắn một thân lực y nhẹ nhàng thanh thoát, hơn một phần nhỏ nhả.

"Phong Vân quá khen, người cũng thật tuấn mỹ."

Tô Vũ âm thầm đánh giá ngoại hình của Úy Trì Phong Vân

"người nghĩ...mà thôi, chuyện gì đến đều sẽ đến."

Úy Trì Phong Vân muốn mở miệng hỏi nàng về đêm nay nhưng lời vừa nói ra liền nghẹn ứ ở cổ họng, nàng vốn không tín nhiệm hắn

- "Phong Vân là muốn hỏi bản quận chúa vì sao lại nhận lời?" Tô Vũ híp mắt nhìn thiếp mời trên bàn không khỏi lạnh tâm

- "Phong Vân không đoán được ý quận chúa." Uy Trì Phong Vân nhàn nhạt cười, tiến đến vấn tóc cho nàng

- "thiếp mời đã ban lại viết giống như thánh chỉ, hoàng thượng ngự bút bản cung không đi không phải chính là kháng chỉ?"

nói rồi nàng khẽ ôn nhu cười

- "Tô Liên Y bị ta loạn côn đánh chết, tai mắt của hắn mất đi một người tốt hắn vì sao không gấp gáp, người ta nói trong lòng có quỷ mới chột dạ, chỉ sợ lần này ta vào cung lãnh ít giữ nhiều..."

- "quận chúa..."

Uy Trì Phong Vân nhìn nàng mà thương tiếc, không đi không được

- "ngươi yên tâm, thuyền đến cầu, ắt sẽ thắng, không cần biết đêm nay hắn muốn giờ trò gì, ta sẵn sàng nghênh tiếp."

nói rồi nàng đứng dậy nắm tay Uy Trì Phong Vân đi về phía cửa lớn, cùng hắn leo lên xe ngựa bắt đầu tiến cung.

đường vào cung cấm sâu như biển...

Tô Vũ lắc lư trên xe một hồi như bị say sóng mới lao đảo bước xuống xe, đầu óc quay vòng vòng muốn loạn lên, vừa vặn gặp Tần Lục, Phạm Thiên, đại công tử Phạm Gia, vừa thấy nàng hắn bỗng thót lên

- "Tô cô nương..."

Phạm Thiên vốn dĩ là văn nhân thư sĩ, cả ngày làm thơ vẽ tranh, cũng được nhiều người ngưỡng mộ

- "làm càn, ngươi sao có thể gọi quận chúa như thế."

Phạm lão gia đi bên hắn nghe nhi tử nói thế vội vàng chen vào, hắn sợ nàng nhìn trúng nhi tử của hắn sẽ không tốt cho Phạm Thiên

- "nhi tử còn non dại, mong quận chúa nể mặt lão già này mà tha thứ cho nó."

- "không có gì...Phạm đại nhân."

Tô Vũ cười khẽ

- "Tô Vũ còn phải cảm tạ đại nhân một ơn làm sao có thể trách cứ nhi tử của ngài."

- "việc nhỏ không nhắc đến, hạ quan xin dời bước trước."

lão không mặn không nhạt bỏ đi tránh người có tâm dòm ngó, lão biết nàng vốn là đứa nhỏ hiểu chuyện, chỉ là tâm tư của nàng vẫn oán hận năm đó...

- "quận chúa..."

Uy Trì Phong Vân bên cạnh lên tiếng nhắc nhở kéo nàng ra khỏi suy nghĩ của bản thân

- "bản cung tự biết phải làm gì, cảm ơn Uy Trì công tử nhắc nhở, cùng vào thôi."

lại là Uy Trì công tử mà không phải Phong Vân...Uy Trì Phong Vân khẽ thở dài buồn bã

đi được nửa đường, ngày hôm nay quan viên tỵ họ, các đại thần triều đình hầu như đều có mặt đông đủ khiến Tô Vũ không khỏi thắc mắc, Tư Đồ Trình, cha đẻ Tư Đồ Cảnh, Lại bộ thương thư cũng có mặt, không nhanh không chậm đang tiến lại chỗ Tô Vũ.

từ lúc hắn đem Tư Đồ Cảnh ném vào phủ quận chúa nàng đã biết lão già này không có ý đồ tốt gì nhưng cách nào cũng không tra ra mục đích của hắn, vốn dĩ Tư Đồ Cảnh tâm tư đơn thuần, không thích hợp làm nội gián, nàng lại không tin hắn vì yêu thích nàng mà xin tiến vào phủ của nàng.

- "gặp qua quận chúa, ngài gần đây khỏe chứ?"

Tư Đồ Trình tự tiểu phi tiểu chủ chào hỏi Tô Vũ

- "nhờ phúc hoàng thượng, bản quận chúa thân thể rất tốt, đa tạ Lại bộ thương thư có lòng hỏi thăm."

Tô Vũ cười nhẹ chấp tay hướng hắn chào

- "ta nghe nói quận chúa bị thương một thời gian, muốn đến thăm nhưng công sự quá nhiều, mong quận chúa không trách cứ."

miệng thì nói thế nhưng trên mặt hắn lại không có biểu cảm nào thật sự hối lỗi

- "việc công quan trọng hơn."

Tô vũ ngoài cười trong không cười đem mười tám đời của Tư Đồ Trình chửi mắng

- "Cảnh nhi của ta..."

nói qua lại vài câu cuối cùng cũng lộ ra mục đích thật của hắn

- "Thượng thư yên tâm, Cảnh nhi ăn ngon ngủ tốt, không có nửa điểm bị khi dễ."

Uý Trì Phong Vân bên cạnh lên tiếng nói giúp nàng, nếu để nàng nói Tư Đồ Trình chắc chắn sẽ không tin, nhưng lại là Ngọc công tử nói khiến Tư Đồ Trình hoàn toàn yên tâm.

- "vậy là tốt rồi, đứa con nghịch này đành phải phiền quận chúa chăm sóc."

nói rồi Tư Đồ Trình đi qua nàng tiến về nơi tổ chức yến tiệc.

Tô Vũ vừa lúc Tư Đồ Trình đã đi cong mắt cười cùng Uý Trì Phong Vân nói gót hắn

- "đa tạ người, Uý Trì Phong Vân."

- "đều là việc ta nên làm, nàng không cần so đo."

lần này Uý Trì Phong Vân cứu nàng một kiếp, Tô Vũ vốn đang mượn sức của Tư Đồ Trình, nếu hắn hiểu lầm nàng cùng Tư Đồ Cảnh, lão hồ ly đó sẽ vì chuyện này mà rút quân khỏi trường của nàng, cục diện sẽ không tốt đẹp như bây giờ, bên cạnh có một người thông minh thật tốt.

hai người tản bộ một lúc chợt nghe đằng sau có tiếng người trò chuyện

- "người biết gì không?"

- "chuyện gì?"

- "Một quốc sang cầu thân, mà là đưa hoàng tử sang cầu thân, nghe nói là do sắp xếp của hoàng thượng."

nghe đoạn đối thoại, mặt Tô Vũ bỗng từ hồng chuyển sang đen, mục đích tiến cung của nàng hôm nay là...

- "Vũ, nàng sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

- "ta không sao, Vân, chúng ta tiến vào yến tiệc thôi."

nói rồi nàng cầm tay Uý Trì Phong Vân cước muốn tiến về phía yến tiệc nhưng Uý Trì Phong Vân có vẻ không muốn, hắn nắm tay nàng kéo lại, hai mắt nhìn nhau Uý Trì Phong Vân muốn nói gì đó nhưng lại thôi, hắn từ trong ngực móc ra một khối ngọc bội nhét vào tay Tô Vũ.

Chất ngọc mịn, mát lạnh khắc hình chim phượng, sờ vào cũng biết đó là ngọc tốt

- "Phong Vân?"

Tô Vũ cầm ngọc nhưng không muốn nhận khó hiểu nhìn Uý Trì Phong Vân

- "tặng cho nàng..."

vừa nói hắn vừa đẩy tay Tô Vũ về, gập từng ngón tay để nàng nắm lấy khối ngọc hắn đưa

- "ta và nàng chỉ có chút thời gian ngắn bầu bạn, ta lại thật tâm...ngay cả tin vật mai mối cũng không có, chỉ mong nàng giữ nó..."

- "Phong Vân..."

Tô Vũ khẽ đẩy tay hắn về sau đó đem ngọc bội trả lại cho hắn

- "Phong Vân, chúng ta vào yến tiệc thôi."

Tô Vũ chỉ cười cười nắm tay hắn cường ngạnh bước đi không để Úy Trì Phong Vân tiếp tục, hắn thấy vậy cũng không muốn cưỡng ép nàng liền đem ngọc bội thả vào trong ngực

- "chỉ mong nàng đừng quên ta..."

- "nhân sinh trên đời khó đoán, chỉ nguyện bình an, không dám tham vọng hơn."

không phải Tô Vũ muốn từ chối tình cảm của Úy Trì Phong Vân, mà nàng vốn dĩ không có tình cảm với hắn, tốt nhất không nên cho hắn hi vọng

trên bàn tiệc đầy đủ các loại người, Hạ Cẩn còn chưa tới nhưng cha của Úy Trì Phong Vân đã có mặt ở đó, Úy Trì Phong Hàn, con cáo già này trong tưởng tượng của Tô Vũ thì là một lão già béo ị, bụng phệ, là một tên tham quan không chừa thủ đoạn nào, không ngờ lại là một lão nhân thanh liêm chính trực, uy phong凛冽, đúng là họa hổ, họa bì, nan họa cốt, tri nhân tri diện, bất tri tâm.

Tư Đồ trình vốn dĩ là Lại bôn thượng thư nên ngồi bàn dưới của Úy Trì phong Hàn, đối diện hắn là cha của Hoàng Phủ Nham, hai người nhìn nhau cười, chính trị không ai biết đâu là thật đâu là giả, Úy Trì Phong Hàn vừa thấy Úy Trì Phong Vân liền hồ hởi biểu hiện tình cha con nồng nhiệt vậy hắn cùng Tô Vũ lại

- "mặt tướng ra mắt quận chúa."

- "trần quốc tướng quân đa lễ, dù sao ngài cũng cha của Phong Vân, về vai vế ta cũng nên chào ngài trước một tiếng mới phải."

Tô Vũ cười như không cười chấp tay hướng Úy Trì Phong Vân khẽ cúi chào

- "Vân nhi, con dạo này thế nào?"

qua lại khách sáo với Tô Vũ Úy Trì Phong Hàn mới bắt đầu chú ý đến Úy Trì Phong Vân

- "cha không cần lo, con ở phủ quận chúa rất ổn."

Úy Trì Phong Vân giương như không bài xích Úy Trì Phong Hàn mà ngược lại còn rất ấn ý diễn màn cha con tình thâm

- "vậy cũng tốt, vậy cũng tốt..."

Úy Trì Phong Hàn vuốt nhẹ cằm râu rồi quay sang Tô Vũ cười ẩn ý, Tô vũ cũng không nhận ra Úy Trì Phong Hàn có thấy sự thay đổi của nàng không, bất quá nàng không quan tâm đến chuyện đó, cũng đã quyết định trực diện đối mặt với họ, Tô vũ cũng phải chuẩn bị tâm lý.

Úy Trì Phong Hàn nhìn biểu hiện Tô Vũ một lúc khiến nàng mồ hôi lạnh chảy đầy lưng

- "Hi vọng quận chúa không để đứa trẻ này tịch mịch."

nói rồi hắn cười cười nhìn Úy Trì Phong Vân.

Tô Vũ cùng Úy Trì Phong Vân đều hiểu lời này hắn nói là có ý gì, cả hai không khỏi đỏ mặt nhìn nhau, Tô Vũ ngoài cười gượng trong lại mắng Úy Trì Phong Hàn không ra giống động vật gì, lão hồ ly đáng ghét, ngay cả suy nghĩ cũng không đứng đắn

- "cha yên tâm, chúng ta phu thê...tình thâm nhi?"

Úy Trì Phong Vân ngay lập tức khôi phục khuôn mặt tươi cười kéo eo Tô Vũ sát lại bên người hắn, còn không quên gác cằm lên đỉnh đầu nàng, Tô vũ khá thấp, úy Trì Phong Vân lại cao, hành động này rất dễ làm

- "các người như vậy, kẻ làm cha như ta cũng mãn nguyện."

Tô Vũ tựa hồ muốn bật ngón tay tán thưởng Úy Trì Phong Hàn xứng đáng nhận giải oscar nam diễn viên xuất sắc nhất năm

- "đêm qua còn thật cuồng nhiệt phải không quận chúa."

Úy Trì Phong Vân được đà lấn tới, bàn tay không an phận từ eo di chuyển xuống

- "ha ha ha...các người thật hạnh phúc."

Úy Trì phong Hàn nói vậy nhưng Tô Vũ lại thấy trong một giây, ánh mắt của hắn trở nên bi thương.

- "Hoàng thượng giá lâm, tam hoàng tử Mộ quốc giá lâm"

tiếng truyền của thái giám cắt đứt mạch suy nghĩ của mọi người, Hạ Cẩn long bào vàng chói sáng uy nghiêm đi đằng trước, khí thế của một bậc đế vương đúng là làm cho người khác không bắt chước được, bên cạnh hắn là Mộ quốc hoàng tử, cầm bảo đao chính, bước chân dứt khoát, dáng người thẳng thắn, mi thanh mục họa, nghe nói hắn tên gì nhỉ, à, Mộ Hoàng, cái tên nghe không hiểu cũng không muốn hiểu.

Hạ Cẩn vừa vào ánh mắt hắn đã đổ lên người Tô Vũ khiến nàng một chút cũng không thoải mái, tuy nhiên chỉ là lúc đầu, lúc sau Hạ Cẩn cũng cũng những vị quan lại khác trò chuyện bỏ qua nàng, có điều Mộ Hoàng cứ một mực nhìn Tô vũ, Tô Vũ mặc dù lúc tới đã chuẩn bị tâm lý vững vàng nhưng đến đây cũng có phần hoang mang không biết nên làm thế nào.

Mở đầu yến tiệc là đoạn diễn văn dài của Hạ Cẩn, lý do hết sức đơn giản, mở yến tiệc tụ họp quan viên đón năm mới, chào mừng hoàng tử Mộ Quốc ghé thăm

Tô vũ ngạc nhiên, Mộ Hoàng cư nhiên là hạt nhân do quốc gửi sang?

thông thường chỉ những đứa con thất sủng mới bị đẩy đi làm hạt nhân, nhưng nàng nhớ không lầm, thái tử Mộ quốc vừa ám sát vua không thành, bắt giam vào đại lao nay đã tự tử chết, ngũ hoàng tử cùng nhị hoàng tử có tiếng được vua sủng ái đang tranh nhau sứt đầu mẻ trán chức hoàng tử, trong tình hình đó lại đưa Mộ Hoàng đi, chỉ sợ không phải là không cho hắn tranh mà là bảo vệ hắn, nếu phán đoán của nàng không sai chức hoàng tử vốn dĩ đã để dành cho hắn, nếu vậy sự nghiệp này cần tranh thủ hắn một chút vậy.

- "Vũ nhi..."

Hạ Cẩn lên tiếng kéo Tô Vũ ra khỏi suy nghĩ

- "Hoàng thượng có gì sai bảo."

Tô Vũ có chút chột dạ nhưng ngay lập tức ổn định tâm tình

- "không ngờ sau bao nhiêu năm cuối cùng ta cũng thay mặt bá phụ nhìn nàng trưởng thành."

- "hoàng thượng quá lời, Vũ nhi còn phải học hỏi nhiều, trước gây ra bao nhiêu lỗi lầm, làm phiền hoàng thượng rồi."

Tô Vũ ngửi thấy mùi nguy hiểm trong câu nói của Hạ Cẩn

- "không có gì, không có gì."

chưa để Tô Vũ thở phào nhẹ nhõm, Hạ Cẩn đã bồi thêm một câu khiến nàng chết đứng

- "nhưng nếu Vũ nhi đã có lòng hối lỗi vậy thì tam hoàng tử đến nước ta một thời gian, hi vọng muội giúp ta chiếu cố hắn, chúng ta cùng Mộ quốc, gắn kết sẽ càng chặt chẽ hơn."

ni mã, sao không nói, ta thưởng hắn cho muội mang về làm sủng nam đi, chỉ sợ lời này đã kích đến tôn nghiêm của Mộ Hoàng, nghĩ vậy Tô vũ lén lút nhìn Mộ Hoàng

hắn không khó chịu ngược lại còn vừa cười vừa nhìn nàng, cả buổi tiệc Tô Vũ ăn không vào, trong phủ có bảy nam nhân đã đành, nay còn rước Mộ Hoàng vào, rắc rối càng thêm rắc rối, tuy rằng nàng có ý định nhờ vả Mộ Hoàng nhưng trực tiếp thế này có hơi nhanh

cùng một sự việc, Hạ Cẩn lại ưu sầu không thôi, Hạ Vũ, hi vọng nàng hiểu được một phần tâm ý này của ta.

Tô Vũ đoán được sự việc của Mộ Hoàng thì sao Hạ Cẩn không đoán được, vừa biết tin hắn liền nhận lời giúp Mộ Hoàng, nhưng lão hồ ly Uy Trì Phong Hàn quá cao tay hắn không dám làm càn, lần này đưa Mộ Hoàng vào phủ quận chúa, Hạ Cẩn không biết sẽ để lại hậu họa khó lường, đáng tiếc đó là việc của sau này.

Yến tiệc kết thúc, Mộ Hoàng ngồi chung xe ngựa với Tô Vũ và Uy Trì Phong vân về phủ, Uy Trì Phong Vân cười cười nhưng có thể thấy được hắn không vui chỉ có Tô Vũ, không hay ho rồi, Tô Vũ nhìn trời cảm thán.

- "Vũ nhi, nàng còn nhớ ta không?"

Mộ Hoàng lên tiếng phá vỡ sự im lặng trong xe

cái gì? nhớ cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

- "quả nhiên nàng không hề nhớ."

Mộ Hoàng cúi đầu xuống, trong giọng nói tỏ rõ sự mất mát, thấy thế Tô Vũ luống cuống, rõ ràng kí ức không hề có đoạn nàng gặp Mộ Hoàng, đến bây giờ nàng mới nhớ lại, hóa ra nàng cũng chỉ là cô hồn, đây vốn không phải thân xác của nàng, nàng cần quay về

nhưng Mộ Hoàng hẳn...có phải sẽ nhận ra Tô Vũ là giả mạo không? nghĩ đến đây Tô Vũ bỗng bật cười, là cười bị ai chưa chát, cả hai người Uy Trì Phong Vân và Mộ Hoàng dĩ nhiên không biết nàng đang nghĩ gì nên cũng không hiểu vì sao nàng cười

Tô Vũ vén rèm lên, bên ngoài con đường vắng vẻ im ắng đến lạ thường, chỉ có tiếng chiếc xe ngựa đi tạo ra tiếng vang vô cùng rõ ràng trong đêm, chiếc xe cứ chậm chậm đi, lòng người lại không thể yên bình như chiếc xe

bỗng chốc xung quanh chiếc xe xuất hiện mười mấy hắc y nhân cầm kiếm bao quanh, dựa theo thái độ của bọn họ, Tô Vũ có thể khẳng định đây không phải cướp bình thường, hành xử cẩn trọng, không nôn nóng ra tay mà đợi lệnh cấp trên, chắc chắn được đào tạo bài bản

tiếng huyền thoại vang lên chói tai trong đêm, mười mấy hắc y nhân đó bỗng chốc lao vào chém giết thị vệ xung quanh xe, trong xe chỉ có một người Mộ Hoàng không biết có biết võ công hay không nhưng Tô Vũ biết Uy Trì Phong Vân võ công của hắn thừa sức dẹp những tên này, có điều Tô Vũ không muốn mắc nợ hắn.

chờ đến khi bên ngoài tiếng chém giết tới gần, bỗng có một đạo lực đem chiếc xe ngựa Tô Vũ ngồi chém làm đôi, cũng may họ ngồi ở hai bên xe, Tô Vũ cùng Uy Trì Phong Vân ở bên này, Mộ Hoàng ở bên kia chiếc xe, xe vừa bị chém Tô Vũ đã kịp thời dùng khinh công nhảy ra, chỉ có Mộ Hoàng ở bên kia chiếc xe ngã nhào xuống, trong lúc hắn chật vật đứng dậy, một hắc y nhân lao vào nhắm bả vai hắn mà chém, thấy tình hình nguy cấp Tô Vũ không kịp suy nghĩ vội vàng xông tới đánh bay hắc y nhân kia.

trong yến tiệc nàng thấy Uy Trì Phong Hàn không ổn, cứ nghĩ đám người này ám sát mình, không ngờ người bị ám sát lại là Mộ Hoàng, thật thâm độc, cho dù Mộ Hoàng chỉ là hạt nhân nhưng một hoàng tử từ ở chết ở đất nước của mình sẽ khiến bang giao giữa hai nước gặp khó khăn, Uy Trì Phong Hàn cơ trí nửa đời sao có thể hồ đồ như vậy, chỉ vì nàng mà phá hủy tình cảm với Mộ quốc? đây không phải tác phong làm việc của hắn, hoặc là hắn muốn dùng cơ này gây chiến với Mộ quốc?

Mộ quốc nằm ở phía đông Hạ quốc, ba mặt giáp biển, Hạ quốc còn phải nhờ đến Mộ quốc để giao dịch hàng hải, nếu chiếm được Mộ quốc, thì việc đóng thuế ở biên giới để xuất nhập hàng hóa sẽ không còn là trở ngại với Hạ quốc nữa, nhưng Mộ quốc luôn chủ trương hòa bình, không có cơ có thể gây chiến

nay Mộ Hoàng lại đến Hạ quốc không khác gì miếng mồi béo bở cho những người có dã tâm như Uy Trì Phong Hàn

hắc y nhân cứ thế tập kích Mộ Hoàng mà hắn lại không chống trả, không lẽ ở Mộ quốc hắn không được học võ công? hắc y nhân lúc đầu mười mấy người, lúc sau càng đến nhiều, Tô Vũ cùng Uy Trì Phong Vân hai không gắng gượng chống đỡ khó lòng bảo hộ Mộ Hoàng chu toàn, cả ba người ai cũng không còn lành lặn.

Tô Vũ đang cầm kiếm chém diết bên này thì một đạo bổ xuống đầu Mộ Hoàng, Tô Vũ hoảng quá ném đao của mình sang, vừa vịn đánh bay đao của hắc y nhân, nhưng một hắc y nhân khác xông đến, người này rõ ràng không giống những người khác, hắn dùng chủy thủ ép sát Mộ Hoàng giương như chờ đợi điều gì đó, đáng tiếc lúc đó Tô Vũ không kịp nghĩ gì, đao trên tay không còn chỉ có thể lao người sang đỡ cho Mộ Hoàng một kích

vừa vịn đứng ý đồ của hắc y nhân, hắn cầm chủy thủ vào vai nàng rồi lệnh cho đám hắc y nhân từng người giải tán.

Uy Trì Phong Vân thấy Tô Vũ bị thương cũng không đuổi theo, một người bị thương nặng, hai người ngoại thương dất díu nhau về phủ.

chủy thủ trên vai Tô vũ Uy Trì Phong Vân không dám rút ra chỉ có thể để yên đó, hắn mặc kệ bản thân bị thương công nàng một mạch đến Trúc Viện, còn không ngừng nắm lấy tay nàng, nắm bầm như nói với nàng cũng như nói với chính mình

- "Vũ nhi, đừng ngủ, nàng sẽ không sao đâu, sẽ ổn..."

đến trúc Viện, Hạ Mộc đang ngồi ở bàn trúc bên ngoài, hai chân của hắn từ lúc bị đánh gãy đến bây giờ cũng gần bình phục hoàn toàn, có thể đi lại, cứ nghĩ chân của hắn lành lại sẽ rời khỏi nơi này nhưng hắn lại thùy chung ở lại, Hạ Mộc từ nhỏ đã học được, hắn có thiên phú, có thể nhìn thấy không lâu nữa hắn sẽ trở nên vang danh thiên hạ.

Uy Trì Phong Vân công Tô Vũ trên vai lão đảo đi vào Trúc Viện nên không nhìn rõ sắc mặt Tô Vũ lúc này vô cùng dọa người

Hạ Mộc vừa nhìn thấy có người lão đảo tiến vào trúc Viện thì không khỏi nhú mày, có điều khi hắn thấy Tô Vũ trên vai Uy Trì Phong Vân thì ngay lập tức tái xanh mặt, tiến lại dịu Tô vũ cùng với Uy Trì Phong Vân, Hạ Mộc lo lắng hỏi

- "sao lại thành thế này."

- "chúng ta bị ám sát."

Uy Trì Phong Vân thần sắc mặt mũi vẫn không quên chiếu cố Tô Vũ, hắn nhìn ra đằng sau nàng máu nhuộm đỏ cả lưng trông rợn người

- " làm sao máu lại không ngừng chảy ?"

Uý Trì Phong Vân sợ hãi lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Những gì nhìn thấy bằng mắt chưa chắc đã là sự thật

- "có độc."

Uý Trì Phong Vân nhìn vết thương không ngừng chảy máu của Tô Vũ mà đưa ra kết luận

- "không phải."

Hạ Mộc ngó ngó qua nhưng lại phủ nhận

- "ngươi nói không phải độc thì là gì."

- " là một loại chất, có tác dụng gây mê sáng, khiến miệng vết thương không thể khép lại."

công dụng chính còn là mị dược, có điều Hạ Mộc sẽ không nói ra điều này cho Uý Trì Phong Vân nghe

hắn nắm lấy chủy thủ rút ra, máu tươi lại một lần nữa tuôn trào, Uý Trì Phong Vân thường ngày bình đạm, hôm nay một thân toàn vết thương, lại chỉ biết đứng chết lặng không làm được gì cả

Uý trì Phong Vân nắm chặt tay Tô Vũ, nghĩ một lát rồi đi ra ngoài để Hạ Mộc chăm sóc Tô Vũ, trong lòng hắn loạn thành một đoàn, nhưng hắn biết, có những việc hắn có thể giúp được, có những việc hắn lại vô năng, nếu đã vô năng hắn sẽ không ở lại cản trở công việc của những người khác.

cho dù có lo lắng cỡ mấy, nhưng điều quan trọng nhất không phải là tình cảm, mà là phải giữ vững lý trí, có như thế mới có thể biết được điều gì là cần thiết, nếu ở bên cạnh Tô Vũ cản trở việc chữa trị, thì tốt nhất nên để Hạ Mộc tự làm, Uý Trì Phong Vân không học y.

Uý Trì Phong Vân ra ngoài bàn trúc ngồi, Tô Vũ trong phòng một lúc sau cũng lờ mờ tỉnh lại, có điều thần trí nàng không rõ ràng, thương thế trên người cũng được Hạ Mộc chăm sóc tốt.

- "Mộc...?"

Tô Vũ nheo mắt lại cố gắng nhìn người ngồi kế bên giường, bà vai nàng đau nhức khó chịu vô vùng, cổ họng đắng nghẹn lại dường như không tin vào mắt mình

- " là ta, tí tí, thương thế ngươi không tốt, không nên cử động."

Hạ Mộc khẽ nắm lấy tay Tô Vũ, thâm tình an ủi nàng,

- "Mộc, là ngươi, là ngươi, ta không có nhìn lầm sao, là ngươi thật sao?"

Tô Vũ run run giọng không tin vào chính mình, nàng cũng quên mất bản thân mình là Hạ quận chúa, trước mắt bây giờ chỉ Hạ Mộc, khuôn mặt Hạ Mộc giống Trình Mộc như đúc, ngay cái tên Mộc cũng giống nhau đến vậy.

Tô Vũ dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường ở thế kỉ 21, một người còn chưa rõ sự đời, một sinh viên vẫn còn chờ cha mẹ nuôi dưỡng, chưa từng chịu khổ, lại xuyên không đến thế giới này, chịu bao buồn khổ, bao tủi nhục, Tô Vũ trong cơn mê sáng nhìn thấy Hạ Mộc lại tưởng như thấy Trình Mộc, không khỏi kiểm chế được, bật khóc nức nở.

- " a tí, ta ở đây, là ta, là ta..."

Hạ Mộc khẽ lau đi nước mắt trên khuôn mặt Tô Vũ, từ khi cha và nương mất, tí tí của hắn cũng chưa bao giờ khóc đến đau lòng như thế này, nghĩ đến những ngày tháng nàng trải qua, đau khổ, nhục nhã, thương tổn, nàng thật sự rất đáng thương, Hạ Mộc vẫn là cúi xuống khẽ hôn lên má nàng.

Một lời yêu đơn giản, cũng cần dũng khí thật lớn mới có thể nói ra.

Huống chi họ còn là...loại quan hệ đó. Sự việc xảy ra cũng không thể trách Hạ Mộc, hẳn cho dù suy nghĩ thế nào cũng vẫn chỉ là một thiếu niên, không thể như Tô Vũ.

- "Mộc..."

Tô Vũ trơ mắt nhìn Hạ Mộc hôn mình, sau khi tỉnh dậy thần trí có vẻ tỉnh táo hơn một chút, nhưng trong lòng lại nôn nao một trận khiến nàng khó chịu vô cùng.

- "tí tí, thực xin lỗi, ta..."

Hạ Mộc nhớ lại những ngày tháng trước đây hẳn đối xử với nàng mà không khỏi ghen lại

- "không có gì, Mộc, mọi chuyện đều qua cả rồi..."

Tô Vũ siết lấy tay Hạ Mộc, thâm tình nói

- "tí tí..."

- "Mộc, ta khó chịu... người đều thấy nôn nao mê sảng... ta rốt cuộc bị sao..."

Tô Vũ lại một lần nữa không chịu được, nàng lấy tay xoa rối tóc muốn làm dịu đi nhưng không được, hình ảnh Hạ Mộc trước mắt cũng mờ

- "chắc do mị được chưa tan hết, không sao tí tí, có ta ở đây..."

Hạ Mộc đỡ Tô Vũ ngồi dậy tựa lưng vào thành giường, một bên uy nàng uống nước, Tô Vũ vết thương chưa khép, mất máu quá nhiều lại thêm mị được, thần trí mơ hồ không rõ không uống được nước, cổ họng lại khô ran không thể không có nước.

thấy vậy Hạ Mộc nghĩ nghĩ một lát, rồi bỗng hất đờ mắt đi ra ngoài tìm Úy Trì Phong Vân, đáng tiếc Úy Trì Phong Vân biết mình ở lại cũng chỉ cản trở nên đã quay về viện của mình, hẳn quay lại phòng, hết nhìn ly nước lại nhìn Tô Vũ, môi nàng có chút khô, Hạ Mộc tâm tư thiếu niên khẽ đờ mắt ngẫm chút nước sau đó cúi người mớm cho Tô Vũ.

đoạn tình cảm hẳn cứ nghĩ đã chôn chặt lại một lần nữa tuôn trào, hẳn đúng là không kiềm chế được bản thân lại đi yêu nàng, nhớ lại lúc nàng hấp hối trong tay hẳn mà hẳn vẫn còn sợ, nếu như lúc đó, nàng thực sự chết đi, hẳn sẽ phải sống ra sao, biết nên đối mặt như thế nào?

lúc đó cứ nghĩ, thà để nàng chết đi, một mình hẳn sống tới già tưởng nhớ nàng còn hơn nhìn nàng...nhìn nàng từng chút một xa rời hẳn...không cam tâm chút nào...

- "ta chỉ không muốn tí tí thuộc về một người nào khác, thật xin lỗi."

nói rồi hẳn cúi xuống nhẹ hôn lấy Tô Vũ, từng chút một trao đi yêu thương tích tụ bấy lâu nay, dọa Tô Vũ đang mê sảng cũng chết lặng

đợi tới lúc cả hai dứt ra thở hồng hộc, Tô vũ khó tin nhìn hẳn lấp bắp

- "Mộc...chúng ta...tí...ngươi..."

cả người Tô Vũ bị thương không thể cử động, cũng vô pháp chống trả chỉ có thể mặc Hạ Mộc làm càn

- "tí...đừng nghĩ gì cả...ta...yêu ngươi..."

Hạ Mộc ôm lấy cổ Tô vũ, một tay che mắt nàng lại, miệng lười tham lam,

quyến luyến trên cổ Tô Vũ để lại những vết hôn ngân đỏ chói mắt

- "Mộc, chúng ta vốn không nên thế này..."

Tô vũ ngăn lại xúc động mãnh liệt trong lòng, Hạ Vũ vốn rất yêu Hạ Mộc, nhưng nàng thì không, cho dù Hạ Mộc giống với trình Mộc cỡ nào nàng cũng không cho phép bản thân mình trầm luân, chỉ có điều Hạ Mộc không nghĩ như thế

- "tí tí...xin ngươi, đừng nhắc...câu ngươi...một đêm nay thôi..."

bàn tay hẳn không an phận tiến vào vạt áo, nhẹ nhàng xoa nắn tuyết lê của Tô Vũ, xúc cảm từ da nơi nữ tính ấy của nàng khiến Hạ Mộc khẽ rên rỉ thỏa mãn.

- "Mộc..."

Tô vũ vốn đang bị mị được hành hạ lại thêm khiêu khích của Hạ Mộc không khỏi thở dốc, lí trí dần mất đi, lại kiên trì cắn chặt răng, đôi mắt bị Hạ Mộc

bị lại, giọng nói mang vài phần tức giận.

Hạ Mộc thấy chung chung không dám nhìn vào đôi mắt Tô Vũ, hấn sợ nhìn vào đó chỉ là bi phẫn, thất vọng của nàng đối với hấn, một đệ đệ không an phận lại nghĩ làm chuyện đồi phong bại tục với tí ti của mình, có bao nhiêu châm chọc cơ chứ.

đang lúc Hạ Mộc vui đầu vào ngực của Tô vũ, thì cửa phòng bật mở, Hạ Cẩn không tin vào mắt mình, giọng nói phẫn nộ

"các người...đang làm gì...?"

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Tô vũ cùng Hạ Mộc bị kinh hách mà nhìn ra cửa bỗng thấy Hạ Cẩn hai mắt đỏ ngầu, tức giận nhìn chăm chăm bàn tay không an phận của Hạ Mộc đang làm càn trên ngực Tô Vũ. thấy tình hình không ổn Hạ Mộc thu tay về, lạnh mặt nhìn kẻ phá đám.

Tô Vũ thần trí mê sảng mơ màng nhìn người đi vào không cách nào phân biệt được ai với ai.

"nàng bị sao?"

nhìn thấy Tô Vũ như vậy Hạ cẩn không nhịn được đau lòng mà lên tiếng hỏi.

"mất quá nhiều máu, hơn nữa còn trúng mị dược."

Hạ Mộc giọng nói còn non nớt không khàn khàn từ từ như Hạ cẩn nhưng vẫn mang theo nét làm người thích thú.

Hạ Mộc tuy chỉ là một thiếu niên, nhưng sinh ra đã không giống vẻ bề ngoài yếu đuối của hấn, hấn là một người vô cùng tâm ngoan thủ lạt, nếu không thì vì sao một người vô công tốt như Hạ Vũ lại có thể chết dưới tay hấn?

"mị dược?"

nghe được từ này Hạ Cẩn ngăn người nhìn Tô Vũ sau đó tức giận vung nắm đấm đâm đâm vào mặt Hạ Mộc

"biết vậy người còn lợi dụng lúc này làm chuyện xằng bậy với nàng?"

Hạ Cẩn tức giận vô cùng, nếu biết trước đưa Hạ Mộc cho Tô vũ hấn sẽ nảy sinh ý đồ không tốt với nàng thì có chết Hạ Cẩn cũng không làm như thế, đáng tiếc trên đời này không có liều thuốc mang tên hối hận, hấn mà biết Mộ Hoằng kia cũng là một tai hại có khi nào sẽ thất cổ chết không? đáng tiếc, để sau này nói đi.

"ta không sai."

Hạ Mộc bị một quyền của Hạ Cẩn đánh vào mặt chảy máu miệng, nhưng hấn quật cường không để mất tôn nghiêm trước mặt Hạ Cẩn

"người không sai? thật buồn cười."

Hạ Cẩn giận quá hóa cười muốn giết người

"người nghĩ người đang làm gì?"

"làm việc mà những người yêu nhau vẫn làm, không phải sao? hay là Hạ để làm việc đó mệt mỏi quá độ nên ngay cả ý nghĩa của nó cũng quên?"

"hồ nháo."

Hạ Cẩn tức giận lại một lần nữa đâm vào mặt Hạ Mộc khiến trên mặt hấn tím bầm một mảng

"vì sao?"

Hạ Mộc chưa chát trong lòng

"tình cảm của người vốn dĩ sai rồi..."

cũng giống ta, đoạn tình cảm này vốn dĩ đã sai

- "ta yêu nàng, người nói đi ta sai chỗ nào?"

Hạ Mộc quật cường đứng dậy lau đi máu ở khóe miệng, trừng mắt nhìn Hạ Cẩn.

- "Hạ Mộc, người và nàng là loại quan hệ gì người còn không rõ sao?"

Hạ Cẩn tức đến cả vai đều run rẩy, hấn nghĩ cả năm trời hấn cũng không tức giận như vậy.

- "là loại quan hệ gì? không phải giống người sao, đại ca."

Hạ Mộc cười gằn

- "vì sao người thì được còn ta thì không? người nói đi?"

- "ta và người...khác biệt."

Hạ Cẩn đuối lý, đúng vậy, nếu nói như vậy hấn cũng không có tư cách trách móc Hạ Mộc, chỉ là hấn không cam tâm, vì sao sự việc lại thành ra thế này, người yêu hấn hấn không thể báo đáp, người hấn yêu lại vì hiểu lầm mà căm ghét hấn, hấn chỉ là một con rối, ngay đến cả tư cách yêu người kia hấn cũng không có.

- "khác biệt thế nào, người là ca ca nàng, ta là đệ đệ nàng, khác biệt như thế sao, Hạ đế?"

Hạ Mộc châm chọc Hạ Cẩn cũng châm chọc quan hệ của hấn và nàng...đệ đệ...chối tai quá, không muốn nghe từ đó chút nào...

- "ta chỉ là...chỉ là...cũng thật yêu thương nàng."

Hạ Cẩn im lặng nhắm mắt, không muốn nói thêm một lời nào nữa, càng nói càng trở nên đau lòng

- "bức bối khó thở quá..."

mà Hạ Mộc cũng không muốn ở trong phòng, đẩy cửa đi ra để Hạ Cẩn trong phòng cùng Tô Vũ

- "Cẩn..."

Tô Vũ mờ mịt sợ hãi nhìn người vừa đến, Hạ đế, hấn đến làm gì, không phải những việc kia là do hấn...Tô Vũ bỗng đau nhức đầu, hai tay ôm lấy đầu lăn lộn trên giường

- "đau...đau..."

thấy vậy Hạ Cẩn hoảng sợ vội chạy ra ngoài túm Hạ Mộc vào

vừa vào tới nơi đã thấy Tô Vũ ôm đầu trên giường, mày nhăn thành một đoàn, hốc mắt vô tri vô giác chảy ra hai dòng nước mắt.

- "tí tí, người làm sao, đau thế nào nói ta nghe."

Học tiến tới ôm nàng vào lòng, lồng ngực thiếu niên có chút nhỏ nhưng vô cùng ấm áp khiến Tô Vũ yên tâm dựa vào

- "đầu ta...thực đau..."

Tô Vũ suy yếu nói không thành lời

- "ta đến xem"

Hạ Mộc nghe nói vậy liền cầm tay nàng lên bắt mạch, thấy không có gì bất thường mới buông tay nàng xuống, hai tay thuần thục đặt ở thái dương xoa bóp đầu cho nàng, Tô vũ lúc này mới nhìn qua Hạ Cẩn.

- "ca...ta không sao..."

Tô Vũ áy náy nhìn Hạ Cẩn, con nhức đầu vừa nãy mang lại cho nàng một đoạn kí ức, của Hạ vũ và Hạ Cẩn khiến Tô Vũ cảm thấy có lỗi, nàng không biết rõ sự tình lại đến đây đã oán hận Hạ Cẩn

- "ta...ta...không sao là tốt rồi."

không khí có chút bối rối, hấn nghĩ đến thăm nàng nhưng nàng nói vậy làm hấn không có lí do gì lưu lại, cũng không muốn rời đi

- "đại ca...lại đây..."

Tô Vũ biết sự ngập ngừng của hắn, đưa tay vẫy hắn lại

- "ta không sao, ngươi yên tâm, đại cuộc hoàn thành, chúng ta một nhà lại đoàn tụ."

một nhà, cụm từ này, nếu như hắn không có tình cảm với nàng, nếu như hắn chỉ xem nàng như em gái thì tốt biết bao, một nhà này, hắn lại chỉ có thể làm đại ca nàng, mà Hạ Mộc cũng vậy, chỉ có thể làm đệ đệ nàng, chua, cay, đắng, chát...có nhiều lúc hắn ước, giá như đại nghiệp lâu thành một chút, bọn họ sẽ không cần công khai danh phận, lén lút một chút cũng tốt, ít ra hắn còn tự huyễn hoặc rằng mình không phải ca ca của nàng.

- "Vũ nhi, sau này ca ca sẽ kiếm cho muội một tân lang tốt, tài giỏi hơn ta, sẽ không khiến muội chịu ủy khuất như ta, cũng không khiến muội đau lòng như ta...xin lỗi...ta vô dụng..."

cả ba người bỗng chốc im lặng, không khí càng trở nên nặng nề, Hạ căn xoay người phi thân qua cửa sổ bỏ lại Hạ Mộc cùng Tô Vũ, trúc gian chỉ có một chiếc giường làm cho Hạ Mộc và Tô Vũ nằm chung, Tô Vũ không nghĩ gì không có nghĩa là Hạ Mộc không nghĩ gì, được đồng giường cộng chăm với người mình yêu có bao nhiêu hạnh phúc cơ chứ.

Hạ Mộc hạnh phúc ôm eo, gục đầu vào hõm vai Tô Vũ, hắn mới chỉ là thiếu niên nên vóc người nhỏ nhắn ngang tầm Tô Vũ, cả hai không mộng mị ngủ đến sáng

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

bản thân vốn nhiều lần tự hỏi, trong tim nàng ta chẳng là gì, sao cứ phải quan tâm nàng như nàng xem ta là tình nhân

Trời vừa sáng Tô Vũ đã tỉnh giấc, Hạ Mộc không còn nằm cùng nàng mà đang ngồi pha trà ở bàn trúc bên cạnh giường, thấy nàng tỉnh hắn vội vàng tiến lại đỡ nàng ngồi dậy.

- "tí tí, ngươi thấy thế nào."

- "ta ổn...cảm ơn đệ..."

thần sắc Tô Vũ nhợt nhạt nhìn Hạ Mộc sau đó lắc lắc đầu gắng gượng cơ thể mệt mỏi, trong giọng nói cũng không có hơi sức nhưng xem ra cũng đã qua khỏi cơn nguy hiểm.

nói đến hôm qua thật sợ hãi, cứ nghĩ vết thương ở vai băng bó đã ổn, không ngờ nửa đêm Tô Vũ phát sốt, liên tục mê sảng, lúc lạnh lúc nóng, Hạ Mộc học y thuật lâu như vậy cũng phải chật vật lắm mới đem nàng ngủ trở lại.

- "ta có làm chút điểm tâm, trước tí hãy uống chút nước cho nhuận cổ."

nói rồi hắn bung ly nước lại, từ từ uy Tô Vũ uống nước.

hương trà thơm phảng phất, vị ngọt đọng lại nơi cổ, bên ngoài một mảng đông tan.

Hạ Mộc khẽ mở cửa sổ, một cơn gió thổi vào mang theo những cánh hoa đào bay vào rơi trên nệm.

bên ngoài cửa sổ không còn là rừng trúc nữa mà là một vườn đào nở đỏ hồng phía chân trời, Tô Vũ nhất thời ngơ ngẩn nhìn hoa đào rơi

- "đây là?"

- "tí tí, ngươi thích không?"

Hạ Mộc vươn tay ngắt một cành đào chia vào cửa sổ đang ra hoa, trên cành còn điểm tuyết vài bông vài nụ, hắn nhẹ nhàng đến bên giường đặt cành hoa vào tay nàng.

- "rất đẹp, tại sao...?"

Tô Vũ khẽ cười nhận lấy cành hoa đào của Hạ Mộc, nàng khẽ ngắt vài cánh hoa bỏ vào trà sau đó đưa lên mũi, nhắm mắt lại tận hưởng mùi hương trà hoa đào

- "không tại sao cả, chỉ cần tí thích là được."

Hạ Mộc đi lại bàn cầm cho nàng một miếng bánh hoa đào, mùi vị ngọt thanh, không ngấy, rất thích hợp làm điểm tâm

- "không ngờ qua bao năm, người lại trở nên tài giỏi như vậy."

Tô Vũ vừa thưởng thức bánh hoa đào vừa tấm tắc khen

- "tí quá khen, có cầu ắt có cung?"

Hạ Mộc nghe nàng khen không khỏi vui mừng, không uổng công hấn cố gắng học tập rèn luyện để làm cho nàng, vườn hoa đào này cũng là vì nàng mà trồng, hấn biết nàng rất thích những thứ bình lặng, hấn còn biết nàng thích yên tĩnh, thích đồ ăn làm từ hoa, thích hoa thủy tiên...hấn biết rất nhiều.

- "có cầu ắt có cung?"

Tô Vũ nheo mắt khó hiểu nhìn Hạ Mộc

- "không có gì, tí thích là được..."

Hạ Mộc nghe Tô Vũ hỏi vậy bỗng lúng túng quay đầu nhìn ra cửa sổ.

- "người...khỏi chân rồi nhĩ..."

Tô Vũ bỗng phát hiện chân của Hạ Mộc đã khỏi hấn, có nghĩa là hấn sẽ rời khỏi đây sao? vậy cũng tốt, dù sao vòng xoáy luân lý này, vẫn là nên...không có hấn.

- "tỉ..."

không khí có chút không vui, Hạ Mộc không muốn rời đi, hấn không muốn xa nàng, hấn có lỗi với nàng rất nhiều, dùng nửa đời còn lại bù đắp cho nàng cũng tốt lắm, chỉ cần không rời đi nơi này, chỉ cần nhìn thấy nàng, vậy là đủ rồi.

- "nơi này tốt lắm, có hoa, có trúc ta thích."

Hạ Mộc nói hấn rất thích nơi này, có nghĩa hấn sẽ không rời đi, vậy...Tô Vũ thấy mình có chút vô ý vô tứ bèn lảng sang chuyện khác

- "Úy trì Phong Vân hấn...ra sao rồi..."

- "hấn ổn, chút ngoại thương, đã đưa thuốc cho hấn, chỉ có tí bị thương nặng nhất."

Hạ Mộc đem đĩa bánh lại giường cho Tô Vũ, thoáng chốc nàng đã ăn hết, phải nói bánh của Hạ Mộc làm rất ngon, hấn không chỉ có thiên phú học được, mà ngay cả làm bánh cũng không chê vào đâu được

- "ta có phải uống..."

Tô Vũ có chút ngại kị, thuốc đông y rất khó uống, nếu có thể thì cứ để vết thương lành theo tự nhiên đi

- "ta đã bỏ vào bánh, không cần uống."

Hạ Mộc cười thầm, người cho dù có lớn cỡ nào, có mạnh mẽ cỡ nào vẫn có điểm yếu, mà Tô Vũ ngại uống thuốc đáng thế nên hấn mới bỏ thuốc vào bánh cho nàng.

- "đa...ạ..."

Tô Vũ chột dạ cảm ơn Hạ Mộc.

hai người ngồi ăn bánh uống trà ngây ngốc một lúc, Hạ Mộc bỏ ra ngoài một lát rồi quay lại với một chậu nước ấm, hai gò má của hấn ửng đỏ, đi còn chỉ nhìn vào thau nước làm Tô Vũ muốn cười, đáng yêu quá.

- "tỉ tỉ, ta thay được... cho người..."

hấn mang chậu nước lại gần giường, hai mắt mong đợi hướng về phía Tô Vũ, nói gì thì nói cho dù Hạ Mộc có mưu mô cỡ nào cũng chỉ là một thiếu niên

tâm tư của thiếu niên với người mình thích, những người già cổ như tác giả và độc giả lớn tuổi không ai hiểu đâu.(viết đến khúc này, đã kích quá).

- "được."

Tô Vũ sáng khoái đáp ứng, sau đó xoay lưng về phía hấn cởi áo ra, tấm lưng trần trắng nõn của nàng hướng về phía Hạ Mộc chờ hấn thay băng cho, vết thương ngày hôm qua có vẻ tiến triển khá tốt, cũng khép lại nhiều rồi.

Hạ Mộc tiến lại gỡ chiếc băng dính máu của Tô Vũ ra, sau đó hẩn xếp chiếc khăn gọn gàng lại cùng với chũy thủ hôm qua, gói vào một miếng vải trắng tinh, đặt vào một chiếc hộp gỗ ở đầu giường, thấy vậy Tô Vũ thắc mắc hỏi

- "đây...?"

- "những gì của tí tí có thể lưu lại được thì cứ lưu, nếu sau này tí có... ta vẫn có nó để bầu bạn, ngày ngày đều giống như gặp tí, không cô đơn..."

Hạ Mộc nâng niu chiếc hộp gỗ đặt lại đầu giường, ánh mắt lúc đó của hẩn, rất buồn, rất cô đơn, điều hẩn muốn nói là, nếu sau này tí có không cần ta nữa, nếu sau này ta và tí có vì lí do gì mà cách xa nhau, tóc của tí, máu của tí, y phục của tí ở đây...ngày ngày cũng giống như gặp tí, không cô đơn nữa...

Tô Vũ nghe vậy im lặng không biết nên nói gì, chỉ còn biết chờ thời gian qua nhanh một chút thoát khỏi không khí này

vết thương ở bả vai, buộc phải quấn băng vòng qua trước ngực nhưng Hạ Mộc không thể...trực tiếp nên đành phải để Tô Vũ quay lưng lại, cái này hẩn cũng không muốn đâu, nhưng nếu không muốn nằng ghệt bỏ hẩn thì hẩn phải an phận một chút.

bàn tay quấn băng của Hạ Mộc lâu lâu lại cứ vô tình một cách cố ý chạm vào bộ ngực mềm mại của Tô Vũ, lúc đầu nằng nghĩ hẩn cố ý nhưng khi nằng quay lại, thấy hẩn nhắm mắt quấn băng thấy cũng có chút tội nghiệp nên ngồi im để hẩn dùng tốc độ chậm rì rì quấn băng cho nằng.

chỉ là, khi Tô Vũ ngồi im, ánh mắt Hạ Mộc lộ ra một tia gian manh, hẩn cố vờn người lên quấn băng, không may đầu gối đụng thành giường làm hẩn vắn ngã đè nằng xuống, tay hẩn lại quấn băng đúng ở ngực nằng khiến bàn tay hẩn bao trọn ngực nằng, Tô Vũ đỏ mặt còn Hạ Mộc vội vàng rút tay lại, lúng túng xoay người đi, hai người lâu thật lâu sau mới băng được vết thương lại.

Tô Vũ vừa băng xong đã muốn trở lại viện của mình kiểm kê giấy tờ của phủ quận chúa nên nhanh chóng cáo từ Hạ Mộc, lúc đi còn bị Hạ Mộc gọi với lại

- "tí tí, chân ta đã khỏi, đều có thể đến thăm tí?"

- "ta luôn hoan nghênh."

Tô Vũ bật cười sau đó ở ngã rẽ biến mất để lại Hạ Mộc một mảng tiếc nuối.

trên đường về viện có một đoạn đường đi qua viện của Uy Trì Phong Vân, Tô Vũ đã thấy hẩn nhọt nhọt đứng ở cửa viện, một thân y phục trắng, mặt mày còn nhọt nhọt dọa người, đáng đi siêu vẹo do sức khỏe còn chưa hồi phục lại dùng sức nhìn như cô hồn dã quỷ tiến về phía Tô Vũ

Tô Vũ nhìn cảnh đó rất xót xa, Ngọc công tử, sau một đêm mà tiêu tụy quá, thấy hẩn như có ý muốn tiến về phía nằng, Tô Vũ nhanh chân tiến lại đỡ hẩn ngồi trở về ở bàn đá trước cửa phòng hẩn.

Uy Trì Phong Vân cảm động cười nhẹ

- "đa tạ quận chúa."

hai con bệnh dất díu nhau ngồi uống trà trước cửa trong thời tiết lạnh cắt da, nhìn thật...

Tô Vũ rót một ly trà ủ vào đôi tay lạnh ngắt của Uy Trì Phong Vân, không quên quan tâm sức khỏe của hẩn

- "Phong...Uy Trì Công tử, sức khỏe chưa hồi phục người vẫn nên nghỉ ngơi."

- "gọi ta Phong Vân..."

Uy Trì Phong Vân thấy, được sự quan tâm của nằng, hẩn ra đây hứng gió cũng không uống phí

- "Phong Vân, người người rất lạnh, nên đi nghỉ đi."

Tô Vũ bao lấy bàn tay to lớn của hẩn xung quanh tách trà sau đó nắm tay hẩn cứ vậy dất hẩn vào phòng, trong phòng có lò sưởi quả thật quyết định rất đúng đắn.

- "quận chúa có thể ở lại bên ta một chút không?"

Uy Trì phong Vân nắm tay nằng quuyến luyến không rời.

- "thật tiếc, công vụ của phủ rất bận rồi, khi khác nhé?"

Tô Vũ rút tay ra khỏi tay Uy Trì Phong Vân sau đó xoay người mở cửa toan bước ra ngoài

- "ta hồi hận rồi, có được không?"

Uý Trì Phong Vân bỗng lên tiếng

- "ta hối hận rồi, nàng có cho ta cơ hội làm lại không?"

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

- "tại sao?"

Tô vũ nghi hoặc quay đầu lại nhìn Uý Trì Phong Vân

- "Nếu lý do nàng từ chối ta là do lời nói khi đó thì ta có thể xin lỗi không?"

Uý Trì Phong Vân nắm tay Tô Vũ lại kéo nàng vào lòng hắn, dáng người của hắn rất cao, rất an tâm nhưng giờ phút này lại chỉ cho nàng thấy sự đơn bạc, yếu đuối của hắn.

Lúc này Tô Vũ mới thấu hiểu một câu nói, người thật sự yêu người chính là người sẵn sàng cho người thấy điểm yếu đuối nhất của hắn, tin tưởng người một cách vô điều kiện.

Tô Vũ thật sự không tin Uý Trì Phong Vân yêu mình, nhưng nàng bỗng cảm thấy dao động.

Tô Vũ thuận thế dựa lưng vào lồng ngực ấm áp của Uý Trì Phong Vân, hai tay nàng nắm lấy tay hắn vòng qua eo mình để hắn ôm nàng, cứ thế nhìn qua cửa ngắm tuyết cuối mùa.

Đông tan thật nhanh, năm mới đều đã ăn mừng.

- "Uý Trì Phong Vân..."

Tô Vũ khẽ thở dài

- "gọi ta Vân..."

Uý Trì Phong Vân dựa cằm vào đỉnh đầu Tô Vũ, hai tay đan lại kéo nào sát vào lòng hắn, vừa ủ ấm cho nàng cũng vừa sưởi ấm tâm hồn hắn, giống như làm như thế nàng... sẽ nguyện ý ở lại bên cạnh hắn.

- "Vân... người cũng biết giữa chúng ta... chính là thân phận..."

Tô Vũ nhắm mắt yên ổn ở trong lòng ngực của Uý Trì Phong Vân, như thế này cũng tốt, nhân sinh chỉ ao ước được một vài phút giây yên bình.

- "ta cũng biết việc này có chút khó khăn cho nàng..."

Uý Trì Phong Vân vẫn mãi là Uý Trì Phong Vân, việc làm cho hắn giao động thật ít

- "quãng thời gian này, có một tri kỉ như người, ta cũng rất mãn nguyện."

- "ta cũng vậy, quận chúa."

- "người muốn nghe ta hát một khúc nhạc không?"

Tô Vũ trong lòng Uý Trì Phong Vân bỗng nổi hứng, nàng rất nhớ quê hương, tân niên đến rồi không biết... mà thôi càng hát càng cô đơn

- "quận chúa cứ hát, Phong Vân muốn nghe."

hai tay Uý Trì Phong Vân đưa lên che đi mắt nàng, che đi một phần ưu thương hắn không muốn nàng gánh chịu.

- "tri kỉ là để giải bày, nếu quận chúa muốn hát, hãy hát cho Phong Vân nghe, không sao cả, có ta ở đây rồi."

- "gió cát cuốn cuộn, phủ mờ trời trong

lòng trung trắng mình giẫm..."

- "quận chúa biết không, đáng trách không phải thời thế, mà là lòng người..."

Uý Trì Phong Vân thoáng chốc muộn phiền

- "ngươi nói đúng, đáng trách... là lòng người..."

nói rồi nàng nắm tay hắn ỏ vào bên dưới áo choàng, hai người cất bước đi ra khỏi viện.

Uý Trì Phong Vân không uống là tri kỉ của Tô Vũ, vừa đi hắn cũng biết nàng sẽ đi đâu

- "nên ghé qua ngự thiện lấy cho hắn một ít điểm tâm, không phải sao?"

Uý Trì Phong Vân khẽ cười.

- "ngươi có nghĩ sẽ bị thủ tiêu không Phong Vân?"

Tô Vũ biết được hắn hiểu ý mình cũng không muốn giấu giếm mà cùng hắn cười đùa

- "vì sao?"

- "ngươi đã biết quá nhiều."

Tô Vũ bật cười nghiêng người vào vai hắn, cả người nàng run run, tiếng cười trong trẻo nhìn rất sáng khoái, nhìn từ đằng xa hai người thật giống phu thê tình thâm, Cao Hân đi ngang qua trước viện hắn, thấy cảnh này không nói gì, chỉ lẳng lặng rời đi

- "nếu sau này lập hậu cung, ta tin ngươi chắc chắn sẽ là hoàng hậu."

Tô Vũ đan tay của mình vào tay của Uý Trì Phong Vân, sánh vai đi tới ngự thiện phòng

- "nếu vậy ngài nhớ phải thường xuyên sủng hạnh thần thiếp."

Uý Trì Phong Vân cong mắt cười, nhéo nhéo mũi Tô Vũ

- "được, bản cung sẽ nhớ thường xuyên sủng hạnh ngươi."

Tô Vũ sáng khoái đáp ứng, có điều nếu biết trước được tương lai nàng sẽ không nói như thế.

đến lúc lấy được cao hoa quý cùng một ít trà, đi đến trước cửa phòng tô Vũ lại chần chừ không muốn vào, nói gì thì nói nếu lỡ bị phát hiện sẽ rất...

Uý Trì phong Vân biết Tô Vũ không muốn vào liền nắm tay nàng đẩy cửa bước vào, Tô Vũ ngạc nhiên ngược nhìn Uý Trì Phong Vân chỉ thấy hắn khẽ cười

- "không sao, có ta."

nghe vậy Tô Vũ cũng an tâm phần nào, theo Uý Trì Phong Vân tiến vào

- "tham kiến quận chúa."

Mộ Hoàng trên giường yếu ớt thở, vừa thấy nàng vào thần sắc đã vui vẻ lên không ít

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

- "ta đã tới, ngươi... không sao chứ?"

Tô Vũ đặt đĩa cao lên bàn sau đó rót một ly trà đưa lại giường cho Mộ Hoàng

- "đa tạ quận chúa, nhờ có quận chúa bảo vệ ta cũng không có nhiều thương tích lắm, quận chúa sao rồi?"

Mộ Hoàng đón lấy ly trà, thuận người nằm dựa vào đầu giường tiếp chuyện với Tô Vũ

- "ta không sao."

trong cả ba, Tô Vũ là người bị thương nặng nhất, nếu không Hạ Cẩn cũng không mạo hiểm đến thăm nàng như vậy, chỉ là thể lực nàng dùng để gắng gượng với vết thương này vẫn rất tốt

- "ta thật lo lắng..."

Mộ Hoàng có chút gian nan

- "quận chúa vì ta mà xả thân, nếu quận chúa có mệnh hệ gì ta thật không thể tha thứ cho mình..."

- "tam hoàng tử không cần khách khí, nếu đề ngài có mệnh hệ gì e là Hạ quốc ta có nhảy xuống hoàng hà cũng không sạch tội."

Tô Vũ che miệng khẽ cười

- "quận chúa sao lại nói như vậy, chỉ trách Mộ Hoàng bất tài liên lụy quận chúa."

Mộ Hoàng cúi đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia yếu ớt

- "tam hoàng tử đã đến Hạ quốc chính là khách quý của Hạ quốc, chuyện này cũng là ngài thân bất do ki."

tô Vũ nắm lấy tay Mộ Hoàng nhẹ giọng an ủi

- "quận chúa làm ta vô cùng áy náy."

Mộ Hoàng cũng rất phối hợp nắm tay nàng, cảnh này vào mắt Uy Trì phong Vân cực kì chói mắt, tên Mộ Hoàng này không để hấn vào mắt, ánh mắt lại còn phóng điện quận chúa...

Uy Trì Phong Vân là con người rất thức thời đưa bánh đến cho Hạ Vũ nhằm dòi đi sự chú ý của nàng

- "quận chúa không phải muốn đem điểm tâm cho tam hoàng tử sao?"

Uy Trì phong Vân loay loay mắt cười nhét đĩa bánh vào tay nàng, đến lúc này Tô Vũ mới nhớ ra là cùng Uy Trì Phong Vân đến thăm Mộ Hoàng, nàng nhìn xuống tay hai người còn đang nắm vô cùng thân mật bỗng chợt dạ thu tay về, kéo tay Uy Trì phong Vân đứng bên cạnh nàng.

Mộ Hoàng vừa nhìn qua đã biết tên Uy Trì Phong vân này đang giở trò, trong lòng khó chịu vô cùng cũng không dám thể hiện ra trước mặt

- "quận chúa đã xả thân vì Mộ Hoàng lại còn đích thân đem điểm tâm đến, Mộ Hoàng vô cùng cảm kích..."

Mộ Hoàng tiếu ý nồng đậm lại liếc Uy Trì Phong Vân khiêu khích

Uy Trì Phong Vân là ai một tam hoàng tử nhỏ nhoi sao có thể khiêu khích hấn? cho dù trong phủ hấn và Tô Vũ không có quan hệ về mặt tình cảm hấn cũng tin một ngày nào đó Tô Vũ sẽ để mắt đến hấn, chỉ là giữa đường nhảy ra một Mộ Hoàng cản chân

- "quận chúa mệt rồi, nàng cứ ngồi xuống, việc này để ta giúp tam hoàng tử..."

nói rồi hấn đỡ lấy đĩa bánh để lại bên cạnh Mộ Hoàng, ánh mắt nhìn Mộ Hoàng không dấu giếm uy hiếp.

- "quận chúa có thể gọi Mộ Hoàng là Hoàng nhi, không sao cả."

Mộ Hoàng là một con người rất biết lợi dụng lòng người

- "sao có thể gọi tam hoàng tử bằng tục danh một cách bất kính như vậy, dù sao ngài cũng là khách phải không Vũ nhi?"

đáng tiếc đầu không lại Uy Trì Phong Vân

- "Vân nói vậy cũng phải, tam hoàng tử, ngài đừng làm bản cung khó xử."

nói rồi nàng nắm bàn tay đang lạnh của Uy Trì Phong Vân ủ vào ống tay của mình

- "Vân, tay người càng lúc càng lạnh."

- "Vũ, ta không sao, chỉ là cảm thấy không khỏe, có lẽ vết thương...ta hơi mệt..."

nói rồi hấn dựa đầu vào vai nàng, bàn tay kéo sát nàng vào người hấn, nhìn qua cứ nghĩ hấn thật mệt nhưng chỉ có Mộ Hoàng biết được bàn tay bị lạnh kia là do Uy Trì Phong Vân dùng khổ nhục kế

- "Uy Trì công tử thật không phải, nếu ngài lạnh bản hoàng tử không ngại chia sẻ giường này với ngài, sao có thể dựa vào một nữ tử..."

Mộ Hoàng ghen tị đến đỏ mắt

- "tam hoàng tử, dù sao ta với nàng cũng là phu thê, ta dựa vào nàng là thiên kinh địa nghĩa, chỉ có ngài..."

Uý Trì Phong Vân nói lấp lửng, Tô Vũ lại muốn cười, Ngọc công tử hôm nay lại như tiểu gia hỏa, nhưng cũng phải công nhận hắn rất có phong phạm làm đại phu nhân, giống như cuộc nói chuyện với đại phu nhân và tiểu thiếp của chồng mình, Mộ Hoàng cũng thật xui xẻo, đối đầu với Uý Trì Phong Vân chỉ có lép vế

- "ngươi nghĩ sao về vụ thích khách ngày hôm qua?"

Tô Vũ lúc này mới lên tiếng xóa đi không khí đầy mùi thuốc súng giữa đại phu nhân và tiểu thiếp.

- "không phải người của Hạ quốc các ngươi."

Mộ Hoàng lập tức nghiêm túc khẳng định

- "sao ngươi lại nghĩ như vậy?"

Tô Vũ híp mắt nhìn Mộ Hoàng

- "là người Mộ quốc."

Mộ Hoàng cay đắng trả lời

- "những việc nhỏ ngươi làm đừng nghĩ ta không biết, an phận một chút ta còn có hứng thú giúp ngươi."

nhận được câu trả lời, Tô Vũ lạnh mặt bước ra ngoài bỏ lại Uý Trì Phong Vân và Mộ Hoàng

- "bởi vì ta không thể có lại nàng ấy, cũng không thể dùng thủ đoạn với nàng ấy, nên ta lấy ngươi thay thế, để ngươi cảm nhận được những gì ta đã phải trải qua."

nói rồi Uý Trì Phong Vân cũng rời đi bỏ lại Mộ Hoàng chua chát

- "tranh chấp hoàng quyền không phải ý muốn của ta..."

binh đao loạn lạc không phải ý muốn của ta...

lừa dối ngươi cũng không phải việc ta muốn làm..."

- "đi đến viện của mình Tô Vũ mới lên tiếng

- "ngươi thấy Mộ Hoàng thế nào?"

- "ta nghĩ quận chúa ắt hẳn đã có chủ trương."

Uý Trì Phong Vân đi theo nàng đến viện của nàng, cũng trầm ngâm không muốn nêu ý kiến

- "đành phải thuận theo thế sự vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tô Vũ vừa vào viện liền thấy Cao hân đã đứng ở cửa thư phòng chờ nàng, trên thân hắn là y phục lam nhạt, không nhu hòa như Uý Trì Phong Vân mà mang một vẻ lạnh lùng xa cách

- "đến rồi sao?"

Tô Vũ khẽ cười đẩy cửa tiến vào thư phòng, Cao Hân nổi gót theo sau

- "vâng thưa quận chúa."

tới bàn trong thư phòng, Tô Vũ ngồi xuống sắp xếp một ít sách vở trên bàn, lấy ra ba quyển sách không tựa đề, chỉ đánh theo số, nàng xem xét ba quyển sách một chút rồi đưa cho Cao Hàn

- "ngươi xem qua một chút đi."

- "quận chúa là muốn..."

Cao Hàn lật lật vài trang sách một chút rồi ngạc nhiên ngược nhìn Tô Vũ

- "thế nào?"

Tô Vũ nhìn mỉm cười

- "có muốn giúp bản quận chúa không?"

Cao gia là gia đình võ tướng dũng mãnh, Cao Hàn sinh ra lại vô cùng thông minh, là viên ngọc sáng trong Cao gia, đáng tiếc, số trời không an bài.

- "Cao Hàn nguyện vì quận chúa, chết không từ nan."

Cao Hàn nâng ba quyển sách lên ngang mày, quỳ một chân xuống cúi đầu trước Tô Vũ

- "rất tốt, rất tốt."

tô Vũ vỗ nhẹ hai tay sau đó đứng dậy đỡ Cao hàn lên

- "ngươi trước hãy nghiên cứu một chút, có gì không hiểu cứ hỏi ta."

nói rồi nàng ngồi xuống bàn tiếp tục phê duyệt sổ sách, Cao Hàn bên cạnh cũng rất chăm chú làm công việc của hắn

tới lúc ngẩng đầu lên, ánh hoàng hôn đã ngã về chân trời phía tây, tô Vũ có chút đói bụng, nhìn qua Cao Hàn vẫn đang chăm chú làm việc cảm thấy rất hài lòng

- "trời cũng không còn sớm, có muốn ở lại dùng bữa trước khi về không?"

Tô Vũ ý thức bản thân không nên bóc lột sức lao động của con người như vậy liền mời Cao Hàn ở lại dùng bữa, hắn cũng rất vui vẻ đáp ứng

- "đạ tạ quận chúa."

vừa nghe Cao hàn đáp ứng Tô Vũ đã cho người chuẩn bị thiện, cả hai di giá đến phòng ăn, Cao Hàn trên đường đi có vẻ muốn nói gì nhưng lại thôi không nói

- "Cao công tử có gì cứ nói, bản quận chúa giúp được nhất định sẽ giúp."

Tô Vũ lên tiếng cắt đứt sự day dứt của Cao Hàn, nghe vậy hắn cũng buông xuống một chút, tiến lại ngồi đối diện Tô Vũ

- "quận chúa, ta...trước đây..."

- "tất cả là quá khứ rồi, ngươi không cần để ý cho nặng tâm."

Tô vũ gấp cho hắn một miếng rau xào sau đó cúi đầu xuống bắt đầu ăn

- "tôi, dùng thiện."

Cao Hàn nghe vậy cũng không biết nói gì hơn, im lặng dùng cơm.

- "quận chúa...ta muốn nói thật xin lỗi."

Cao Hàn đột nhiên lên tiếng

- "đều không phải lỗi của ngươi..."

Tô Vũ buông đũa xuống thờ dài nhìn ra bên ngoài.

- "đáng trách không phải ngươi, cũng không phải thời thế mà là lòng người..."

- "quận chúa..."

Cao Hàn nhìn ánh mắt nàng, có đau buồn, có tuyệt vọng, có bị thương khiến hắn vô cùng đau lòng, quãng thời gian qua nàng đã sống như thế nào không ai hiểu, không ai quan tâm chỉ biết trách mắng nàng...nàng hẳn rất tổn thương

- "ngươi có biết qua mùa đông là gì không?"

- "là mùa xuân không phải sao?"

Cao Hàn có chút khó hiểu nhìn Tô Vũ

- "ngươi có biết mùa xuân có gì không?"

Tô Vũ lại tiếp tục hỏi

- "mùa xuân cây đâm chồi nảy lộc, quận chúa, ngài muốn nói gì?"

- "muốn nảy mầm mầm cây phải trải qua mùa đông lạnh lẽo, nếu nó chịu được nó mới có thể chờ mùa xuân tới, ta cũng vậy ta chính là mầm cây đó, nếu không chịu được mùa đông này sao có thể vươn lên? chỉ là ta yếu đuối quá."

Tô Vũ thở dài.

- "quận chúa sẽ làm được..."

Cao Hàn bỗng có xúc động muốn ôm nàng vào lòng

- "ta không biết nữa Cao công tử..."

- "quận chúa có thể nào đừng gọi ta là Cao công tử không?"

Cao Hàn đau lòng, khoảng cách giữa hắn và Tô Vũ càng ngày càng xa, hắn bắt đầu hiểu được thế nào là bị lãng quên trong trái tim một người, có phải hắn và nàng sẽ không còn có thể được như trước? sẽ không còn có thể ở bên nàng? càng nghĩ càng đau đớn, nếu như...mà thôi.

- "Cao Hàn..."

Tô Vũ đem một cái chén thả rơi xuống, cái chén sứ vỡ ra thành nhiều mảnh

- "ngươi nói nó có thể lành lại không?"

- "dĩ nhiên không"

Cao Hàn cười buồn, biết trước kết quả lại không nhìn được mà hỏi nàng để tự tổn thương chính mình.

- "ta hiểu rồi quận chúa..."

Cao Hàn đứng dậy tiến đến phía sau Tô vũ, khẽ ôm nàng vào lòng, gương mặt hắn vùi vào gáy Tô Vũ

- "Cao Hàn..."

Tô Vũ muốn đứng dậy lại bị Cao Hàn đè xuống

- "một lát thôi Vũ..."

Tô Vũ cảm nhận được gáy của mình có chút ẩm ướt, nàng im lặng ngồi để Cao Hàn ôm mình

- "rất nhớ nàng..."

- "nàng tốt lắm, thật sự rất tốt, thật sự là khát vọng cả đời ta, mộng cả cuộc đời."

- "Cao Hàn..."

Tô vũ lúng túng không biết nên nói gì lúc này cả, không nỡ từ chối hắn cũng không muốn tiếp nhận hắn

- "ta...rất xin lỗi..."

Cao hàn nghẹn ngào xoay đầu Tô Vũ sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi nàng

Tô vũ bị hôn bất ngờ nhất thời trợn mắt, cứng người không biết làm gì cả, Cao hàn dùng tay hắn che đi mắt nàng

- "đừng nói gì cả, hôn ta..."

Cao hàn vòng tay nàng lên cổ hấn muốn nàng đáp trả nhưng Tô Vũ lại buông tay xuống, để một mình Cao Hàn tự biên tự diễn, đến lúc hấn ngưng lại nàng mới nhẹ nhàng đẩy hấn ra

- "không nên đâu Cao Hàn."

- "ta hiểu rồi..."

Cao hàn cắn chặt môi, đôi mắt xinh đẹp khẽ nhắm lại một lúc mới bình ổn được tâm tình

- "giúp ta chuẩn bị, sắp tới có khách quý."

nói rồi Tô Vũ bỏ đi để lại Cao hàn ngây ngốc đứng ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Cao hàn cùng Tô Vũ bước ra khỏi phòng ăn thì Liễu Sắc đã đứng trước cửa chờ sẵn, thấy Tô Vũ ra Liễu Sắc liền tiến đến nói nhỏ vào tai Tô Vũ vài lời, mặt Tô Vũ bỗng nhăn lại thành một đoàn, sau đó nàng chỉ cười nhẹ rồi cất bước theo Liễu Sắc, Cao Hàn thấy thế vội đuổi theo nắm lấy tay Tô Vũ

- "quận chúa..."

- "không có gì, ta đi rồi sẽ về."

Tô Vũ gạt tay Cao Hàn ra, bước nhanh trên hành lang ra khỏi viện.

tiết trời cuối tháng một đã không còn quá lạnh nữa, tuyết cũng tan rồi, trên cây hoa đào nở rộ từng mảng xinh đẹp động lòng người, ngày này năm ngoái còn xum họp bên gia đình, ngày này năm nay lại ở đây chịu bao phong sương gió tuyết, cảm thấy cuộc đời đúng là không có gì không thể xảy ra, lại nghĩ đến năm sau liệu còn thái bình như năm nay hay không?

Tô Vũ đến cuối cùng vẫn không hiểu, nếu Hạ Cẩn và Uy Trì Phong Hàn không cùng một phe thì đến cuối cùng người muốn nàng chết là ai?

đường phố của Thạch thành tấp nập người qua lại, người mua kẻ bán, có người mặc cả hàng hóa, có trẻ con vui đùa chạy nhảy, có người già qua lại, thật hoài niệm cuộc sống hiện đại, nếu không nhầm tháng sau ở đây đồ phồn hoa tổ chức lễ thả hoa đăng cầu duyên.

rẽ qua vài con đường, Tô Vũ cuối cùng cũng dừng trước cửa Nguyệt Lăng Viên, nàng nhẹ nhàng mở cửa bước vào đã thấy "cha" đang đứng đó chào khách.

Nguyệt Lăng Viên là nam quán nổi tiếng ở Thạch thành, đều nói chỉ cần có tiền thì có thể hưởng thụ bông lai trần gian, những lời này chính là nói Nguyệt Lăng viên, nam kĩ ở đây kĩ thuật rất tốt, biết cách ăn nói đưa đẩy, không phải ai có tiền đều có thể hưởng thụ, còn phải xem thái độ của khách, khách nào có ý làm khó, thái độ ngông cuồng thì sẽ phải chịu trách nhiệm trước việc mình làm.

không ai biết người ở đằng sau Nguyệt Lăng Viên là ai, cũng không tra ra được.

Người gọi "cha" chính là tú ông ở đây, tuổi vừa ngoài 30 nhưng nhìn qua cũng có thể đoán ra, 10 năm trước hấn chính là một nam nhân vô cùng tuấn mĩ phong độ, chỉ là thời gian bào mòn nhan sắc, lại còn thêm phần son khiến hấn thêm vài phần dung tục, mất vài phần quý khí.

vừa thấy Tô Vũ, "cha" đã sấp sấp tiến lại, vô cùng niềm nở đón tiếp nàng

- "ai ô, Tô bảo bối của chúng ta lại đến sao, đến, đến, Minh Nhạc rất nhớ người."

vừa nói hấn vừa lời kéo nàng rất thân thiết, dắt nàng tới một nơi khá yên tĩnh, "cha" cũng không còn giữ thái độ nồng nhiệt nữa mà ngay lập tức trở về bản tính thường ngày của mình, dè Tô Vũ vào tường, tà mị liếm nhẹ tai nàng

- "Tô bảo bối nhớ ta đến độ không chịu được sao?"

Tô vũ giương như đã quen với hành động ngả ngón này của hấn, nàng không những không bất ngờ mà còn vung quyền lên gương mặt của hấn, gầm nhẹ giọng

- "hữu hộ pháp, thỉnh tự trọng."

người gọi là hữu hộ pháp có vẻ biết tính nết, ngay lập tức né tránh sau đó dựa người vào tường, nháy mắt phóng điện với nàng

- "ta nói ngươi tả hộ pháp, sao không hiểu phong tình gì hết."

nói rồi hắn không ngại ngừng xả y phục ra, còn không quên quỳ gối rủa Tô Vũ

- "ngươi xem, ta mặc dù hơi lớn tuổi nhưng thân hình vẫn rất cường tráng, còn hơn đám nam nhân của ngươi, đủ để ngươi tiêu hồn."

- "ngươi đã muốn vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi."

Tô Vũ cười lạnh rút kiếm chỉ vào hạ bộ hữu hộ pháp, thấy tình hình không ổn hắn vội lách người phi thân đi, vẫn không quên reu ghẹo Tô Vũ

- "Minh Nhạc công tử vẫn còn ở trong chờ ngươi, ta không quấy rầy sinh ý của ngươi, không khéo ngươi lại chém ta thành tám khúc...ha ha ha."

Tô Vũ mặc kệ hữu hộ pháp, nàng đẩy cửa bước vào, bên trong là một mảng yên tĩnh, căn phòng đơn giản không bàn ghế không giường, chỉ có một bức màn che đi một người nam nhân phía sau, xung quanh là mùi hoa bách hợp tinh khiết.

Tô Vũ tiến lại gần bức màn sau đó quỳ một chân xuống, chấp tay tỏ thái độ rất cung kính với người sau bức màn

- "tả hộ pháp tham kiến đường chủ."

người sau màn gọi Minh Nhạc công tử chính là đường chủ Minh Nhạc Đường, tổ chức tinh báo lớn trong giang hồ hiện nay, hai năm trước hắn chỉ là thiếu chủ của Minh Nhạc Đường, khi đó tranh chấp chức đường chủ với anh trai hắn, hai người đánh nhau thừa sống thiếu chết, Minh Nhạc bị ám toán trọng thương ở bia rừng, lúc đó Tô Vũ đi qua cứu hắn một mạng, sau lại thành trợ thủ đắc lực của hắn giúp hắn tiến lên chức đường chủ, từ đó trở thành tả hộ pháp của Minh Nhạc Đường

Minh Nhạc nhìn Tô Vũ cứng ngắc như vậy chỉ đành thở dài, hai năm nay mặc cho hắn nói nàng thế nào, cố thay đổi tư tưởng của nàng nhưng nàng vẫn như vậy, nhất định giữ đúng nguyên tắc.

- "nghe nói tam hoàng tử Mộ quốc đến cầu thân ngươi?"

- "sự việc phát sinh thuộc hạ vô năng không kiểm soát được, bất quá không để nó ngoài tầm kiểm soát, đường chủ, xin ngài cho thuộc hạ một cơ hội."

- "hắn muốn gì?"

Minh Nhạc không có cách nào khác là giữ đúng thái độ chủ tớ, hắn là người hiểu rõ nhất, chỉ cần hắn có gì đó không an phận với nàng nàng sẽ đẩy hắn đi xa.

- "hắn muốn ta phù trợ hắn lên ngôi hoàng đế."

- "rất tốt, vừa hợp ý ta, ngươi trước mắt cứ giúp hắn, việc của ngươi bản đường chủ hiển nhiên có cách giúp ngươi."

Minh Nhạc gõ gõ bàn, trong căn phòng yên tĩnh tạo ra tiếng vang vô cùng.

- "thuộc hạ đa tạ đường chủ."

- "có điều này ta muốn nói."

Tô Vũ tưởng hắn thả nàng đi rồi không ngờ lại lên tiếng

- "đường chủ có gì sai bảo?"

- "nếu chiến tranh bất ngờ xảy ra, ngươi nguyện ý không?"

Minh Nhạc do dự, cách bức màn nhìn nữ nhân kiều diễm đang quỳ, có một chút xót xa hiện lên trong mắt của hắn.

- "muốn hay không không phải thuộc hạ nói là có thể, có điều nếu chiến tranh xảy ra, thuộc hạ cũng không tiếc thân này bảo vệ bách tính của mình."

Tô Vũ thành thật trả lời Minh Nhạc.

- "rất tốt, rất tốt."

Minh Nhạc nói lời đó rồi cho Tô Vũ lui, còn không quên dặn nàng

- "về phần Minh Hiên, tránh được thì nên tránh, người đó không phải dạng tốt đẹp gì."

- "ta vốn cũng không phải dạng tốt đẹp gì, chỉ là lợi dụng nhau mà bảo vệ cái mạng này, suy cho cùng, thân bất do ki."

Tô Vũ khẽ thở dài

- "bản đường chủ chỉ muốn nhắc nhở ngươi, hấn sẽ gây ra chuyện không tốt cho đại nghiệp của ngươi."

Minh Nhạc bỗng nổi nóng với Tô Vũ

- "lui ra đi, bản đường chủ mệt mỏi."

- "vậy, thuộc hạ cáo lui."

Tô Vũ đứng dậy lui ra ngoài để một mình Minh Nhạc bực bội không ngừng rửa nằng nữ nhân ngu ngốc.

trên đường về Tô Vũ cảm giác được có một người đi theo nằng, nằng vội vòng qua rất nhiều ngã rẽ muốn cắt đuôi hấn, tới lúc tới rừng trúc Tô Vũ dừng lại nói với người đang theo dõi nằng

- "hữu hộ pháp việc gì phải nhọc lòng như vậy."

người kia biết nằng phát hiện hấn cũng không tức giận, chỉ là cười lớn

- "rất tốt, rất tốt."

- "ngươi muốn gì."

Tô Vũ lạnh giọng đề phòng xung quanh. hữu hộ pháp ngay trước mặt nằng đáp xuống, đặt thanh kiếm trên cổ nằng, miệng còn mang ý cười

- "giao hồ phù ra đây."

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Tô Vũ bực mình giơ chân đạp thẳng vào hạ bộ của hấn khiến hấn ngã nhào ôm hạ bộ đau đến náo loạn, cò không quên bực bội đạp đạp hấn mấy cái

- "ta nói ngươi một năm 365 ngày, ngươi 366 ngày suy nghĩ không đứng đắn, rốt cuộc trong đầu ngươi có gì?"

- "Tô vũ, ngươi đừng ức hiếp người quá đáng, bản tôn chỉ muốn..."

chưa để hấn nói xong Tô Vũ đã bịt miệng, hung hăng lườm hấn

- "muốn gì mà lần nào cũng đòi chặn đường ta, rảnh rồi quá không có gì làm à tôn trưởng Phong Hoa cốc?"

- "bản tôn là muốn cướp sắc, Thiên Sắc lâu chủ có muốn vui vẻ với bản tôn không?"

chưa để nằng kịp phản ứng hấn đã xoay người đề nằng xuống, thâm ý nhìn nằng

- "Tôn Ngọc, ngươi không thấy ngươi quá già sao?"

Tô vũ không thương tình chém vào nỗi đau của hấn một nhát dao

- "Tô bảo bối, ngươi không thấy ngươi quá sát phong cảnh à, xem này, nguyệt hắc phong cao, ta với ngươi lại ở nơi không có người làm chuyện ngại ngùng, rất hợp thời sao ngươi có thể nói ra những lời đó."

Tôn Ngọc bắt khẩn giữ chặt tay Tô Vũ

- "ta nói đúng trọng tâm rồi, ngươi quá già, chấp nhận đi."

Tôn Ngọc nghe vậy không vui lộ mặt nạ ra để lộ khuôn mặt khuynh thành khuynh quốc, mê đảo chúng sinh của hấn, một tay hấn nắm lấy tay nằng nhu nhu trên mặt mình

- "ngươi xem, chỉ hơn ngươi hai, ba tuổi sao có thể gọi là quá già?"

- "là hơn vài chục tuổi, đã hơn 50 tuổi rồi còn không biết điều."

Tô Vũ nhìn Tôn Ngọc bằng ánh mắt khinh bỉ

- "nhưng mà tâm hồn nhân gia vẫn rất trẻ nha, vẫn ở tuổi hai mươi khí huyết dương cương nha."

nói rồi hấn nháy mắt ném cho Tô Vũ một cái mị nhãn

- "ta nói người già thường mắc bệnh hoang tưởng thế sao?"

Tô vũ thờ dãi nhìn bầu trời đen không một vì sao

- "hày Tô nha đầu, sao lần nào người cũng phải lời tuổi tác của ta ra để châm chọc ta thế?"

Tôn Ngọc bắt mắt

- "sự thật mắt lòng gia gia à, ở tuổi của ta đã có thể gọi người một tiếng ông ngoại rồi."

- "vậy để ta chứng minh cho người xem ta vẫn còn sức trẻ."

Tôn Ngọc phần nộ cúi người xuống muốn hôn nàng, nhưng Tô Vũ rất nhanh né được, nàng xoay người lật ngược người lại, tới phiên nàng đè hấn, Tôn Ngọc chính là một gã hồ ly tinh, thấy tình hình xoay chuyển hấn lập tức ôm ngực, hai mắt đăm lẹ nhìn Tô Vũ

- "ai nha, quận chúa đây là muốn cướp sắc nam thiếu niên tuấn mỹ sao?"

nói xong hấn thờ dãi cứ như cam chịu.

- "không sao, ta tự nguyện."

Tôn Ngọc nhắm chặt mắt lại, hai tay tà ác tự phanh ngực mình ra trước mặt Tô Vũ

- "quận chúa, đến đi."

nhìn một màn này gân xanh trên trán Tô vũ nổi lên rõ ràng, nàng bực mình giáng cho hấn một quyền làm hấn phun máu.

- "trọng thương rồi, phải có Tô bảo bồi ôm mới hết."

Tôn Ngọc mặt dày mày dạn, vừa bị đấm một quyền nhưng lại không cảm thấy đau, ngược lại còn sấp sấp vào Tô vũ ăn đậu hũ, Tô Vũ cũng đành bất lực buông hấn ra đứng dậy.

- "việc ta nhò..."

- "ai ai ai, Tô bảo bồi yên tâm, chỉ cần người nhò bản tôn nhất định sẽ làm, có điều...cho ta chút lợi tức."

Tôn Ngọc vô liêm sỉ bỏ nhào vào lòng Tô Vũ, không ngừng sờ soạng, bàn tay di chuyển khắp người nàng, Tô Vũ đen mặt một cước đạp vào hạ bộ, không chừa mặt mũi cho hấn làm Tôn Ngọc la oai oái

- "Tô bảo bồi, đã nói người không đá vào chỗ đó, lờ liệť mắt, sau này tính phúc của người biết thế nào, ta lại không muốn nhìn người tìm nam nhân khác chỉ vì ta không làm được phương diện đó."

- "tốt nhất liệť luôn để người khỏi gieo giống lung tung"

Tô vũ hung hăng trừng hấn

- "Tô bảo bồi đang ghen sao, đang ghen sao...ha ha ha."

Tôn Ngọc cười như điên ôm lấy Tô Vũ

- "bảo bồi yên tâm, ta chỉ vì người mà gieo giống."

- "không đứng đắn."

Tô vũ huyếch cùi chỏ vào bụng Tôn Ngọc khiến hấn vừa ôm bụng vừa cười vui sướng

- "đi Phong Hoa cốc với ta đi Vũ, không cần người tranh ta đoạt, chỉ cần người đi Phong Hoa cốc ta có thể bảo đảm người một đời bình an vui vẻ."

Tôn Ngọc bất ngờ ôm lấy nàng từ đằng sau, hấn gác cằm lên vai nhỏ nhẹ khuyên nàng

- "gần năm năm rồi, vẫn không từ bỏ ý định này sao."

Tô Vũ thờ dài có chút bất đắc dĩ

- "ngươi mà cũng biết gần năm năm sao."

Tôn Ngọc giận dữ cắn cổ Tô Vũ

- "bản tôn theo đuổi ngươi cũng gần năm năm, sao ngươi còn không chịu động lòng?"

- "lại cắn, ngươi là cẩu sao?"

Tô vũ bực bội đẩy hấn ra, trên cổ đầy nước miếng của hấn

- "Vũ, lần này đi Phong Hoa cóc một chuyến đi."

Tôn Ngọc bỏ xuống thái độ ngả ngớn, hai mắt trở nên nhu tình, giọng nói cũng tan thành nước

- "được, ta đáp ứng ngươi, có điều một thời gian sau đi."

Tô vũ nhẹ xoa mái tóc mềm mượt của hấn

- "ngươi vì sao còn muốn lưu lại."

Tôn Ngọc bất mãn, nếu lần này nàng không đi Phong Hoa cóc một chuyến, việc kia cũng không hoàn thành, vì sao còn muốn lưu lại đây, hấn thực sự không hiểu

- "Hoa Vũ hấn..."

Tô Vũ thờ dài

- "lại là nam nhân, xung quanh ngươi rốt cục có bao nhiêu nam nhân, vì cái gì ngươi lại có nhiều nam nhân như vậy, ta không cam tâm..."

Tôn Ngọc bị thương trách móc.

- "ngươi rõ ràng biết kia là nam nhân, lại để hấn phi lễ, muốn tức chết ta sao?"

- "không bằng ngươi cũng vào phủ đi."

Tô Vũ nghĩ một chút rồi đưa ra quyết định

- "không phải ngươi vẫn chê ta già sao?"

Tôn Ngọc vẫn còn bực bội

- "ta già thế này sao có thể vào phủ ngươi làm nam sủng?"

- "ai nói ngươi vào phủ ta với tư cách nam sủng?"

Tô vũ híp mắt tự tiểu phi tiểu nhìn nam nhân đang hờn dỗi

- "vậy chứ là gì?"

Tôn Ngọc có chút mong chờ nhìn Tô Vũ, không biết nàng sẽ cho hấn danh phận gì

- "lão quân già lớn tuổi."

Tô vũ nhẹ phun ra một câu khiến Tôn Ngọc tức đỏ huyệt rống lớn

- "Tô Vũ ngươi đáng chết."

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Tô Vũ bật cười để Tôn Ngọc đi theo nàng, cả hai sóng vai đi trong đêm tối, bóng của hai người dưới ánh trăng đổ dài trên đường không còn cô tịch

Tôn Ngọc miệng loan loan ý cười ôm lấy eo Tô Vũ, có chút thâm tình vuốt lấy ba ngàn tóc đen của nàng, gió thổi thảng một mang theo hương hoa nồng đậm, hẳn chỉ mong hoa kì lặng lẽ ngừng mãi không nở, còn hẳn và nàng cứ thế đi mãi không hết con đường này.

Tôn Ngọc nhìn ánh trăng trên cao thờ dài có chút không biết mờ lờ thế nào lên tiếng hỏi Tô Vũ

- "ngươi tính bao giờ để Hoa Vũ vào phủ?"

trong giọng nói của hắn vừa chua vừa buồn

- "sẽ nhanh thôi."

Tô Vũ nhắm tính

- "vậy còn ta."

Tôn Ngọc thờ dài bất mãn

- "ngươi đến Vạn Yên lâu giúp ta hẹn gặp Xuyên Tổng một chút, ta muốn cùng hắn bàn bạc vài việc, còn nữa, lần này đừng cự tuyệt Yên Tử nữa."

Tô Vũ đầu đầu bước về phủ quận chúa, tách ra Tôn Ngọc, không nghe được hắn ai oán

- "ta cũng không thích Yên Tử."

về đến phủ quận chúa đã là giờ tỵ, đêm tối vạn lại câu tịch không một bóng người, tiếng dê kêu râm ran nơi góc tường lại càng thêm thê lương, thâm thiết, Uy Trì Phong Vân vẫn đứng ở cửa viện của nàng chờ đợi, vừa thấy nàng khuôn mặt của hắn đã hiện lên sự mừng rỡ, khóe mắt nồng đậm ý cười.

Uy Trì Phong Vân tiến lên cởi áo choàng của mình khoác ra ngoài ngoại xam của nàng, tiết trời đầu năm lạnh nhạt phong sương đã khắc lên mặt Tô Vũ một tầng mệt mỏi, Uy Trì Phong Vân không hỏi nàng đi đâu cũng không có thái độ gì, chỉ nhàn nhạt ý cười cứ thế cùng nàng bước về viện của nàng.

sự dịu dàng, sự ôn nhu của hắn làm Tô Vũ rung động, đến bao giờ mới có thể gặp được một người nam nhân như thế, chờ đợi nàng về, không thắc mắc không oán trách, nhẹ nhàng yêu thương nhưng lại không nhạt, giống như mưa phùn làm mát tâm hồn lại từ từ mọc rễ cắm vào tâm hồn, giống như ma tâm không cách nào xóa bỏ, Tô Vũ cũng biết, đã sa vào lưới tình của Uy Trì Phong Vân rồi, nàng nhìn hắn có chút thâm thúy không nhận ra trong ánh mắt, cất tiếng hỏi hắn

- "ngươi thật sự nguyện ý?"

- "ta nguyện ý."

Uy Trì Phong Vân kiên định nhìn Tô Vũ, ánh mắt của hắn nhu tình như mật, nồng đượm yêu thương.

- "vậy được."

Tô Vũ như đưa ra một quyết định thật lớn, nàng lấy huyền trên cổ khẽ thổi, Hoa Mộc Giai như một con bướm đến không một tiếng động đứng bên cạnh Tô Vũ, lúc đó ánh mắt Uy Trì Phong Vân lóe ra một tia thâm ý nhưng rất nhanh đã che dấu đi, Tô Vũ đưa cho Hoa Mộc Giai một quyền trục

- "đến lúc rồi, hành động mau lẹ chút."

Hoa Mộc Giai nhìn quyền trục một lúc lại nhìn Tô Vũ một lúc bỗng cất tiếng

- "ngươi thực sự muốn?"

- "thực sự."

hai bên im lặng một lúc, sau đó Hoa Mộc Giai đành phải bất đắc dĩ cầm lấy quyền trục xoay người rời đi, để lại Uy Trì Phong Vân và Tô Vũ, không khí có chút không thoải mái, thời tiết thảng một đúng là rất lạnh, cho dù Uy Trì Phong Vân có sức khỏe tốt thế nào, cũng khó chịu nổi khi đứng giữa sân hứng sương lâu như thế

Tô Vũ nghĩ nghĩ một chút, không biết nghĩ đến cảnh gì đó mà hai gò má nàng nổi lên hai rặng mây hồng hồng, ngại ngần nhìn trời tiến tới nắm lấy tay Uy Trì Phong Vân, không dám nhìn hắn, chầm chậm kéo hắn vào phòng ngủ của mình, nàng đã thử chấp nhận Uy Trì Phong Vân rồi.

Uy Trì Phong Vân khẽ cười nhìn Tô Vũ dắt nàng đi, trong lòng mật ngọt lan tràn, nhanh chân tiến đến nắm tay nàng lấy thế chủ động, mở cửa dắt nàng vào phòng, cả hai nhìn nhau đều thấy sự ngại ngần của đối phương rồi lại cùng bật cười, Uy Trì Phong Vân giúp Tô Vũ cởi đi ngoại xam, sau đó đỡ nàng lên giường, bản thân cũng cởi quần áo chui vào chăn, khẽ ôm nàng vào lòng, cảm giác rất tốt.

- "ta thật ngại."

Tô Vũ úp mặt vào lòng Úy Trì Phong Vân lí nhí nói

- "ta cũng vậy..."

Úy Trì Phong Vân nhẹ hôn lên má nàng.

- "Bởi vì yêu mến, nên mới cẩn trọng. Bởi vì đề ý, nên mới ngưng ngừng, không sao cả."

Tô Vũ cảm động đến muốn khóc, không phải là những lời hoa mỹ, không phải là cái gì quý giá, chỉ là chân tình, cảm giác có sự thật lòng thật tốt, Tô Vũ thật sự rất sợ hãi, rất bất an, từ một nơi xa xôi, không thể lực không có bất cứ cái gì lại bị quán vào vòng tranh đấu, nói có bản lĩnh đến đâu gặp cảnh đó không hoang mang có chăng cũng chỉ là tự mình dối mình, tự mình kìm nén.

- "có người thật tốt."

Tô Vũ nằm trong lòng Úy Trì Phong Vân không dám rời lệ

- "nếu có một ngày nàng không là của ta, thì xin nàng nhớ rằng những ngày tháng ở phủ quận chúa này của nàng, có một người đã từng yêu nàng nồng nhiệt."

Úy Trì Phong Vân khẽ thở dài hôn trán Tô Vũ

- "ngủ đi, không còn sớm."

hai người cứ thế ôm nhau yên lặng nhắm mắt trong đêm nhưng không ai dám ngủ, thậm chí lưu lại khoảnh khắc đêm nay, không có hoan ái, chỉ đơn thuần ôm nhau ngủ, vậy cũng đủ rồi.

qua một lúc, Úy Trì Phong Vân bỗng cất tiếng hỏi

- "ngủ chưa?"

- "chưa."

Tô Vũ cũng rất nhiệt tình đáp lại, bỗng nghe thấy giọng cười nhàn nhạt của Úy Trì Phong Vân

- "ngủ đi..."

trong đêm có hai người không bình thường lặp đi lặp lại đoạn thoại sến sẩm nhưng lại không có chút chán.

lại nói đến sáng sớm hôm sau, Úy Trì Phong Vân dậy rất sớm nhưng lại không có rời giường, nói đúng hơn là đêm hôm qua hẳn không có ngủ một chút nào, hạnh phúc đến mức hoa cả mắt, giống như trong mơ vậy, hẳn khẽ cười nhìn gương mặt Tô Vũ ngủ say, không nỡ gọi nàng dậy, nhưng lập tức có người không biết điều đã xông vào phòng, nhìn hai người trên giường nhũn mỳ sau đó quỳ một chân xuống, giọng nói thập phần nghiêm trọng

- "quận chúa, phía An quốc công bắt ngờ tạo phản, đã đánh chiếm phía tây huyện Hương Sơn, xin người cho chỉ thị."

đáng chết, huyện hương sơn nằm ở nơi hẻo lánh, địa thế dễ phòng thủ khó tấn công, từ Hương Sơn có thể đánh qua An Khê sau đó vòng vây bao bọc tiến đánh thành Đông La, chiếm thành dễ như trở bàn tay

Hương Sơn và An Khê lại không có giao hảo, nhưng mấu chốt là nếu Đông La bị chiếm rất nan sẽ lan sang Vạn Yên, Nghiên Hưng, đều là địa điểm trọng yếu, Lục Giác gần biên giới Mộ Quốc, nếu đánh đến đó, Mộ quốc sẽ thừa nước đục thả câu, Tô Vũ đang giả vờ ngủ, nghe tin cũng tức giận bật dậy, hai mắt như hỏa nhìn vào tên tướng tiến vào khuê phòng của nàng, phần nỡ làm hắn run sợ

- "mau thông tri cho hoàng thượng, còn tập hợp người theo ta đến Vô Kỵ doanh, chúng ta lập tức nghênh chiến, để xem tên An quốc công đó còn dám làm những gì."

Tô Vũ ngay lập tức xuống giường mặc ngoại bào vào, sau đó quay lại nhìn Úy Trì Phong Vân, ánh mắt hồ hững như nước

- "việc này dính tới cả trấn quốc tướng quân, ta hi vọng Úy Trì công tử không làm ta thất vọng."

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Úy Trì Phong Vân nét mặt đau khổ nhìn theo bóng lưng Tô Vũ rời đi, ngay cả y phục hần cũng không muốn mặc, cứ thế ngây ngốc trên giường nhìn trần nhà, người nói con người là hữu tình nhất cũng là vô tình nhất, nàng mới đêm hôm trước còn nằm trong lòng hần ôn hương nhuyễn ngọc, sáng hôm sau lại dùng vẻ mặt tội đồ đối xử với hần, đến cuối cùng hần cũng không bắt được tâm nàng

Tô Vũ khoác ngoại bào tiến đến Vô Kỵ doanh đã thấy binh lính chỉnh tề đội ngũ chỉ chờ nàng đến, hít sâu một hơi lấy tinh thần, Tô Vũ cất giọng nói trong trẻo lại dùng nội lực để giọng nói vang xa đầy uy lực

"hỡi các binh sĩ Vô Kỵ doanh, Hạ quốc ta là một dân tộc độc lập, từ khi Hạ đế đăng cơ đã ra sức gìn giữ và phát triển đất nước, là dân Hạ quốc, nhiệm vụ của chúng ta là nối tiếp Hạ đế giữ gìn và bảo vệ non sông ngải đã mang lại cho chúng ta, giữ gìn hòa bình mà Hạ đế đã dày công xây dựng."

nói tới đây Tô Vũ dừng lại một chút lấy tinh thần, dù gì những việc này trước đây nàng chưa từng làm, đến nay là lần đầu tiên, cảm giác hồi hộp giống như đứng trên sân khấu nhưng lại không giống, trên sân khấu nói sai thì thôi, nhưng trước binh sĩ, nói sai một lần cũng làm suy sụp ý chí chiến đấu của binh sĩ, cho nên một từ cũng không thể sai sót

"nay An quốc công thân là đại thần, lại đi ngược với lời dạy của tiên đế, dấy binh làm phản, tạo cơ hội cho giặc ngoại xâm dòm ngó nước ta, bất trung với tiên đế, với dân tộc, tội ác không thể kể hết, hoàng hà không rửa sạch, nay Vô Kỵ doanh chúng ta, sinh ra đã là những người bảo vệ non sông của tiên đế, phải có trách nhiệm dẹp trừ phản loạn giành lấy thái bình cho non sông, mọi người có đồng ý chinh phạt phương bắc, dẹp đi phản loạn, gìn giữ thái bình không?"

Tô Vũ thân mang thiết giáp, tay cầm trường thương đứng giữa vạn binh sĩ, khí thế hào hùng của một vị tướng, một lòng đem lại thái bình cho giang sơn gấm vóc

"chinh phạt phương bắc, dẹp đi phản loạn, gìn giữ thái bình."

"chinh phạt phương bắc, dẹp đi phản loạn, gìn giữ thái bình."

Bên dưới đoàn binh khí thế hào hùng, anh dũng, tiếng nói của vạn người hòa một, nhiệt liệt hô to khẩu quyết làm cho đoàn binh như mạnh thêm

bước xuống bên dưới là những người đã theo Hạ tướng lâu nay, Tô Vũ ba phần thân thiết bảy phần kính trọng nâng từng người một lên, giọng nói không kiêu ngạo không kiêu ngạo lại có vài phần cầu tình

"bản cung biết ngày xưa phụ thân của bản cung đã cùng mọi người vào sinh ra tử, một người con như bản cung lại một lòng muốn được như phụ thân, không hề vọng mọi người xem ta như phụ thân, chỉ hi vọng lần này An quốc công làm loạn, chư vị tướng quân có thể phò trợ bản cung, giúp đỡ đứa trẻ còn non kém này chinh phạt phương bắc, giành lại giang sơn."

trong đám người này vẫn còn một người ngày xưa vô cùng thân cận với nàng, Tư Đồ Trình, có thể nói hần nhìn nàng lớn lên, nàng không ngờ hần lại trong Vô Kỵ doanh, còn dẫn dắt hai vạn binh sĩ, hóa ra phụ thân đều đã an bài cả

Tư Đồ Trình, phụ thân Tư Đồ Cảnh, con người uy nghi凛冽, tài hoa xuất chúng, đã qua 50 nhưng phong độ không hề suy giảm

"mặt tướng nguyện ý cùng quận chúa vào sinh ra tử."

có được sự ủng hộ của Tư Đồ Trình, mấy lão già khác cũng thuận theo hần ủng hộ nàng, quả thật lúc đó nhún nhường hần một chút đúng là không uổng phí, chỉ là đứa nhỏ Tư Đồ Cảnh, nàng với hần không biết là thanh mai trúc mã hay oan gia ngõ, ở thế giới này hần hơn nàng vòn vẹn một tuổi nhưng tính tuổi thật hần lại thua nàng đến ba tuổi, vẫn còn là đứa trẻ, Tô Vũ đến cỡ nào cũng không thể chấp nhận được.

"đã tạ chư vị tướng quân đã ủng hộ, bản cung nhất định nỗ lực không ngừng, không phụ mọi người một mảnh chân thành."

trước mắt là nội chiến sau này chưa biết chừng sẽ xảy ra vài chuyện bất ngờ, trước cứ chặn đường tiếp tế của Mộ quốc, cũng xem như là điều tốt.

nghĩ đến đây Tô Vũ lên ngựa phi thẳng về phủ quận chúa, không nói một lời lướt qua Úy Trì Phong Vân trước cửa đi một mạch đến viện Mộ Hoàng, gõ cửa phòng hần.

Mộ Hoàng đang ngồi đọc kinh thư có người đến gõ cửa có chút ngạc nhiên, từ lúc hần đến phủ quận chúa không một ai đón tiếp, nay lại có người đến gõ cửa chưa chắc đã là chuyện tốt lành gì, nghĩ đến đây hần đích thân đi mở cửa.

cửa vừa mở đập vào mắt hần là bóng dáng Tô Vũ mặc thiết giáp, thay cầm trường thương, thiết giáp đỏ tôn lên làn da trắng ngọc của nàng, trên trán mồ hôi chảy dài ôm sát gương mặt, mất đi vài phần mị khí, nhiều thêm vài phần anh khí, Mộ Hoàng nhìn nàng mà đỏ mặt, tim bắt gặp loạn nhịp, ngây ngốc một chút mới ngại ngần tránh đường cho nàng đi vào trong

Tô Vũ mệt nhọc ngồi vào ghế, đỡ lấy ly trà Mộ Hoàng đưa nàng, còn hần thì đối diện nàng

"phần An quốc công tạo phản ta tin người cũng biết, việc người nhờ ta đồng ý, hy vọng Mộ Quốc không có ý đồ can thiệp nội bộ bản quốc."

Tô Vũ rét lạnh nhìn Mộ Hoàng, nàng đến không phải để thương lượng, là đến để cảnh cáo hắn, tranh chấp triều chính Mộ quốc, tốt nhất đừng kéo Hạ quốc làm bàn đạp.

Mộ Hoàng nghe Tô Vũ nói cũng chỉ biết cười trừ, tình cảm con người khó nói lắm, yêu nhẹ nhàng, đau cũng nhẹ nhàng, nàng luôn muốn một mình độc bước lại không bao giờ nhìn lại phía sau, nếu nàng chịu nhìn lại đã thấy trên con đường này vẫn còn rất nhiều người tình nguyện vì nàng can đảm bỏ tổ quốc qua cuộc đời.

- "ta nhất định sẽ góp hết sức giúp đỡ quận chúa."

nàng sống ta dùng cả đời bảo hộ, nàng chết ta dùng sinh mạng để bồi táng, theo nàng đến hoàng tuyền cũng không buông bỏ, chỉ sợ nàng không cần ta.

- "ta nghĩ sẽ tin tam hoàng tử lần này, hi vọng ngài không khiến ta hối hận."

nói rồi nàng cũng cất bước đi qua hắn, không lựa chọn lưu luyến.

biên cương hỗn loạn, một đường đến đó trải qua bao gian nan thử thách còn không biết, chỉ mong thiên hạ thái bình.

sáng hôm sau Tô Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng, lên ngựa tiến đến Vô Kỵ doanh, đã thấy Hạ Cẩm hoàng bào chói mắt đứng đợi nàng

- "hạ thần tham kiến hoàng thượng."

Tô Vũ xuống ngựa quỳ một chân hành lễ với Hạ Cẩm theo đúng thứ bậc làm hắn nhũn mày khó chịu

- "quận chúa với trẫm còn phải ràng buộc lễ giáo sao?"

- "hoàng thượng là quân, ta là thần, quân thần lễ giáo là hiển nhiên, xin hoàng thượng đừng làm khó hạ thần."

Tô Vũ là một người vô cùng cứng nhắc, nguyên tắc là nguyên tắc.

- "được, được, xem như trẫm thua, đứng dậy đi." Hạ Cẩm bắt lực đánh phải giữ thái độ quân thần với con người này, còn cổ hơn cả đám lão già kia.

- "không bằng để Tư Đồ tướng quân đi, quận chúa vẫn là nên ở lại kinh thành." hắn thật tiếc xót nàng, nàng là miếng thịt trong tim hắn, cầm trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, chiến trường là nơi nào, không biết khi nào thì bỏ mạng

- "hoàng thượng sao có thể có ý định đó, người nên lấy đại cuộc làm trọng." Tô Vũ nhũn mày không muốn hắn nói thêm, trận đánh này vô cùng quan trọng, dẹp An quốc công cũng là trả thù, nay Hạ Cẩm nói vậy chẳng khác nào hủy bỏ cô gắng của nàng.

- "nếu đã quyết tâm, vậy mang Hạ Mộ theo, y thuật của hắn tốt ta cũng đỡ lo."

Hạ Cẩm rõ một khi nàng đã quyết sẽ không từ bỏ nên cũng lười so đo với nàng, đành phải đưa hạ sách để Hạ Mộ theo giúp.

- "nếu vậy ta đi trước, chiến sự quan trọng, ngài đem Hạ Mộ đi sau vậy."

dứt lời Tô Vũ bỏ vào đoàn binh, để lại Hạ Cẩm khẽ thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

gặp nhau lúc phồn hoa tan mất

chiến trường một mảng tịch liêu, thấy chất đầy đồng, máu chảy thành sông, đau thương không tài nào kể xiết, bên này chiến trường một nhóm người vẫn còn đang kịch liệt chiến đấu, lấy nhóm người Tô Vũ làm trung tâm bao vây mà đánh lấy, Tô Vũ bên này chém bên kia giết, đối với cảnh tượng trước mắt không còn chút bi thương.

với một người được giáo dưỡng ở thế kỉ tiên tiến như nàng mà nói giết nhiều người thế này chính là một tội ác, nhưng cũng không phải thánh mẫu mà đi lên giảng đạo lý cho địch nhân hiểu, trừ khi nào bị úng nước, không phải lúc nào cũng có thể dùng lời lẽ mà hóa giải ân oán, nàng có đại nghiệp của nàng,

họ có gia đình cuộc sống của họ, có trách cũng là trách hai bên lý tưởng khác nhau.

hơn nữa đây cũng không phải thể giới tiểu thuyết mà nói dùng thông não thần chương cấp qua cho binh sĩ phe địch, để làm thì chiến tranh này chết cũng sẽ không chết nhiều người đến như vậy.

thủ hộ bên nàng là Tư Đồ Cảnh, một bên giết địch, máu tươi nhuộm đỏ cả khuôn mặt đều không cản trở thần thái vui vẻ của hắn, nhận thấy tình thế nguy cấp, Tư Đồ Cảnh xả thân lao qua che chắn cho Tô Vũ, giọng nói khẩn thiết như van xin nàng

- "Vũ, quay trở về, ta ở đây mở đường máu cho ngươi, chỉ cần ngươi còn sống là tốt rồi."

- "ngươi nói nhầm cái gì, sống cùng sống, chết cùng chết."

để hắn chết trận, Tư Đồ Cảnh không rút quân đi để lại nàng mới là lạ, nàng còn chưa ứng nào đến mức bỏ đi tiếp viện.

nghe được câu nói này của Tô Vũ, Tư Đồ Cảnh ầm ập ở khóe mắt, lại càng ra sức chém giết, mắt thấy phía này tướng giặc bỏ qua một chùy vào Tư Đồ Cảnh vừa đúng lúc để lộ sơ hở, Tô Vũ lách người qua chịu cho Tư Đồ Cảnh một chùy, chùy này giáng vào người giống như tảng đá chèn ép lồng ngực, đánh vào phổi khiến Tô Vũ phun ra một búng máu, cũng may kiến trên tay vừa vịn đâm vào người tướng giặc, hai bên lưỡng bại câu thương, Tô Vũ cũng chịu khổ không ít, xém chút mất mạng nhỏ.

bên này quân sĩ thấy tướng chết như rắn mất đầu, bắt đầu hoảng loạn, bên kia quân Tô Vũ thừa thắng xông lên phá đi công thành, trực tiếp xông vào thành, có điều không chém giết người dân mà để Tô Vũ tiến vào thành lớn,

Tô Vũ một thân bê vết máu còn mang trọng thương tiến vào Thành Vạn Yên, người dân thấy nàng như vậy cũng không ngại quây lại dưới chân thành, Tô Vũ được Tư Đồ Cảnh đỡ lên công thành, dùng chút sức cuối cùng hướng tới người dân đang quây lại bắt đầu thuyết phục dân chúng

- "Vạn Yên dân chúng, ta là Hạ Vũ, quận chúa của các ngươi, ta không biết An quốc công đã nói gì với các ngươi nhưng nay trước mắt các ngươi thấy, chiến tranh này là thật, con cái các ngươi chết cũng là thật, đau thương này cũng là thật, nếu nói triều đình đồ đốn vậy vì cái gì Vạn Yên trực thuộc An quốc công, thu thuế lại luôn luôn nhiều hơn nơi khác, lại nói nơi nơi bắt các ngươi phục vụ xây công trình này nọ, bòn rút của dân, các ngươi sống dưới áp bức không ngóc đầu lên nổi, kinh tế cũng thế mà suy sụp đều không dị nghị?"

ánh mắt sắc bén của nàng lướt qua một phần dân chúng, thấy họ có vẻ dao động nàng lại nói tiếp

- "An quốc công thực sự lo cho dân sẽ làm thế nào, vị huynh đài này ngươi nói thu thuế ruộng, thuế kinh doanh ở đây bao nhiêu."

Tô Vũ bắt lấy một người phục sức hoa lệ, trông có vẻ quyền quý đến

- "thuế ruộng thu năm thành, thuế kinh doanh thu bốn thành."

hắn vừa nói vừa cắn răng, ruộng vườn của hắn nhiều, kinh doanh tiền trang cũng rộng khắp, An quốc công một lần thu của hắn bao nhiêu bạc, không đau chính là ngốc tử

- "ta lại nói, cả Hạ quốc thuế ruộng chỉ dám thu một thành của dân, kinh doanh này nọ chỉ thu nửa thành cho kinh doanh lớn có giao thương liên quốc, kinh doanh nội quốc đều không thu thuế, nay lại thu các ngươi thuế ruộng năm thành, thuế kinh doanh muốn bốn thành, bao nhiêu năm qua hắn đã ăn của các ngươi bao nhiêu bạc như vậy, qua mặt triều đình, các ngươi còn muốn bán mạng cho hắn sao?"

nói đến đây đa phần dân chúng đều xao động làm Tô Vũ phấn khích không thôi, nói gì thì nói tiền bạc vẫn thao túng tất cả, miếng cơm sẽ nửa thì được nhưng cướp tiền của ta ta cho ngươi sống không đẹp mặt

- "triều đình như vậy qua miệng hắn lại trở thành con quỷ rút cạn máu người, không có nhân tính, khiến dân chúng và triều đình ly tán, làm lòng dân không yên, triều đình tuyên phu dịch đều có trả công hậu hĩnh, hắn lại bắt các ngươi làm không công, nay ta đến thay mặt triều đình lấy lại công đạo cho các ngươi, giành lại quyền lợi đáng ra phải thuộc về các ngươi, vậy bây giờ ta thu Vạn Yên về dưới chân triều đình, bãi bỏ An quốc công, giúp các ngươi thoát khỏi áp bức các ngươi phục hay không phục, phục liền mở cửa thành để quân tiến vào, ta mang binh sĩ trọng thương vào thành, tù binh cũng vào, ai bị thương ta chữa trị, ai chết ta chôn cất tử tế, trả lại con cái cho các ngươi, thế nào?"

nghe được nàng nói như vậy, dân chúng kích động không thôi, ngàn vạn dân đồng loạt cúi xuống đồng thanh hô

- "quận chúa thiên tuế, thiên thiên tuế."

đang say sưa trong hư vinh, Tô Vũ không chú ý, một mũi tên bay qua cắm vào bả vai của nàng, làm nàng ngã quỵ, Tư Đồ Cảnh thấy thế liền phi thân đuổi theo cung thủ, bỏ lại Tô Vũ một bên tức đỏ mắt, oán hận tên giặc.

tới lúc không truy ra hung thủ, Tư Đồ Cảnh mới nhớ tới Tô Vũ trúng tên, vội vàng trở về, áy náy đỡ nàng đi, tên này bắn đâu không bắn, bắn ngay vào vết thương cũ ở vai Tô Vũ, lại phải nhắc tới lần đó bị thương, Tô Vũ không gặp sự cố gì, chỉ là trời lạnh liền đau nhức, lần này lại trúng vết thương cũ đó, gần như rút cạn sức lực của nàng, lấy lại chút khí phách cuối cùng, Tô Vũ nói với dân chúng

- "ta thay mặt triều đình cảm tạ sự nồng nhiệt của mọi người, ba ngày sau ta cùng binh sĩ tiến vào thành, hi vọng cửa thành rộng mở nghênh đón chúng ta."

hết lời Tô Vũ cùng Tư Đồ Cảnh xin một con ngựa, phi ra khỏi thành về phía dân chúng, tới được doanh trại, Tô Vũ mất máu, mặt đã không còn một tí

huyết sắc nào, tìm quanh quẩn cũng không thấy nhóm người Tôn Ngọc đâu, vừa thấy Uy Trì Phong Vân, Tư Đồ Cảnh vội la lên

- "bên này có người bị thương...ư..."

- "ta đã nói không nên gọi bọn hần, người làm ta ra thế này bọn hần sẽ dễ yên sao?"

Tô Vũ đen mặt bịt lại miệng Tư Đồ Cảnh đang muốn thành cái loa la hét cho cả thiên hạ biết nàng bị thương

- "người nói đúng, hần đang lao qua đây như trâu điên kia."

Tư Đồ Cảnh oán thầm, lăm bắm giao Tô Vũ cho Uy Trì Phong Vân, một mình hần bỏ qua chữa trị vết thương, thương thế của hần không có gì đáng ngại, chỉ có Tô Vũ, chịu đùm hần một chùy, lại cùng trùng tên, xem ra không hề nhẹ

Uy Trì Phong Vân đỡ thấy Tô Vũ liền cảm giác được có gì không ổn, máu trái khắp người hần cũng không tin chỉ là máu của một mình nàng, lạc tiền trên vai xử lý một chút, có điều vừa chạm vào bụng Tô Vũ hần bỗng sững sờ lại, cả người đều run rẩy sợ hãi, Uy Trì công tử, bình đạm như ngọc, thông dong như mây bay trên mặt lại lộ ra thống khổ không thể nói hết, hần ngửa đầu hét lớn

- "Tư Đồ Cảnh, người lăn ra đây cho ta."

nghe được tiếng rống của Uy Trì Phong Vân, Tư Đồ Cảnh biết có chuyện không hay, cũng không quản y phục rối loạn, chạy tới chỗ Uy Trì Phong Vân, biểu hiện của hần là ngây người, trong mắt mờ lớn không thể tin vào chính mình, cổ họng bỗng chốc nghẹn ứ nói không ra tiếng, ngay cả hần cũng không biết phải làm thế nào chỉ có thể ngây ngốc nhìn Uy Trì phong Vân, lại nhìn đến thương thế của Tô Vũ

Tô Vũ sau trước ngực áo bị xé rách, trên người có vô số lỗ thủng, huyết nhục mơ hồ không phân rõ đâu là thịt, là máu hay y phục, ả ả giường như còn có nội tạng màu trắng bên trong, hai cánh tay vô số vết chém, sau lưng mũi tên còn chưa rút ra, máu chảy thành dòng nhìn thế lương vô cùng, trên mặt, môi tím đen, có vẻ như trúng độc, thần trí mê sảng không phân rõ đông tây nam bắc

Uy Trì Phong Vân hai mắt bi thống, cắn giận nhìn Tư Đồ Cảnh

- "người nói cho ta, rốt cuộc có cái gì xảy ra?"

- "lúc giao chiến, nàng...nàng...có đỡ cho ta một chùy..."

Tư Đồ Cảnh áy náy trả lời, bỗng hần nhớ lại, chùy kia của tướng giặc chính là phủ đầy gai nhọn, một chiêu của chùy bổ xuống giết chết một người, thế nào nàng chịu một chùy kia không phát sinh gì, hần cũng không nghĩ đến

- "ban này...nàng còn rất khỏe mạnh..."

- "người nghĩ dân chúng sẽ phục một vị tướng sắp chết sao, người nghĩ sẽ làm dân chúng tin người khi người...ta không biết nên đối xử với người thế nào nữa..."

Uy Trì phong Vân bắt lực bế Tô Vũ vào lòng, lạnh nhạt hỏi Tư Đồ Cảnh

- "người thật sự yêu nàng sao?"

- "ta đương nhiên yêu..."

Tư Đồ Cảnh gấp gấp trả lời

- "vậy người lập tức nghiêm túc cho ta, đừng suốt ngày trẻ con như vậy, người như vậy có ngày nhìn đến nàng chết trên tay người, ta không chấp nhận có người vô dụng như vậy hộ thủ nàng"

nói rồi Uy Trì Phong Vân xoay người bỏ đi, lần đầu tiên hần nặng lời với Tư Đồ Cảnh, cũng hi vọng là lần cuối cùng, hần không hi vọng chỉ vì Tư Đồ Cảnh hại Tô Vũ một mạng người

Tư Đồ Cảnh nghe Uy Trì phong Vân nói xong, ngây ngốc một hồi lâu, dường như nhận ra điều gì đó, bất giác cười lớn, sau đó ai cũng nhìn thấy hần như một người điên, chạy mấy chục vòng quanh doanh trại, sau đó mệt lả, về đến trường của mình liền ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Lúc nhóm người Tôn Ngọc về đến doanh trướng, đập vào mắt bọn hắn là Uy Trì Phong Vân hai mắt đỏ ngầu đang ở đó chờ họ, nghĩ đến có sự việc không hay ho, Hoa Vũ tiến tới đưa mắt nhìn xung quanh, mở miệng hỏi hắn

"chuyện gì?"

Uy Trì Phong Vân một bên không nghe thấy Hoa Vũ, chỉ chăm chăm nhìn Tôn Ngọc thong dong đáng người, dùng một cái hắc quỳ xuống dưới chân Tôn Ngọc, y phục nhiễu đỏ một mảng cũng không giảm đi quý khí của hắn, uy nghiêm của hắn, tự tôn của hắn đều không quan trọng bằng nàng, tình thế lúc này không cho phép hắn để ý nhiều

"xin người, cứu nàng."

Uy Trì Phong Vân giọng nói có chút run rẩy, nhưng gương mặt lại cương nghị, nhìn đến hắn như vậy Tôn Ngọc cũng biết có chuyện không hay vội vàng đỡ hắn dậy, gấp gấp lay hắn

"trước cho ta đi xem nàng."

Uy Trì Phong Vân vội vàng dẫn một nhóm người tiến vào doanh trướng, bất giác nhiều thêm vài tiếng hít sâu, thương thế của Tô Vũ làm mọi người không khỏi cảm thán, tên đã được rút ra, nhưng Uy Trì Phong Vân không dám làm gì thêm, hắn không phải đại phu, không dám sơ cứu, chỉ có thể mang y phục mở ra hi vọng không để y phục ma sát vết thương làm nàng thống khổ

nhưng y phục vừa cởi ra, khắp người Tô Vũ đều là thương thế, lớn nhỏ chồng chất, còn có rất nhiều sẹo, kinh sợ hơn là vùng bụng và ngực huyết nhục mờ mờ, bả vai lại còn thâm tím một mảng, nhìn qua rất kinh người

Tôn Ngọc lấy lại bình tĩnh nhanh nhất, xoay người hỏi Uy Trì Phong Vân

"làm sao thành ra thế này?"

vừa nói hắn vừa lấy ngân châm ra châm lên người Tô Vũ ngăn cản máu huyết chảy ra cũng đồng thời ngăn cản độc lan đi khắp cơ thể

"việc này nên hỏi Tư Đồ Cảnh, nàng đỡ cho hắn một chùy, lại trúng tên độc thế mà hắn còn không nhìn ra."

Uy Trì Phong Vân cơ hồ là cắn răng nói ra những lời này

"chùy? lẽ nào là Mông Sa đại tướng?"

người lên tiếng này là Nam Cung Thu Nguyệt, cha hắn là dũng tướng, quen biết cũng nhiều, hắn đi theo cha, nên có phần am hiểu võ công của một vài đại tướng, trong đó Mông Sa quen thuộc dùng chùy, trên chùy gắn rất nhiều gai nhọn, hắn từng thấy Mông Sa dùng chùy một đòn giết chết một người không chớp mắt, Tô Vũ chịu qua một chùy còn sống đến bây giờ cũng tính là phúc lớn mạng lớn

thấy Tôn Ngọc vẻ mặt ngưng trọng nhìn vào bả vai của Tô Vũ, cả nhóm người đều bất chợt sợ hãi, nhanh chóng bình tĩnh nhất vẫn là Hoa vũ

"lại chuyện gì người nói luôn đi."

"Thì độc."

Tôn Ngọc mặt nhợt nhạt

"thì độc, rất lợi hại sao?"

Hoa Vũ nhìn biểu hiện của Tôn Ngọc cũng bày phần đoán được sự nghiêm trọng của vấn đề

"là dùng xác người chết luyện thành, bảy ngày không giải độc phát vào tim, thất khiếu chảy máu mà chết, độc này ta từng luyện giải được một lần, nhưng ta lại để ở Minh Nhạc đường."

nói rồi hắn quay sang đưa một khối ngọc bội hình hạc cho Uy Trì Phong Vân, chất ngọc mịn màng, chạm vào mát lạnh, điều khắc tinh tế cầu kỳ, không phải vật thường

"người tới phía nam Thanh Hoa sơn, gặp một tửu lâu, đưa cái này ra nói hữu hộ pháp có việc quan trọng, nói hắn đưa người đi gặp đường chủ, khi gặp đường chủ người chỉ cần nói hắn, Minh Nhạc công tử, ta hộ pháp lâm nạn cần thái hoa ngọc lộ hoàn, nói vậy hắn ắt hiểu."

nói rồi hắn quay sang phân phó Hoa Vũ

"người lấy cho ta ít nước nóng, lụa trắng, lấy hòm thuốc của ta qua đây, những ai không có việc đều ra ngoài, để lại cho ta hai người là được."

nghe Tôn Ngọc nói lời này, Hạ Mộc cùng Hoa vũ đều xung phong ở lại, Tôn Ngọc cũng không có ý kiến gì, Hạ Mộc là một thiên tài y thuật, cùng hắn học tập hơn một tháng đã muốn tiến bộ thần kỳ, Hoa vũ là người hành xử cẩn trọng, hắn không có việc gì phải lo

"những người còn lại không có việc gì thì lui ra, rảnh quá thì đem tiểu tử Tư Đồ Cảnh kia xử cho ta, không chết là được, nếu Tô Vũ đã lấy thân bảo vệ

hắn có nghĩa là không muốn hắn chết, chúng ta nên tôn trọng quyết định của nàng."

nói rồi hắn đóng lại doanh trướng, một lòng mặc niệm cho Tư Đồ Cảnh, hi vọng không bị đánh đến tàn phế

lại nói qua Uy Trì Phong Vân bên này, cho dù khinh công tuyệt đỉnh đến đâu, ăn gió nằm sương đi không ngừng nghỉ cũng khó lòng đến Thanh Hoa sơn sau đó về trong bảy ngày, hắn ngày đêm không ngừng nghỉ, ăn cũng không dừng lại, chạy liên tục ba ngày ba đêm, hai mắt thâm quầng thừng lại nhìn như quốc bảo gấu trúc, đáng người có chút liêu siêu đi không vững, đến được Minh Nhạc đường trong lời nói của Tôn Ngọc thật đúng là mất nửa cái mạng

như lời Tôn Ngọc nói, hắn đúng là gặp được nhân vật bí ẩn Minh Nhạc công tử kia, mới đầu vừa gặp Minh Nhạc, phản ứng của hắn cũng không khác gặp Hoa Vũ mấy, là kinh diễm, cũng là ngốc lãng nhìn Minh Nhạc

này mi thanh mục họa, đôi mắt có thể so sánh với đầm không đáy, sâu thăm thẳm cũng là vô cùng thu hút chỉ làm người khác muốn trầm luân vào đó, sống mũi thẳng tắp, môi đào hồng nhuận, làn da như băng tuyết, như tơ lụa cũng là như dùng loại ngọc trân quý nhất điêu khắc tạo nên

so với hắn, Uy Trì Phong Vân có chút tự ti, Ngọc công tử, so với người tên Minh Nhạc này cũng chỉ như phạm phu tục tử so với tiên nhân, một bên gà một bên phượng hoàng, chênh lệch cỡ nào nhìn qua cũng đủ biết, đúng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, người đẹp còn có người đẹp hơn, còn chưa nói, bộ dạng ma đầu này của hắn dọa người thì còn tin được

"ngươi đến tìm ta có việc gì?"

giọng nói của Minh Nhạc như ma chú làm Uy Trì Phong Vân tỉnh lại, nhớ tới việc vô cùng quan trọng bèn chấp tay cúi đầu trước Minh Ngọc

"Tôn Ngọc nhờ ta nói, Tả hộ pháp lâm trọng thương, cần thái hoa ngọc lộ hoàn..."

vừa nhắc đến thái hoa ngọc lộ hoàn, Minh Nhạc biến sắc, ánh mắt như dao găm muốn khoét vài lỗ trên người Uy Trì Phong Vân, giọng nói cũng không thông dong như lúc này mà có vài tia gấp gáp cùng vài tia tức giận

"nàng thế nào lại bị thương nặng đến vậy?"

"đều do ta không bảo hộ nàng chu toàn."

Uy Trì Phong Vân giương như nói bằng giọng mũi, còn mang chút chua xót

"bị thương bao lâu?"

"tối nay cũng là bốn ngày."

vừa nghe thấy Uy Trì Phong Vân nói, Minh Nhạc lúc này là đại biến sắc, không biết hắn dùng chiêu thức quý dị gì chớp mắt đã nắm cổ áo Uy Trì Phong Vân, nhắc hắn lên ném mạnh vào tường

không nghĩ đến Minh Nhạc bề ngoài nhu nhược tuấn mỹ lại có nội công cao đến vậy, giống như một yêu nhân tu luyện vậy, đúng là không nên dùng bề ngoài để phán đoán người khác

"tại sao giờ ngươi mới đến, nàng có mệnh hệ gì ta mang ngươi bồi táng"

Uy Trì Phong Vân võ công cao cường cũng không địch nổi Minh Nhạc, miệng còn mang tơ máu, khăn khăn nhìn Minh Nhạc

"ta từ Vạn Yến đến đây, đi không ngừng nghỉ cũng đã ba ngày ba đêm, nàng chỉ còn ba ngày, cầu ngươi cứu nàng, chỉ cần ngươi cứu nàng, cái gì ta..."

chưa để Uy Trì Phong Vân nói hết lời, Minh Nhạc hai mắt giận dữ muốn phát ra lửa hướng về phía hắn

"từ Vạn Yến đến đây còn mất đến ba ngày, ngươi kém cỏi như vậy mà còn muốn ở bên thủ hộ nàng sao, si tâm vọng tưởng."

Minh Nhạc khinh bỉ nói ra câu đó làm Uy Trì Phong Vân tức giận phun ra một búng máu, hắn không biết là đường xa cỡ nào sao, Uy Trì Phong Vân võ công cao cường đi không ngừng nghỉ ba ngày ba đêm đến đây đã là quá tốt rồi hắn còn muốn gì nữa

không để Uy Trì Phong Vân nói nhiều, Minh Nhạc đã tóm lấy cổ hắn, phi thân vào vù chạy đi, Uy Trì Phong Vân lúc này mới chân thật hiểu được mình yếu kém đến mức nào, nói hắn khinh công trác tuyệt cũng không bằng người ta búng tay một cái, nhìn Minh Nhạc mảnh mai lại có thể vác hắn một người chạy đi, bên đường quanh cảnh cũng không thể nhìn thấy, chỉ có gió cứ thế rít gào qua tai, hai mắt bị thổi đến đỏ ửng không thể không khép lại cũng đủ biết người này võ công kinh người thế nào

đến được doanh trại cũng là một ngày một đêm, Uy Trì Phong Vân chỉ thấy nơi này một mảng tan hoang liền biết mọi người đã vào thành bèn chỉ đường cho Minh Nhạc tiến vào thành

vừa chạm chân vào viện Tôn Ngọc đã cung kính ra nghênh đón, quỳ một chân trước Minh Nhạc

"hữu hộ pháp tham kiến đường chủ."

không dài dòng với Tôn Ngọc, Minh Nhạc trực tiếp tìm người

- "nàng đâu?"

Tôn Ngọc đưa Minh Nhạc vào một căn phòng gần đó, bên trong đèn đuốc sáng trưng, Tô Vũ nằm trên giường đã bị độc tức ăn đến tím nửa khuôn mặt, nhìn như hắc bạch lưỡng diện, vừa nhìn thấy Tô Vũ như vậy, Minh Nhạc một trận ác hàn quay lại với nhóm người hiếu kì, bỏ qua biểu hiện kinh diễm của họ trực tiếp đóng cửa đuổi khách

- "các người đi ra, trong này có ta được rồi."

nói xong hần quay qua Tôn Ngọc

- "người sắc cho nàng ít thuốc bồi dưỡng, nơi này liền giao cho ta đi."

nói rồi hần đóng cửa tiến về phía Tô Vũ, nhìn dung nhan tiêu tụy của nàng, một bên mặt tím đen, bên trắng bệnh làm hần đau lòng không thôi

uy nàng một viên thai hoa ngọc lộ hoàn, lại cỡi y phục giúp nàng khai thông cách mạch tượng, tránh ứ đọng máu trong cơ thể, vừa nhìn đến thân thể Tô Vũ, Minh Nhạc lại không kìm nén được nổi nóng, trên người khắp nơi đều là vẩy kết, trước bụng còn huyết nhục, nhìn qua vô cùng kinh khủng, giống như mới chịu khổ hình qua

vận công một lúc trên trán Minh Nhạc đã lấm tấm mồ hôi, hần cảm giác được độc trong máu đang dồn về một phía, vừa đứng lúc, Minh Nhạc liền đánh mạnh Tô vũ một cái làm nàng học ra một đồng bầy nhầy hôi tanh không biết là máu hay cái gì, vừa phun thứ đó ra, mắt Tô Vũ cũng bắt đầu khởi sắc, không bao lâu hai mắt nàng cử động, có chút thanh tỉnh

Tô Vũ vừa mới trong ác mộng tỉnh dậy, cảm giác toàn thân bị cắn nuốt, đập vào mắt là hình ảnh mộng lung của Minh Nhạc làm nàng có chút buồn cười, trong suy nghĩ của nàng Minh Nhạc vẫn là một lão yêu nhân, nàng không biết số tuổi của hần, nhưng nhìn đến võ công của hần, tuyệt đối là yêu quái, cũng có thể là yêu tinh vạn năm, bạch cốt tinh, hay gì gì đó

đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt như ngọc thạch thượng đẳng của Minh Nhạc, Tô Vũ thều thào nói, vừa mang ý cười vừa có chút bí

- "đường chủ...khi nào gặp lại... người...có phải...ta...đã chết...?"

- "người không chết, người được cứu rồi, có ta ở đây vĩnh viễn không để người chết, người phải cùng ta sống hết quãng đời còn lại, sống cùng giường, chết cùng huyết..."

Minh Nhạc giữ lấy tay Tô vũ trên mặt mình, không ngừng vuốt ve tay của nàng như tiếp thêm cho nàng sức mạnh

- "người khà...khụ...yêu tinh...ta...khụ...luân hồi mấy chục kiếp...khụ...khụ...người vẫn còn sống đâu...khụ..."

Tô Vũ yếu ớt cười xoa nhẹ gò má của hần, Minh Nhạc vẫn như vậy, trong lòng nàng hần vẫn như ánh trăng, tinh khiết, cao quý, mà nàng chỉ là phạm phu tục tử, không nên ước vọng xa vời, mấy năm qua hần vẫn luôn hướng nàng bày tỏ tình cảm, nhưng nàng vẫn cảm thấy không xứng với hần nên vẫn tìm có thoái thác hoặc giả ngu không hiểu, hại hần tức chết

- "người nói bậy bạ gì, bị thương thì nên giữ sức, ta đi lấy cho người ít cháo, nhìn người thật gầy."

Minh Nhạc kê gối mềm cho nàng, tiện thể lấy đi chiếc chăn bị nàng tỏ ra thứ dịch đó, thay cho nàng một chiếc chăn mới, lại cũng không biết vậy vậy cái gì trên đó, nghĩ thật dễ chịu làm Tô Vũ tò mò

- "người làm gì?"

Tô Vũ bị hương thơm đầy đến mơ mơ màng màng buồn ngủ

- "giường chiếu đều bị người làm hôi, cho người gửi mùi hương trên người ta để trong mơ người cũng mơ thấy ta."

nói rồi Minh Nhạc cười cười ôm cái chăn hôi đầy cửa ra ngoài để Tô Vũ ngượng ngùng che mặt ngủ mất

vừa đẩy ra cửa hai người cũng ở trong một ngày một đêm, bên ngoài là một nhóm người, mắt thâm quầng như gấu trúc ủ rũ chờ, có vẻ như đã canh ở ngoài đây suốt một ngày đêm, vừa thấy Minh Nhạc đi ra liền vây lấy hần

- "nàng sao rồi?"

lời này là của Hoa Vũ, bên kia Minh Hiền hần trực tiếp ném cho Hoa Mộc Giai, thấy Minh Nhạc lắc đầu, ai cũng nghĩ là không qua được, gương mặt nhất thời thất sắc

- "qua khỏi nguy hiểm rồi."

chỉ là nghe giọng của Minh Nhạc lại như được cứu khỏi địa ngục, không khỏi thở phào nhẹ nhõm

- "không sao là tốt rồi."

- "trước để nàng nghỉ ngơi, ta đi lấy cho nàng ít cháo, các người cũng đừng ai làm phiền nàng."

Minh Nhạc nói xong liền xoay người bỏ đi đến trù phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Tiết trời ngập tràn sắc đỏ, bước chân binh sĩ hùng hồn duyệt binh bên ngoài thành làm lòng quân nao loạn, bầu trời ợp sáng muôn vàn lửa bay, bên trong nội các Tô Vũ vẫn còn suy yếu, bên ngoài Vạn Yến thành người không biết tập kích khi nào đã tiến đến tấn công thành, đúng là trời không chiều lòng người

vừa chiếm Vạn Yến không lâu, Uy Trì Phong Hàn đã mang quân tiếp viện đến cho An quốc công, bọn họ đang mang binh đến phá thành, quân lính có vẻ không cầm cự được lâu nữa, Tô Vũ được Minh Nhạc đỡ xuống bên dưới quân doanh, về mặt nàng vẫn còn nhợt nhạt không che dấu được mệt mỏi, đều nói người tính không bằng trời tính, lần này bị tập kích là do nàng không tính toán chu toàn, cảm thấy thật có lỗi với mọi người

Mở ra bản đồ Vạn Yến, phía tây là rừng núi trùng điệp, dễ thủ khó công, phía nam giáp với Lục Giác, đánh chiếm lục giác ngay lập tức có thể tới biên giới Mộ Quốc, đây là điều Tô Vũ lo nhất, nếu tính hướng đi của quân tiếp viện là từ phía An Khê tiến lại, vậy thì chỉ có thể bài binh bố trận, đánh vòng sau đó rút về phía tây cầm cự, chờ quân của Hương Sơn tiếp viện, nhưng quân binh lại bị vây trong thành, muốn thoát khỏi thành để lên phía tây rất khó, không mở đường máu rút ra, trừ phi mọc cánh bay lên

Cũng may lúc đó bên này truyền tới một tin tốt, người tới là Lâm Mục, vốn là một quan huyện nhỏ bên dưới chân núi Li Sơn, Lâm mục tuổi ngoại tứ tuần, dáng người cao ráo, uy nghiêm, được tiếng thanh liêm chính trực, đáng tiếc lại gặp An quốc công như một con quỷ rút máu, chèn ép Lâm Mục một nhà mạng tiếng làm quan lại vô cùng nghèo khổ, phải làm thêm nông vụ để kiếm thêm sinh ý, vừa nghe Tô Vũ gặp nạn đã muốn hiến kế, trong tình hình nước sôi lửa bỏng thế này Tô Vũ không còn cách nào khác chính là liều một lần tin tưởng Lâm Mục này

Lâm Mục vừa vào gặp Tô Vũ đã quỳ xuống thi lễ

- "bỉ chức tham kiến quận chúa."

- "miễn lễ, lâm ái khanh mời đứng."

người này vừa vào đã đạt được lòng Tô Vũ, dáng vẻ của hắn, ánh mắt của hắn đều không lộ một tí nào sơ hở, một là hắn quá thâm sâu, hai là hắn thật sự muốn giúp đỡ, sao thì cũng chết, cứ thử tin tưởng hắn lần này, biết đâu xoay chuyển được thời thế, nghĩ đến đây Tô Vũ trực tiếp hỏi

- "nghe nói Lâm ái khanh biết cách giúp quân ta thoát khỏi vòng lửa không biết Lâm ái khanh có cao kiến gì."

bên ngoài binh sĩ vào bẩm báo nói là hắn có cách giúp thay đổi tình thế

- "bẩm quận chúa, bỉ chức sinh sống ở Vạn Yến này cũng quá nửa đời người, mọi đường đi nước bước trong Vạn Yến bỉ chức không nơi nào không rõ, mắt thấy quân An quốc công sắp tiến vào thành, bỉ chức muốn dâng lên quận chúa một con đường có thể li khai nơi này tiến lên phía tây Vạn Yến, nơi đó dễ thủ khó công, ít cũng giúp quận chúa cầm cự được một thời gian."

Lâm Mục không kiêu ngạo không khiêm nhường đưa lên cao kiến của chính mình làm nhóm người Tô Vũ cũng một phen suy nghĩ, Tô Vũ khẽ xoa cằm nhìn mi dò hỏi hắn

- "ngươi nói ngươi rất thân thuộc Vạn Yến vậy trước nói cho chúng ta đó là con đường nào đi?"

- "từ nơi này đi qua phía tây có một ngọn núi gọi là Li Sơn, núi có hình dáng của một con ngựa, màu xanh ngắt, đường xá lên núi tuy gập ghềnh khó đi nhưng sâu trong núi có một nơi có thể đóng binh, chỉ là thời gian gấp rút, không biết quận chúa có cách nào đưa người an toàn lên núi, chỉ cần lên đến núi là có thể an toàn."

Lâm Mục kính cẩn trả lời Tô Vũ, cũng nêu ra khúc mắc trong lòng hắn, lên Li Sơn không dễ nhưng đưa một đoàn binh lên li sơn trong thời gian ngắn mà không để địch biết thì quả thật rất khó

Tô vũ suy nghĩ một lát liền dắt theo một nhóm người đi ra khỏi doanh trường tập hợp quân đội, nàng chia quân thành nhiều nhóm nhỏ đi theo Lâm Mục tiến về Li Sơn, bản thân lại nắm một tốp binh ở lại đây, vừa nghe quyết định này, người đầu tiên phản đối là Hạ Mục

- "tì, vì sao ngươi lại không dời lên Li Sơn với mọi người, không có người không ai chỉ huy, tất cả chỉ có chết."

Tô Vũ nghe Hạ Mộc nói lời này không trả lời, chỉ cười nhẹ li khai đoàn người, nói bên kia có người gọi nàng, lúc Hạ Mộc đuổi theo Tô Vũ đã bị Nam Cung Thu Nguyệt giữ lại, giọng nói của hắn từ lúc nào cũng thật buồn

-“nếu nàng không ở lại, sẽ có người nghi ngờ chúng ta, thứ nàng muốn là chúng ta một đường lên Li Sơn bình an, người không nên phá bỏ bao nhiêu tâm tư của nàng.”

nói rồi hắn vác Hạ Mộc đi theo đoàn người ngựa, Hạ Mộc trước đến nay chỉ học được, thân thể suy nhược không có cách nào chống trả lại Nam cung Thu Nguyệt đành mặc hắn, ánh mắt vẫn dõi theo nơi Tô Vũ rời đi

Lại nói đời người như một canh bạc chỉ có thắng và thua, lần này Tô Vũ cược mạng sống của mình vào canh bạc này, thắng là vinh, thua là tử, có đôi lúc không liệu hết sức mình chúng ta sẽ không biết được bản thân thật sự làm được những gì

Lúc cổng thành mở ra, Tiêu Nguyên cầm đầu ba vạn binh mã bao vây ngoài cửa thành, một mình hắn thông dong cười ngựa đi vào, trên miệng còn mang một nụ cười nửa mai

-“quận chúa, có phải người chưa bao giờ ngờ đến trấn quốc tướng quân đã nhanh chóng đưa quận đến tiếp viện ? muốn chiếm Vạn Yến còn phải xem bản lĩnh của quận chúa, lên cho ta, ai lấy được đầu Hạ Vũ trực tiếp phong hàm tướng.”

lời Tiêu Nguyên vừa cất ra như một lời khích lệ, ba vạn binh mã khí thế cuộn cuộn tiến vào, còn chưa đề Tô Vũ làm gì đã bao vây nhòm người Tô Vũ, Tiêu Nguyên vừa chém giết vừa khinh bỉ

-“chỉ với bằng này người đòi chiếm Vạn yến, quận chúa, ta nên nói người quá tự tin hay quá ngu dốt đây.”

cây thương trên tay hắn không ngừng biến hóa, mạng người nhìn qua cũng chỉ là phù du, Tô Vũ cảm lạnh không nói không trả lời, trong mắt là lửa hận không thể nào diễn tả, đêm tối thê lương

trong cảnh máu tanh huyết vũ ấy có lẽ cũng sẽ trở thành ám ảnh sau này của Tô Vũ, là xác người chết, là từng người từng người bảo vệ cho nàng, mở đường máu cho nàng, có những người ngày hôm trước còn cùng nhau uống rượu, cùng nhau duyệt binh, có những người lại tình nguyện hi sinh để bằng hữu sống sót

từ xưa đến nay, chiến trận đều không kể tình người

lại có những người từng cùng nhau lớn lên, cùng khóc cùng cười, cùng ăn chung một chén cơm, lại chỉ vì xung quân ở hai bên đối nghịch mà phải cầm lên kiếm giết hại lẫn nhau, những ai chưa trải qua đều không thể nào hiểu được đau thương của chiến tranh

là nỗi đau cắt thịt

là nỗi hận tận xương tủy

là khi cảm khí giới lên giết người mà nước mắt không ngừng rơi xuống, chỉ có thể nhìn thi thể nói tiếng xin lỗi

Thế sự vô thường

Hồng trần mịt mù không phải ước nguyện của ta

Binh tướng giao tranh không phải ước nguyện của ta

Sinh li tử biệt không phải ước nguyện của ta

Ta chỉ ước cuộc sống bách tính bình an vui vẻ, ta chỉ ước một đời...

có quá xa xỉ không...

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Khi vây đánh Vạn Yến, Uy Trì phong Hàn cũng dự trừ được bên trong không có bao nhiêu người nên cũng chỉ phái ba vạn binh mã lên chiếm thành

phải nói Uy Trì Phong Hàn liệu sự như thần không hổ là dũng tướng, quân của Tiêu Nguyên một chút thôi đã chiếm thế thượng phong, ép quân Tô Vũ vào góc chết

Luru Bang là người một năm trước vẫn còn làm một tiểu binh trong Vô Kỵ doanh, hai hôm trước được phong làm đội trưởng, một bên chém một bên thủ hộ sau lưng Tô Vũ, sức khỏe của nàng còn chưa khá lên, cầm cự một chút may ra cầm chân để nhóm người lên Li Sơn an toàn.

Mất thấy máu tanh, tay cầm khí giới cũng mất hết sức lực Tô Vũ lại có cảm hứng muốn đùa hời Luru Bang

–“có tình nguyện cùng bản quận chúa chôn thân ở đây, không? Vạn Yển nhiều danh lam thắng cảnh, chết ở một nơi như thế này cũng không tệ.”

vừa nghe Tô Vũ nói, Luru Bang cũng sáng khoái cười

–“cuộc đời này của Luru Bang chết trên chiến trường chính là vinh hạnh lớn nhất của ta, chỉ là quận chúa còn giang sơn phải lo, Luru Bang cho dù trải thấy cũng sẽ đưa quận chúa lên Li Sơn an toàn.”

nghe được lời này của Luru Bang cổ họng Tô Vũ nghẹn lại, như có gì đó mắc kẹt không cho nàng nói, không cho nàng khóc, khóc là hèn yếu.

Đao kiếm không có mất, con người vô tình lại càng không dám hữu tình, đánh đến trời bắt đầu hừng sáng, trong quân của Tô Vũ thật sự chỉ còn vồn vện mấy chục người, Luru Bang liền quay sang nói với Tô Vũ

–“quận chúa, Luru bang yểm hộ, ngài hãy dùng khinh công đi về Li Sơn, nơi này đã có Luru Bang lo.”

nói rồi Luru Bang rất hăng hái ép nàng về phía đường lên Li Sơn, Tô Vũ nghẹn ngào nhìn con người dũng cảm, đang chiến đấu hết mình vì nàng, Luru Bang chỉ nhẹ nhàng cười, trên mặt máu tanh cũng không mất đi vẻ rạn rờ của hân, khuôn mặt phổ thông ấy lúc này có nhìn thế nào cũng thấy chói mắt

–“chúng ta cầm chân thế này, hi vọng huynh đệ trong doanh một đường lên Li Sơn an toàn, hối tiếc lớn nhất của Luru Bang là không kịp nhìn thấy hiền thể sinh hạ tiểu hài tử, sau này, xin quận chúa lo cho Ngô thể, nói với nàng ấy, ta có lỗi với nàng ấy.”

Kiếp này chỉ yêu một người là Ngô Thể! Chỉ yêu một người...

người nam nhân này, tay cầm kiếm giết chết bao nhiêu con người không trùng chân, lại vì một nữ nhân lách tách roi lệ, là yêu bao nhiêu phần, trung bao nhiêu phần

mỗi người đều có cuộc sống, có toan tính riêng lại vì ích kỉ của một vài người mà khiến cho bao người đau thương chồng chất, dùng tham vọng đánh đổi những thứ này liệu có đáng không

Tô Vũ một đường lên Li Sơn cũng không có dừng quay đầu lại nhìn, là nàng nợ họ, nợ một giang sơn thái bình, nợ họ một đời ấm no, bầu trời sáng hôm ấy rất xanh, ngày mai cũng vậy, sau này cũng sẽ vẫn xanh, chỉ có điều sự hi sinh của ngày hôm nay, sau này cũng không có lại được, trước tới nay chưa từng có Luru Bang, Luru Bang xuất hiện sau này lại không có ai được như Luru Bang.

Sau khi lên tới Li Sơn, không còn biết làm gì ngoài chờ đợi tiếp viện, Lâm Mục đã sai người vào kinh thành truyền tin cho Hạ Cảnh, Tô Vũ vừa ngồi thay được vết thương vừa mở bản đồ theo dõi tình hình chiến sự, họ hiện giờ đang ở Li Sơn, đi về phía nam là Hương Sơn, Hương Sơn đã bị người của An Quốc Công chiếm đóng, kho lương thực cũng ở đó, nàng tính toán mấy ngày nay, tuy Hương Sơn dễ thủ khó công nhưng không phải không có cách nào chiếm hạ, chỉ cần cướp lại Hương Sơn, quân của An Quốc công không lâu cũng sẽ bị diệt

đang miên man suy nghĩ cửa đột nhiên mở, người tiến vào là Diệp Thanh, người hầu của Uy Trì Phong Vân, gương mặt hân hót hoảng, thần sắc nhợt nhạt, vừa nhìn thấy Tô Vũ liền quỳ xuống, nước mắt lã chã rơi, Tô Vũ nhìn thấy hân như vậy đoán được có chuyện không hay vội đỡ hân dậy hỏi

–“có chuyện gì?”

Diệp Thanh nghẹn ngào nói không ra tiếng

–“công tử, hân...từ khi đi Thanh Hoa sơn về, cái gì cũng không ăn được, hôn mê mấy ngày nay, cầu người đi xem.”

Tô Vũ nghe Uy Trì Phong Vân bị bệnh, lại nghĩ đến Uy Trì Phong Hàn, còn có cái chết của Luru Bang làm tâm nàng lạnh đi, cũng không cần quản hân bị sao, chỉ xoay người đi vào trong, thờ ơ nói với Diệp Thanh

–“người đi mời Tôn Ngọc hay Hạ Mộc đến trị cho hân.”

Diệp Thanh theo Uy Trì Phong Vân từ nhỏ, Uy Trì Phong Vân là người như thế nào hân đương nhiên biết, chỉ là sự đời trớ trêu lại khiến Uy Trì Phong Vân làm con Uy Trì Phong Hàn, gánh chịu nợ nần của cha mình

–“cầu người đến xem công tử một lần, hân ngay cả trong mơ đều gọi tên người, Tôn Ngọc đại nhân bảo, hân sẽ không chữa trị cho địch nhân, xin người, công tử hân rất đáng thương...”

Tô Vũ quay lưng về phía Diệp Thanh không muốn cho hân thấy vẻ mặt phẫn nộ của mình, chỉ là trong giọng nói không kiềm chế được run rẩy

–“hân đáng thương vậy bao nhiêu vạn binh sĩ vì cha hân mà ra đi không đáng thương sao? Hân đáng thương còn ta thì không sao? Hân đáng thương còn giang sơn này chỉ là bùn lã rác? nếu không phải tại cha của hân giang sơn sẽ thế này sao, nếu không tại cha của hân, những con người đã chết kia có lẽ vẫn còn bên gia đình họ, người nói họ không đáng thương sao?”

Tô Vũ gần như hét lên với Diệp Thanh, Diệp Thanh một người cũng không phải vừa, nước mắt vừa rơi đã ngưng lại, đứng dậy cảm phẫn nhìn Tô Vũ

-“quận chúa, sao ngươi có thể vô lý như vậy, sai là ở lão gia sao ngươi có thể trách công tử, lại còn nói khi ngươi trúng thi độc, công tử đi ba ngày ba đêm không dám nghỉ ngơi, còn bị Minh Nhạc đánh trọng thương để cứu ngươi, ngươi đúng là không có tình người, uống cho công tử một lòng vì ngươi, trong lòng ngươi lại chưa bao giờ có hắn, quận chúa, ngươi vốn không có trái tim”

-“có trách thì trách hắn tại sao sinh trong nhà Uy Trì, trách tại sao lại là nhi tử của Uy Trì Phong Hàn, ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi lúc này.”

Tô Vũ trực tiếp đuổi khách, cũng không có ý muốn đi thăm Uy Trì Phong Vân

-“quận chúa, ngươi bị thù hận làm mờ mắt rồi.”

Diệp Thanh tức giận lao ra khỏi cửa, cũng không quay đầu lại nhìn Tô Vũ, nếu hắn nhìn lại đã thấy hốc mắt của nàng đỏ hoe, nhưng thủy chung không có rơi lệ, không được phép rơi lệ, khóc là hèn yếu.

Đêm hôm ấy, nguyệt hắc phong cao, Tô Vũ đến trước cửa phong Uy Trì Phong Vân, Diệp Thanh đang ngủ gật bên ngoài, nàng nhẹ nhàng điểm huyết ngủ của hắn, đẩy cửa tiến vào nhìn Uy Trì Phong Vân

Ngọc công tử giờ đây lại vô cùng gầy gò, hai mắt thũng lại trơ ra xương gò má, dung nhan tuấn dật không còn nữa chỉ còn một bộ khung ốm yếu, cảm giác chỉ cần đánh mạnh cũng lấy đi một mạng của hắn, ngay cả trong giấc mơ Uy Trì Phong Vân cũng không ngủ yên, mi tâm nhíu lại giống như lần ngủ cùng hắn sau đêm uống rượu, có vẻ như đêm nào hắn cũng mơ thấy ác mộng, con người này đến cuối cùng bị điều gì ám ảnh mà đêm nào cũng mơ thấy ác mộng? đang say sưa ngắm dung nhan Uy Trì Phong Vân bỗng Tô vũ thấy khóe mắt hắn chảy ra một dòng lệ, môi nhấp máy một vài từ rất nhỏ nhưng cũng đủ để nàng nghe được

Hắn nói

”Vũ nhi, thật xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Ánh hoàng hôn đã tràn ngập, gác bút thấp đèn thường thức một ly trà trong đêm thanh tịnh, gió thổi mang vào hương rượu hoa mơ nồng đượm, ta chờ nàng gõ cửa ghé thăm

Tô Vũ nghe lời này của hắn, cả người cứng lại, cố gắng nhìn lên trời ngăn không cho nước mắt chảy ra, hắn lại nói

-”Vũ nhi, ta cần nàng, đừng đi... đừng đi...”

Tô Vũ nắm chặt tay hắn, luôn miệng lẩm bẩm

-“ta không đi, ta sẽ không đi, ngươi cứ yên tâm ngủ, ta không có đi...”

Uy Trì Phong Vân giương như nghe được lời này của Tô Vũ, một lúc sau cũng dịu lại không làm ồn nữa, nặng nề chìm vào giấc ngủ, Tô Vũ ngây ngốc đi ra từ phòng hắn, ngây ngốc về phòng, không biết làm sao lên giường được, trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói của Uy Trì Phong Vân

nói hắn cần nàng, nàng giờ đây thực sự rất rối rắm, một bên là tình cảm nam nữ, một bên là nợ giang sơn, vẫn là giang sơn nặng hơn.

Một buổi sớm cuối tháng một trời trong, trong doanh trại hàn khí tan đi, tiết xuân làm sắc trời ấm dần, mùa xuân là mùa đơm hoa, mùa hạ kết trái, mùa thu thu hoạch, mùa đông nghỉ ngơi đợi chờ năm sau lại tiếp tục trồng trọt, Vạn Yên vốn là một nơi có nhiều danh lam thắng cảnh, lại còn nói nổi tiếng nhất ở Vạn Yên là hoa mơ

đến khoảng đầu tháng hai, những cánh rừng hoa mơ đồng loạt nở phủ một màu trắng lên đất trời Vạn yên, Tô Vũ đóng quân trên Li Sơn, đứng giữa một rừng hoa mơ chớm nở cảm giác như ở một thế giới khác, ngây ngốc giữa rừng mơ, phía xa xa là hình bóng đơn bạc của Uy Trì Phong Vân đang đi tới, hắn nhìn thấy nàng yên lặng giữa rừng mơ, thấp thoáng như ẩn như hiện, cảm giác bất cứ lúc nào nàng cũng sẽ như những cánh hoa mơ kia mà bay đi làm hắn không đành lòng mới bạo dạn tiến lại gần, lấy có mang áo khoác cho nàng để tiếp cận nàng

-“Vũ...quận chúa, khí trời còn lạnh, người không khỏe không nên ra đây.”

vừa nói hần vừa khoác áo lông chồn cho Tô Vũ

Tô vũ lặng yên nhìn dung nhan tiều tụy của hần có chút nói không nên lời, nhẹ nhàng đỡ những cánh hoa mơ rơi xuống rồi xoay lưng về phía hần

-“hai năm trước ta từng muốn đến Vạn Yên ngắm hoa mơ nở, lần này cuối cùng cũng đạt được ước nguyện, chỉ là ngắm hoa nở trong hoàn cảnh này, thật có chút khôi hài.”

Tô Vũ khẽ cười nhặt cánh mơ trắng xóa đặt vào tay Uy Trí Phong Vân, những cánh hoa trắng muốt lại vấy đỏ bởi máu của nàng, Uy Trí Phong Vân vội nắm vết thương trên ngón tay Tô Vũ, giọng nói mang theo tiếc nuối xót xa

-“làm sao đã bị thương rồi.”

Tô Vũ nhìn vết thương, lại nhìn những cánh hoa bị vấy đỏ bởi máu mà cười buồn

-“hoa mơ tinh khiết như vậy lại bị máu tanh làm mất đi vẻ đẹp rồi.”

Tô vũ nói lời này làm Uy Trí Phong Vân chết lặng, Vạn Yên là quê hương của hoa mơ, Vạn Yên là nơi thanh bình, Vạn yên bây giờ lại bị nhuộm bởi màu của máu, xây trên xác của người chết, cả hai nhìn nhau không nói lời nào, ai cũng nhìn thấy bi thương trong mắt đối phương, Uy Trí phong Vân bỗng cất tiếng phả vỡ bầu không khí bối rối

-“Vũ nhi...ta chỉ muốn biết...nàng...có cần sự bảo vệ của ta không...”

Tô Vũ nghe lời này của Uy Trí Phong Vân, khẽ ngừng lại một lát, sau đó tầm mắt hướng về phía xa, nơi có bạt ngàn rừng mơ trải dài đến chân trời

-“năm sau nếu còn sống, ta muốn một lần nữa quay lại đây ngắm hoa mơ.”

Tô Vũ chỉ nói lời này rồi bỏ đi để lại Uy Trí Phong Vân cười khổ không còn lời nào để nói

Ngày hôm ấy cũng là ngày thứ hai sau khi Tiêu Nguyên chiếm Vạn Yên, đã có thư báo về, Hạ Cẩn đích thân chinh chiến, tin tức này làm Tô Vũ như nuốt một thời gian, đang còn một mối bên ngoài doanh trường đã có người cầu kiến, người đến là Lâm Mục, nghe tên hần Tô Vũ ngay lập tức triệu kiến hần vào, thêm vào đó nàng sai người đi gọi Tư Đồ trình vào bên trong doanh trường

Bên trong ba người cùng ngồi một bàn, Tô Vũ mở bản đồ ra, rõ ràng tình huống vẫn muốn hỏi Tư Đồ Trình

-“bên kia Vạn Yên ba vạn quân nay cũng chỉ còn gần hai vạn, quân ta năm vạn ở trên Li Sơn thừa sức cướp lại Vạn Yên nhưng bản cung lại sợ Hương Sơn bên này, cũng may Lục Giác An quốc công còn chưa chiếm được, thiết nghĩ ta ở Li Sơn địa hình hiểm yếu, ta muốn chia ra hai vạn qua Hương Sơn, Ba vạn binh sĩ lại ở lại vây đánh Vạn Yên, bên kia nhờ Trình tướng quân cản chân không cho tiếp viện tới Vạn Yên, như vậy vừa vạn cướp được Vạn Yên, lại lấy về được Hương Sơn, quân của hoàng thượng năm ngày nữa liền tới đây mang theo lương thực khí giới, Trình tướng quân cảm thấy thế nào?”

Tư Đồ trình vuốt râu nhìn bản đồ một lúc sau đó khó tin nhìn Tô Vũ, khẽ cười một tiếng

-“quận chúa anh minh.”

Bên này Lâm Mục cũng có ý kiến

-“nếu quận chúa đã thu xếp chu toàn như vậy, vậy bi chức cũng muốn đóng góp vài lời.”

Nghe Lâm Mục nói vậy Tô Vũ bất giác ngược mặt lên nhìn, Lâm Mục thành công thu được chú ý của hai người từ tốn nói

-“Vạn Yên tuy rằng núi non trùng điệp nhưng cũng không phải khó công, lần vừa rồi Tiêu Nguyên chiếm Vạn Yên do chúng ta chưa làm chủ được tình hình, quân địch lại tấn công bất ngờ, cho dù đông hơn địch nhưng quận chúa lại không chống trả mà rút lên Li Sơn tức sợ Hương Sơn đưa quân sang giúp Vạn Yên, có điều Quận chúa không biết điểm yếu của Vạn Yên là cũng là ở cửa Tây này, quân của Tiêu Nguyên không quen đánh đường núi, chỉ cần quận chúa chỉ nhỏ ra đánh từ nhiều phía theo cửa nam và cửa bắc, Tiêu Nguyên chắc chắn không biết đường nào mà lần, còn chưa kể chúng ta âm thầm bao vây không cho người nào lọt ra, bên kia Hương Sơn sẽ không cách nào biết được tin tức của Vạn Yên, tới lúc thu Vạn Yên vào tay, Hương Sơn cũng không còn làm khó được chúng ta.”

Lâm Mục vừa dứt lời, Tư Đồ trình cùng Tô Vũ vỗ tay hoan hô không ngớt

-“Lâm đại nhân không hổ văn võ song toàn, kiết là lại chỉ ở đây làm một tri huyện nhỏ bé.”

lời này là của Tư Đồ Trình, nửa trước vừa khen Lâm Mục, nửa sau vừa có ý trách cứ triều đình lãng phí nhân tài, Lâm mục nghe Tư Đồ Trình khen tặng cũng ngại ngừng

-“bi chức chẳng qua là ở Vạn Yên đã lâu nên quen thuộc, tướng quân quá khen.”

-“đã vậy Lâm ái khanh sẽ giúp ta lo việc ở Vạn Yên, bên kia Hương Sơn đành giao cho Trình tướng quân.”

Tô Vũ ngay lập tức ra quyết định

Chương 33

Qua con bĩ cực đến hồi thái lai

Dịch là: qua giai đoạn gian khổ và bắt đầu thời kỳ hưởng sung sướng.

Câu này cũng có ý nghĩa tương tự câu khổ tận cam lai (hết khổ lại sướng).

Ngày hôm đó theo lịch lại chính là Vũ Thủy, Tô Vũ bất giác nhớ đến một đoạn thơ trong Trà Ca của Tạ Mạnh Giác Nghị Ký Tân Trà

Nhân phong ám kết châu bội lỗi

Tiên xuân trù xuất hoàng kim nha.

Trích tiên bồi phượng toàn phong lý.

Chí tình chí hảo thả bất xa

Chí tôn chí dự hợp vương công.

Hà sự tiện đáo sơn nhân gia.

Dịch nghĩa:

Gió hiền hòa ủ ê chồi ngọc

Đầu Xuân ngắt hái những mầm hoàng kim

Lựa cho tươi sẩy cho toàn

Thật tình thật tốt lành xa hoa.

Loại trà này hợp với bậc chí tôn và vương giả

Tại sao lại đến tận nhà kẻ sơn nhân?

Hương Sơn có Hồng Mai trà, hồng mai không phải là lấy hoa mai đỏ làm thành trà mà là lấy gốc trà già, chẻ nhỏ xao lên, pha nước uống màu đỏ gọi là hồng mai, Hồng mai là loại trà dùng cho thiền sư, công dụng tĩnh tâm rất tốt

vừa vặn Hương Sơn bặt ngàn mai, người ta nói nếu đến Vạn Yên uống rượu mơ không thể không ghé Hương Sơn thưởng thức một tách Hồng Mai trà, khi đó Tô Vũ đang ở Vạn Yên triệu tập binh sĩ, bao vây bọc lấy Vạn Yên, thần sắc mệt mỏi cũng không làm mất đi khí chất của nàng, đến cửa thành, Tiêu Nguyên cũng không ngờ Tô Vũ nhanh như vậy đã quay lại chỉ cười gằn nói với nàng

-“không ngờ quận chúa nhanh như vậy đã chịu đến nộp mạng, đỡ nhọc công bản tướng truy tìm, đến rồi thì để lại mạng đi.”

nói rồi Tiêu Nguyên mở cổng thành, binh sĩ ở trong thành tràn ra như ong vỡ tổ, nhanh chóng chỉnh tề xếp thành đội ngũ, tiếng trống vang lên, hai bên lao vào giao chiến kịch liệt, lần này quân Tô vũ có vẻ nắm chắc phần thắng, trực diện nghênh đánh Tiêu Nguyên, Tiêu Nguyên đang gồng mình chống trả thì phía bên này một binh sĩ hét hoảng chạy đến nói với hắn

-“tướng quân, không xong, phía nam và phía bắc đều có quân bao vây, người của chúng ta đều không trụ nổi, trong thành người dân nhất tề làm loạn, phải làm sao?”

nghe được lời này Tiêu Nguyên cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi bỏ thương về phía Tô Vũ

-“quận chúa không ngờ cũng có bản lĩnh này.”

Nghe được sự tức giận trong lời Tiêu Nguyên, Tô Vũ biết mình nắm được phần thắng không khỏi bật cười sáng khoái

-“Tiêu tướng quân quá khen, bản quận chúa cũng chính là có một ít bản sự này, đâu có như Tiêu tướng quân.”

Tiêu Nguyên xem một màn trào phúng này của Tô Vũ cũng chỉ cười gằn, trường thương trên tay xoay chuyển đánh về phía Tô Vũ

-“đáng tiếc một người như quân chúa lại bỏ mạng tại đây thật phí phạm”

hắn vừa nói vừa công kích đẩy lùi Tô Vũ

-“Tiêu tướng quân quá lời, muốn bản quận chúa bỏ mạng tại đây, chỉ bằng tướng quân cứ làm trước cho bản quận chúa chiêm ngưỡng đã.”

Đao của Tô Vũ nhanh chóng kẻ tại mạn sườn Tiêu Nguyên, mạnh mẽ đâm tới, lấy của Tiêu nguyên một mạng, đến lúc chết hai tròng mắt hắn vẫn mở lớn, không tin bản thân bại trận, quân của Tiêu Nguyên thấy tướng lĩnh chết cũng nhanh chóng buông khí giới đầu hàng

Tô Vũ trong lúc sơ sẩy bị Tiêu Nguyên dùng thương đâm vào chân chảy máu thành dòng, đó cũng là lý do Tiêu Nguyên sơ hở mà bị giết chết, hắn không nghĩ Tô Vũ trúng một thương của hắn còn có thể tiếp tục tiến lên đâm chết hắn, Tô Vũ đại công cáo thành, tay cầm đao hiên ngang đi vào Vạn Yên, dân chúng hai bên đường đều đổ ra chúc mừng nài, một lần nữa đoạt lại được Vạn yên.

Từ đằng xa tiến tới một binh sĩ cười ngửa, thần sắc mỗi một nhưng không che được mừng rỡ trên mặt hắn, vừa tới nơi Tô Vũ, binh sĩ kia liền quỳ xuống, giọng nói vô cùng hân hoan

-“như dự định của quận chúa, cửa nam đại thắng.”

nghe được tin này, Tô Vũ xúc động che đi miệng, khóe miệng không ngừng cười, liên tục nói

-“rất tốt, rất tốt...”

Tô Vũ cẩn thận đỡ vị binh sĩ kia lên, nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của hắn làm nàng buồn cười, hạnh phúc đến độ không thể tin đây là sự thật, Vạn yên một lần nữa lại thu về được, trải qua bao nhiêu cố gắng đã thấy được kết quả, nhớ lại ngày tháng trên núi ăn gió nằm sương, nhớ lại lúc phải chạy trốn lên Li Sơn, nhớ lại những binh sĩ đã hi sinh, cuối cùng ta cũng lấy lại được Vạn Yên, các binh sĩ trên trời linh thiêng, phù hộ độ trì...

Vừa lúc đó hướng thành nam cũng đi tới một binh sĩ, người cười ngửa tức tốc chạy về phía này, mũ giáp trên đầu đã không còn chỉnh tề, giáp trên người vẫn còn mùi màu tanh, nhưng sự vui mừng trên mặt thì không thể nào lui được, vừa đến được chỗ Tô Vũ, người nọ gấp đến độ lăn từ trên ngựa xuống té nhào, còn vừa lau nước mắt vừa lắp bắp

-“quận chúa...cửa bắc...cửa bắc. Đại thắng..chúng ta thắng rồi..thắng rồi Vạn Yên, Vạn Yên thắng rồi...”

vị binh sĩ vừa nói không ra tiếng, giọng của hắn nghẹn lại là vui mừng khôn siết cũng là đau lòng khôn siết, bao nhiêu người đã ra đi trong trận chiến ở Vạn yên này, có huynh đệ có những người cùng ăn, cùng sinh hoạt với hắn, tận mắt nhìn người huynh đệ chí cốt của mình ra đi, ngày hôm nay cuối cùng cũng có thể dành lại Vạn Yên

Tô Vũ nhìn hai binh sĩ đến từ hai cửa ôm nhau khóc òa mà cũng nghẹn ngào cười lên như mếu, cuối cùng hi sinh của những người kia cũng không uổng phí, cuối cùng ông trời cũng mở mắt trông xuống cứu giúp dân chúng Vạn Yên

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34

Tô Vũ lên ngựa, thả ngựa thông dong tiến về phía cửa thành Vạn Yên chờ đợi tin tức của Hương Sơn gửi về, không như nơi này, hương Sơn bên kia rất khó công, kho lương lại còn ở nơi đó, lần trước không có người dẫn dắt, không công phá được, còn mất đi rất nhiều quân, cuối cùng đành phải rút về Vạn yên chiếm đóng Vạn Yên trước

Lần này lấy lại được Vạn Yên đều do công lao của Lâm Mục, hi vọng bên kia Hương Sơn Tư Đồ Trình có thể công phá Hương Sơn, nàng rất muốn uống Hồng Mai trà trên đất hương sơn, ngắm hoa mai nở tràn ngập sắc trời

Chờ đợi từ lúc đánh chiếm Vạn Yên thành công đến tối vẫn chưa thấy có người về báo làm Tô Vũ sốt ruột đứng ở phía cửa thành chờ đợi, đến tối mới không tình nguyện đi về thành, bên trong thành, người chết đều được mai táng, cảnh máu tanh cũng dần tiêu biến chỉ còn lại cỗ thành xác xơ tiêu điều nhưng điều đó cũng không làm giảm đi niềm vui của người dân Vạn Yên, từ lúc biết những bất công An quốc công làm với họ, từ lúc nhìn cảnh mưa máu, quân lính của Tiêu Nguyên đi tới đầu cướp bóc tới đây, đẩy lên trong lòng dân ngọn lửa căm phẫn, đến nay lại có thể chiến thắng, vui mừng không một từ ngữ nào có thể diễn tả, đi ngoài đường cũng thấy nhà nhà kết vài đỏ trước cửa, đốt pháo ăn mừng còn lớn hơn tân niên

Hoàng hôn buông xuống phía bên kia Li Sơn, cả bầu trời phủ một tầng hồng nhạt như thiếu nữ thẹn thùng e ấp, rồi từ từ tối dần trả lại cho Vạn Yên một

màn đêm bất tận, đêm hôm nay không giống như mọi ngày, Vạn yến cơ hồ tổ chức đại tiệc, Tô Vũ một thân bạch y đứng phai bên kia cầu Dương Liễu, tầm mắt phóng về nơi mọi người đang thả hoa đăng, nhìn từ xa mất đi ba phần anh khí, thêm vào ba phần tịch liêu khiến người khác cũng không đành lòng

Tôn Ngọc tiến đến nắm lấy bàn tay nhỏ gầy của Tô Vũ, cũng không biết phải nói gì lúc này, hai người cứ thế đứng nắm tay nhau, trên cầu người qua lại tập nập, Tôn Ngọc đang đứng cùng Tô Vũ thì có một tiểu hài tử hấp tấp chạy qua cầu ngã nhào vào người hắn, tiểu hài tử chừng bốn năm tuổi, răng cửa mất một cái, bị ngã vào lòng Tôn Ngọc vẫn còn cười toe, đưa cho Tôn Ngọc một sâu kẹo, ngọt ngào nói

-“đại ca, hôm nay ngày vui ta tặng ngươi kẹo nha.”

Tôn Ngọc nhìn hài tử lanh lợi mà bật cười nhận kẹo của nó, còn nhu nhu má nó dịu dàng hỏi

-“là ngày vui gì ngươi nói đại ca nghe xem”

-“đại ca ngươi thật ngốc, hôm nay quận chúa anh minh đã giúp chúng ta đánh đuổi kẻ xấu, đương nhiên phải ăn mừng”

hài tử khi nhắc đến từ quận chúa hai mắt sáng rực rỡ như những vì sao trên trời, sự vô tư thuần khiết sùng bái Tô Vũ của nó khiến Tôn Ngọc hài lòng hỏi thêm

-“ngươi biết người xấu là gì sao?”

-“người xấu là những người đi từ ngoài thành, chúng giết thúc phụ của ta, ức hiếp nương của ta, làm gì đó mà nương của ta lúc nào cũng khóc nói bản thân đã bị ô nhục, chúng đều là người xấu.”

khi hài tử nói lên những lời đó một cách ngây ngô, lại có hai người phai trầm tư suy nghĩ, hài tử mới phân biệt đúng sai, người trưởng thành chỉ xem thiệt hơn

có lẽ vài năm nữa thôi hài tử đó sẽ biết ô nhục trong miệng nương của nó là gì, có lẽ rất lâu sau này ám ảnh của cuộc chiến tranh ở Vạn Yến hôm nay vẫn còn in đậm trong tâm trí của những người chứng kiến

Tôn Ngọc suy nghĩ một chút rồi vội vàng bước đến dưới cây Dương Liễu bên kia cầu mua hai chiếc đèn hoa đăng mang về, Tô Vũ vẫn ngây ngốc nhìn về phía dòng sông chảy, tới lúc Tôn Ngọc lay tỉnh nằng nằng mới thấy hai chiếc đèn hoa đăng xinh đẹp trong tay, Tô Vũ khẽ cười nhìn Tôn Ngọc mập mạp môi nói

-“đa tạ...”

giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng Tôn Ngọc vẫn nghe thấy, là một tiếng đa tạ hắn, đa tạ hắn đã ở bên nàng, đa tạ hắn đã giúp nàng rất nhiều, đa tạ Phong Hoa cốc đã đồng ý đi theo làm quân y, có y thuật của Phong Hoa cốc, còn tốt hơn quân y của triều đình rất nhiều

-“Vũ, ngươi xem, tất cả đều nhờ ngươi, không nên đau lòng nữa, người chết đều đã chết.”

Tôn Ngọc chỉ vào đám người vừa vui cười vừa thả hoa đăng bên kia sông, Tô Vũ nhìn theo ngón tay hắn chỉ bất giác cũng mỉm cười khe khẽ

-“ngươi nói đúng, người chết đều đã chết, người còn sống vẫn phải tiếp tục sống.”

Tô Ngọc nhét hoa đăng vào tay Tô Vũ rồi kéo nàng xuống mé sông, nước sông phản chiếu lên ánh lên lung linh như những bông hoa lửa cực kì bắt mắt, hắn cầm lấy bút tí mị viết lên giấy bỏ vào hoa đăng

-“hôm nay là ngày may mắn, nàng cũng thử thả hoa đăng cầu nguyện xem, biết đâu nó thành sự thật.”

nói rồi hắn ngồi xuống chấp tay miệng thầm thì vẫn làm người khác nghe được, hắn nói

-“cầu cho ước nguyện của Vũ Nhi thành sự thật.”

Vừa nói xong hắn liền thả hoa đăng xuống, hoa đăng rơi xuống dòng sông theo dòng nước trôi vào một đám hoa đăng còn lung linh tỏa sáng trên mặt sông

Tôn Ngọc thấy Tô Vũ trầm buồn cũng không đành lòng nhìn nàng như vậy bèn vô sỉ pha trò

-“ây nha, ta đã nói cho quận chúa biết ước nguyện của ta rồi, quận chúa còn chưa nói cho ta ước nguyện của nàng nha, tính quyết sao?”

-“ta không nói.”

Tô Vũ vừa viết vào tờ giấy thả vào hoa đăng vừa cười đùa cùng Tôn Ngọc

-“không được, quận chúa quyền cao chức trọng sao có thể quyết như thế.”

Tôn Ngọc cong mắt cười lại giả vờ như muốn bắt lấy hoa đăng của Tô vũ, Tô Vũ trái nghiêng phải né, không để Tôn Ngọc bắt lấy hoa đăng của

mình, cười đến ánh mắt cũng hóa thành vàng trắng

-“nói ra sẽ mất linh, không nói, không nói.”

-“nói cho ta nghe một chút thôi cũng được.”

Tôn Ngọc hi hi hã hã nhất định phải biết được ước nguyện của Tô Vũ, còn mặt dày nói

-“hãy là có liên quan đến ta, giả như ước ta thích quận chúa, giả như ta thú quận chúa...”

-“ngươi đừng nói bậy.”

Tôn Ngọc lại trở về dáng vẻ vô si, náo Tô Vũ diệt bất nhạc hồ, cũng quên mất đau buồn khi nãy

-“ai nha, quận chúa đừng dối lòng, ta không ngại đâu.”

Tô Vũ cười khở bất lực mặc kệ hần, khê thả hoa đăng xuống dòng nước, khê lảm bảm

-“cầu cho quốc thái dân an.”

Tôn Ngọc nghe lời cầu nguyện của Tô Vũ chỉ biết cười ngẩng đầu nhìn trời

đêm hôm nay không một gợn mây, trăng trên cao cũng khuyết thành hình lưỡi liềm, những vì tinh tú lấp lánh vẽ lên một giải ngân hà xinh đẹp động lòng người, dưới trần gian, bên chân cầu Dương Liễu, Tôn Ngọc ôm Tô Vũ vào lòng, tiết trời đầu tháng hai, hoa đào lá tã bay, lòng người phảnh phất say

bên này cầu Dương Liễu, Ủy Trì Phong Vân khoác áo lam y, dung nhan nhợt nhạt nhìn một màn ôm ấp của Tô Vũ và Tôn Ngọc, nhìn họ nắm tay, cười đùa, lại thủy chung không có lên tiếng hay tiến lại, nhìn một lúc, hần lặng lẽ xoay người trở về phủ thành

Tô Vũ cùng Tôn Ngọc háo loạn một buổi tối vui vẻ cũng trở về nhà, tâm tình chờ đợi thư tín của Tư Đồ Trình cũng đã được buông lỏng, nằng nên đặt niềm tin vào Tư Đồ Trình

Về đến phủ lệ, mùi cơm nóng thơm ngào ngạt phảng phất quyến rũ tâm hồn Tô Vũ, nằng ần ần cảm thấy cũng thật đói bụng liền cùng Tôn Ngọc tiến về phòng ăn, từ lúc chinh chiến đến nay đều là ăn chung như thế này một nhà một bàn, cảm giác vô cùng ấm cúng lại có thể tiết kiệm được phần nào hay phần đó, làm người đi đầu, cái tiên quyết là phải làm gương cho người khác, nếu không thượng bất chính, hạ tắc loạn

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Bước chân vào bên trong, nhóm người Hoa Vũ đã chờ sẵn, vừa nhìn thấy nằng, Hoa vũ đã vui vẻ lên tiếng lôi kéo

-“ai ôi, Vũ nhi đã đến thì vào ăn cùng mọi người, đến, ngồi bên cạnh ta.”

Tiếng nói của Hoa Vũ trong trẻo như tiếng chuông, lại như ngọc vỡ, lưu ly va chạm, nghe không nhận ra được đây là giọng của nam, thêm vào ngoại hình của hần không có dương cương như Ủy trì Phong Vân hay Tư Đồ Cảnh mà lại âm nhu như nữ giới

nếu nói Minh Nhạc là liên hoa thánh khiết thì Hoa Vũ lại là một đoá mạn đà la làm say lòng người, mặc dù nhìn hần không ít lần, Tô Vũ vẫn không có định lực tin tưởng người này là nam nhân, tới lúc bị hần kéo đến người bên cạnh nằng mới có thể hoàn hồn lại, con người này giỏi nhất chính là dùng sắc đẹp mị hoặc người khác

Hoa Vũ tay vẫn nắm Tay tô Vũ, mắt loàn loàn cười còn đang sống trong hạnh phúc gọi hồn Tô Vũ về

-“thế nào Vũ nhi còn không chịu không lẽ muốn ngồi...lên đùi ta...ta ngại nha....”

nói xong hần khoa trương lấy tây áo che mặt giả bộ giáng thẹn thùng làm Tô Vũ khúc khích cười

người nam nhân khác như Tư Đồ Cảnh hay Cao Hàn làm như thế đúng là phản cảm thật nhưng đối với “mỹ nữ” Hoa Vũ thì lại vô cùng, vô cùng câu nhân

Tô Vũ cười xong cũng an vị ngồi bên cạnh hần từ từ thưởng thức mỹ vị, người xung quanh bàn nhìn nằng ăn cũng bắt đầu ăn, duy có Ủy Trì phong Vân là không nói lời nào, ăn cũng không ăn, chỉ ngồi nhìn một lát rồi trở về phòng, Diệp Thanh bắt đầu chạy theo hần bỏ lại Tô Vũ ở lại khó hiểu

Hết bữa ăn, Tô Vũ nghĩ đến Ủy trì phong Vân cả ngày cũng chưa ăn gì, nghĩ ngợi sau đó bê một khay đồ ăn đến phòng cho hần, vừa đến phong của hần

liền nghe thấy giọng Diệp Thanh vọng ra

-“công tử, xin ngài đừng như vậy, ngài có thể này quận chúa cũng không nhìn đến ngài đâu, xin ngài đừng tự hành hạ mình, Diệp Thanh đau lòng.”

hai người này, không lẽ có gian tình?

Nghe qua có vẻ khôi hài nhưng họ ở bên nhau từ nhỏ đến lớn, Diệp Thanh lại luôn miệng nói giúp Uy Trì Phong Vân, hai người tri kỉ tâm giao, có nhiều lúc không nói cũng hiểu nhau, cảm giác vô cùng thân thiết

Quanh quẩn một chút Tô Vũ khẽ cười bê khay đồ ăn rồi khỏi, vừa biến mất sau ngả rẽ thì cửa phòng đột mở, Uy Trì phong Vân bước ra bên ngoài, gió rét thổi vạt áo xanh của hắn càng thêm thê lương, sau lưng hắn Diệp Thanh đôi mắt đỏ ửng nắm tay hắn lại, giọng nói nghẹn ngào thảm thiết

-“thiếu gia, xem như ngài vì Diệp Thanh, một lần thôi, đừng có chấp nữa..”

Uy Trì Phong Vân quay lại, gương mặt lạnh nhạt không một chút huyết sắc, nặng nề nói với Diệp Thanh

-“Ta chỉ muốn được yêu nàng khi còn có thể, để sau này cho dù nàng có yêu ta hay không ta cũng không còn hối hận nữa, tất cả đều là ta nợ nàng, vậy hãy để ta bù đắp nàng, đời này chỉ cần có nàng là đủ.”

Uy Trì Phong Vân nói xong thì kéo tay áo Diệp Thanh ra, đi về phía đông các

có thứ tình yêu gọi là cô chấp, yêu sâu đậm..

Cho dù biết rõ người kia không yêu mình..

vẫn yêu sâu đậm..

Ánh trăng tỏa một luồng sáng nhàn nhạt, giờ bàn tay lên không nhìn rõ năm ngón, bên song cửa sổ bóng người đổ vào, đêm càng chìm vào vô tận, Uy Trì Phong Vân đi đến trước cửa phòng Tô Vũ, nhìn qua khe cửa sổ khép hờ thấy rõ nàng ngồi trên bàn xoay lưng lại phía hắn, muốn tiến lên song hắn lại đứng đó nhìn nàng một chút, sau đó xoay người bỏ đi, Tô Vũ đang ngồi trong phòng, nghe bước chân Uy Trì Phong Vân ngoài cửa cũng không có dừng khí nhìn theo hắn, lặng lẽ lên giường đi ngủ

Sớm hôm sau đang còn mơ mơ màng màng ngủ bỗng cửa phòng Tô Vũ bị người khác kích động gõ cửa rầm rầm, ánh tà dương còn chưa ló đã có người làm phiền khiến Tô Vũ không thoải mái khoắc vội ngoại bào ra mở cửa, người tiến vào là Tư Đồ Cảnh, hắn mặt mày hớn hớn đưa một phong thư cho Tô Vũ, miệng còn thao thao bất tuyệt

-“quận chúa, Hương Sơn bên kia đại thắng rồi.”

nói rồi hắn kích động ôm chầm lấy Tô Vũ, Tô Vũ còn chưa tỉnh ngủ, nghe tin này lập tức hoàn toàn tỉnh táo, vui mừng bắt lấy cánh tay Tư Đồ Cảnh

-“thật sao, thật tốt quá, thật tốt quá.”

Tư Đồ Trình chỉ phong thư trong tay Tô Vũ về mặt tự hào nói

-“phong thư trên tay quận chúa là minh chứng rõ nhất, phụ thân bên kia nói hai ngày nữa chúng ta có thể qua Hương Sơn xem xét tình hình bên đó, thật tốt quá quận chúa.”

Cả hai ôm nhau hạnh phúc mãi mãi, bên này Vạn Yến tiêu diệt được Tiêu Nguyên, bên kia giành lại được Hương Sơn, đúng là song hi lâm môn, đang vui thì bên này Uy Trì Phong Vân cũng xuất hiện làm nét cười trên mặt Tô Vũ nhạt lại sau đó là gượng cười, Uy Trì Phong Vân không để ý đến điều đó chỉ nhẹ nhàng đến nắm lấy tay Tô Vũ chúc mừng nàng

-“chúc mừng quận chúa, vừa giành lấy được Vạn Yến nay lại có tin chiến thắng Hương Sơn, đúng là song hi lâm môn.”

Nghe được lời này của Uy Trì phong Vân, Tô Vũ cũng chỉ nhàn nhạt cười sau đó cho hắn một cái ôm nhẹ, đơn thuần tạ tạ hắn

-“đa tạ Ngọc công tử đến chia vui, lần này đại thắng đều là do mọi người giúp đỡ, ta thật không biết nói lời nào để bày tỏ lòng biết ơn của ta với mọi người.”

Tư Đồ Cảnh và Uy Trì Phong Vân từ xưa tình như thủ túc, đánh xưng tuyệt đại song kiều, đều là con nhà danh môn thế gia, sinh ra đã ngâm thìa vàng lớn lên tài mạo song toàn, là tình lang trong mộng của biết bao thiếu nữ, đều cùng Tô Vũ lớn lên, học chung một phu tử, nếu nói Uy Trì phong Vân bình pháp văn tự không gì không thông, tài trong tài, ngọc trong ngọc, ôn nhu hiền lễ, ngọc thụ lâm phong mệnh danh Ngọc công tử, thì Tư Đồ cảnh lại là ánh dương chói sáng của võ thuật, kì tài luyện võ, mười hai tuổi đã theo chân Tư Đồ Trình ra quân doanh luyện tập, có điều học võ thành si, lâu lâu ngốc nghếch không thể tả, lúc trước Tư Đồ Cảnh và Uy Trì Phong vân chưa quen thân, khi đó Uy Trì Phong Hàn muốn thu Tư Đồ Trình về tay nên đã đưa Tư Đồ Cảnh và Uy Trì Phong Vân làm quen, sau này, tính tình trẻ con ngốc nghếch của Tư Đồ Cảnh bù vào chỗ khuyết trong tâm hồn Uy Trì Phong Vân nên hai người từ lạ kết thân đến ngày nay

Tư Đồ cảnh nhìn Uy Trì phong Vân và Tô vũ ôm ấp không nảy sinh một tia ghen tị, thậm chí mong sao cho Tô Vũ mau chóng tiếp nhận Uy Trì Phong Vân, buông bỏ hận thù giữa hai người, một lần nữa lại cùng nhau sinh hoạt như lúc nhỏ.

Chương 36

Thấy vậy Tô Vũ tiếng phá vỡ bầu không khí thẹn thùng này

-“e hèm, có phải là chúng ta cũng nên thông báo cho những người kia không?”

Đội Tô Vũ và Uy Trì Phong Vân ôm ấp một hồi Tư Đồ Cảnh mới lên

Nhìn gương mặt Tư Đồ Cảnh cười cười ái muội Tô Vũ mới nhanh chóng buông Uy Trì phong Vân ra, lui bước đi không dám nhìn mặt Uy trì Phong Vân, chột dạ lên tiếng

-“cũng nên, để ta.”

nói rồi nàng như một cơn gió chạy nhanh qua góc rẽ bỏ lại Uy Trì phong Vân cùng Tư Đồ Cảnh, Uy Trì Phong Vân vẫn còn chưa tin vào hơi ấm nơi tay mình, nhẹ giọng hỏi Tư Đồ Cảnh

-“Cảnh nhi, để nói nàng sẽ lại cho ta một cơ hội sao?”

Tư Đồ Cảnh biết được tâm tư của Uy Trì Phong Vân cũng thật tâm khuyên nhủ hần

-“Vân ca, mọi tội lỗi đều do cha ngươi làm ra, ta nghĩ nàng chỉ là nhất thời tức giận, ngươi phải tin vào bản thân mình, Vân ca trong lòng ta là tuyệt nhất.”

Tư Đồ Cảnh mọi ngày điên điên khùng khùng nhưng lâu lâu chạm dây lại nói được vài câu trí lý

-“hi vọng.”

Uy Trì phong Vân gấp lại lòng bàn tay, xoay người kéo Tư Đồ Cảnh về hướng Tô Vũ biến mất

Vừa nói đại thắng Hương Sơn, tất cả mọi người muốn ăn mừng, Hoa Vũ đã lên tiếng muốn đi thanh lâu, nghe được đề nghị của hần, Nam Cung Thu Nguyệt trực tiếp ném cho hần một ánh nhìn khinh bỉ

-“chứ không phải ngươi muốn lợi dụng cơ hội giải quyết sinh lý, hay là lại muốn mở rộng thị trường kinh doanh?”

Nói Hoa Vũ đi phiêu kỹ, thì người được lợi chính là kỹ, có ai phiêu kỹ kỹ thuật lại tốt như hần không?

dung mạo còn xinh đẹp như tiên nhân, lúc đầu nhìn Hoa Vũ ai cũng nghĩ hần là nữ nhân tầm mười lăm mười sáu tuổi, sau này biết hần là một nam nhân, lại còn là một lão nam nhân đã ba mươi tám tuổi, cảm xúc chính là kinh ngạc, kinh ngạc và kinh ngạc

đã kích người hơn nữa, nam nhân hữu hộ pháp Tôn ngọc đi theo Tô Vũ mà ai cũng nghĩ là vừa tròn hai mươi mùa xuân đã qua được năm mươi lăm cái mùa hè, thật sự là đến thời khắc này mọi người chỉ còn chung một suy nghĩ duy nhất, biết người biết mặt không biết tuổi và giới tính, nét đẹp phi giới tính phi tuổi tác chỉ có biến thái và yêu nghiệt mới có, vừa vặn hai người đó đều là biến thái và yêu nghiệt

Hoa Vũ nghe Nam Cung Thu Nguyệt nói như vậy cũng không đổi sắc mà quay trở lại công kích hần

-“có phải ta đã nói lên tiếng lòng Nam Cung công tử không? ai nha, những nam tử mới lớn khí huyết dương cương cần giải tỏa, cần giải tỏa, ta già rồi, chỉ cần một người là đủ.”

Nói xong hần hướng Tô Vũ nháy mắt một cái làm nàng nổi hết da gà, Nam cung Thu Nguyệt ghen uất không biết đáp trả thế nào chỉ có thể mắng hần

-“Hạ lưu.”

Nhưng Nam cung Thu Nguyệt không biết người làm Hoa Vũ ghen uất được chỉ có vài người, Hoa Vũ bị mắng không những không tức, lại còn gạt ngón tay Nam cung Thu Nguyệt ra, tiến gần kề sát mặt hần, nhẹ nhàng phả hơi nóng vào tai hần, dịu dàng nói

-“hạ lưu mà có lợi ta sẵn sàng hạ lưu.”

Khuôn mặt xinh đẹp bất phân nam nữ của Hoa vũ kề sát mặt Nam cung Thu Nguyệt làm hần ngượng chín mặt, một lời đáp trả cũng không còn nói ra

mặt Hoa Vũ làm càn, mọi người ngồi xung quanh nhìn màn này chỉ có thể lắc đầu cười, Tô vũ thấy Nam Cung Thu Nguyệt không còn đường lui bèn tiến

đến hạ một nấc thang cho hần xuống, quay qua nói với Hoa Vũ

-“Hoa Vũ, ngươi tha cho Nam Cung Thu Nguyệt đi.”

Hoa Vũ thấy Tô Vũ nói đỡ cho nam Cung Thu nguyệt thì không vui liếc Tô Vũ, giọng chua chua bảo

-“ngươi đúng là không hiểu phong tình gì cả.”

Nghe ra mùi giấm trong lời Hoa Vũ, tất cả mọi người kể cả Nam Cung Thu Nguyệt cũng cười ồ lên, Hoa Vũ càng lớn tuổi càng không biết ngại ngùng là gì, nhất là làm thanh lâu, da mặt cũng chính thức trở thành vật ngoài thân rồi, có đôi khi mặt mũi chỉ là bình phong

Cuối cùng âm ỉ một lúc mọi người cũng quyết định tối đến sẽ đi Mỹ Nhân Lâu

Cả ngày hôm đó, tâm tình được thả lỏng, ăn gì cũng ngon, nhìn gì cũng vui mắt, ngay cả đại hoàng trong phủ cũng không còn xấu xí nữa

Tối đến tuy rằng giải trí ở chỗ đại ít đến đáng thương nhưng hoạt động ở một số con đường lại vô cùng vui vẻ nhộn nhịp, Hoa Vũ là người dẫn đường đi đến Mỹ Nhân lâu

Nói đến phong tình, người trong nhóm Tô vũ đều không ai hiểu phong tình bằng huynh đệ họ Hoa, Hoa Vũ trong tay nắm Minh Hiên và một chuỗi thanh lâu trà quán, kinh doanh khá dư giả nếu không muốn nói là giàu nứt đổ vách

Hoa Mộc Giai chính là ám vệ có phẩm vị nhất trong tất cả các ám vệ, lần đầu tiên thấy Hoa Mộc Giai, suy nghĩ đầu tiên của Tô Vũ chính là “tiểu thuyết thật lừa tình”, tại sao lại nói như vậy?

ai nói ám vệ thì phải sống trong tối, ai nói ám vệ phải vạm vỡ như trâu, ai nói ám vệ đi mây về gió, ăn gió nằm sương, như một con báo săn mồi dũng mãnh, ai nói ám vệ phải mặc đồ đen, suốt ngày ẩn núp trong tối bảo vệ chủ tử?

những thứ này áp dụng lên người Hoa Mộc Giai chính là triệt để sỉ nhục hần, so với màu đen hần mặc màu đỏ lại càng yêu mị hơn, lại càng không nói hần khiết phích nạng, sẽ chịu ăn gió nằm sương? Ra ngoài còn dùng ô che nắng, đi kiệu tám người khiêng, võ công không tinh nhưng hần lại giỏi nhất về sở trường ám khí, tất cả những “Định Luật Ám Vệ Sử Kí Toàn Thư” đều là lừa đảo.

Bước vào bên trong là một dàn oanh oanh yến yến, nữ nữ xanh đỏ tím vàng, Hoàng phi Yến gầy không thể loại nào không có, người nằm người ngồi, đủ các thể loại, nhìn vào thật giống một bức tranh “sinh động” “động lòng người” không hổ danh Mỹ Nhân Lâu

Tú bà ở đây không giống tú bà trong phim ảnh, bóng dáng mập mạp, phúc hậu, mà lại là một nữ nhân, tuổi tầm ba mươi, dáng người uyển chuyển, mắt phượng mày ngài

tuy không còn những nét hồng nhan đầy sức quyến rũ của thiếu nữ, nhưng phong vận của một nữ tử doanh nhân tuổi trưởng thành của nàng ấy cũng đủ sức làm say lòng người, với vẻ phong tình này của mười năm trước, không biết có bao nhiêu nam tử vì nàng mà điêu đứng.

Bạn đang đọc truyện *Tô Vũ Xuyên Qua Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.